

Numărul 1 pe lista de bestseller-uri a
New York Times

SUSAN WIGGS

HARTA INIMII

DRAGOSTE ȘI FAMILIE, RĂZBOI ȘI
SECRETE, TRĂDARE ȘI SALVARE

Camille Adams rămîne văduvă în urma unei tragedii, dar s-a împăcat cu trecutul și a făcut eforturi să-și continue viața alături de fiica ei, Julie, o adolescentă complexată, în comunitatea liniștită a unui orașel de pe litoral. Apoi, sosirea unui pachet misterios deschide ușa secretelor de familie din trecut. După ce descoperă o poveste ascunsă, Camille nici nu bănuiește că va porni într-o aventură care o va transforma complet.

Camille, Julie și tatăl Camillei se întorc în orașelul din Franța, unde el și-a petrecut tinerețea. Aici, amintiri neașteptate îi conduc înapoi, în zilele întunecate ale celui de-Al Doilea Război Mondial. Henry își descoperă adevăratele rădăcini, iar Camille se cufundă în tradiția franceză.

În peisajul splendid din Provence află momente surprinzătoare din trecutul familiei și Provence le va furniza răspunsurile pe care le căutau. Camillei îi va oferi o a doua șansă. În călătoria aceasta ea va descoperi inima unui bărbat misterios, Finn, fost ofițer de marină, în prezent profesor la o universitate franceză, care reușește să reaprindă în ea o scînteie pe care o credea înăbușită.

“Exceptional, un roman tensionat și plin de strălucire...”

New York Times

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 29,00

SUSAN WIGGS

HARTA INIMII

Editura MIRON

MAP OF THE HEART
by Susan Wiggs

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

Capitolul unu

Bethany Bay

Dintre cele cinci etape necesare pentru dezvoltarea unui film, patru trebuie să se desfășoare complet pe întuneric. Iar în camera obscură, durata are o mare importanță. Diferența dintre supraexpunere și subexpunere se rezumă uneori la câteva milisekunde.

Camille Adams era adepta preciziei în această privință. Ea agreea ideea că, dacă va obține un echilibru perfect între substanțe și timp, va putea obține rezultatul perfect.

În cameră nu trebuia să existe nici o rază vizibilă de lumină, nici măcar acea lumină roșie sau galbenă, de siguranță. *Camera obscura* este termenul latin dedicat, iar când Camille era mai tânără și complet fascinată de acest proces, ea își petrecea mult timp, încercând să-și perfecționeze meșteșugul. Prima ei cameră obscură fusese un dulap impregnat cu mirosul de parfum floral al mamei sale și cu cel de cizme pescărești ale tatălui ei vitreg, permanent acoperite cu o crustă de sare de Chesapeake.

Folosea bandă izolatoare, precum și garnituri de etanșizare pentru uși, ca să acopere toate orificiile sau crăpăturile, astfel încât lumina să nu poată pătrunde absolut pe nicăieri. Chiar și un firicel cât de subțire de lumină care ar fi pătruns pe undeva ar fi putut încețoșa negativele.

O obsedau în mod special filmele vechi găsite, mai ales acum, când tehnologia digitală a luat locul fotografiei pe film. O entuziasma enorm senzația pe care o simțea atunci când deschidea o ușă spre trecut și arunca o privire în premieră.

Adeseori, când lucra cu o rolă de film veche, încerca să-și imagineze cât timp îi lua cuiva să-și scoată aparatul și să facă un filmuleț, sau să immortalizeze câteva instantanee, în care să surprindă o poziție sofisticată. Pentru Camille era foarte ușor să lucreze în camera obscură și aici era singurul loc unde vedea clar și unde se simțea absolut stăpînă pe situație, dar și pe competențele ei.

Astăzi avea ca proiect salvarea unei role de film de trezeci și cinci milimetri, găsită de un client necunoscut, un profesor de istorie pe nume Malcolm Finnemore. Filmul i-a fost adus de un curier din Annapolis, iar în interior găsi instrucțiunile care solicitau o intervenție rapidă.

Treaba ei era să dezvolpeze filmul, să transpună negativele în format digital, cu ajutorul scannerului micrografic, după care să convertească fișierele în imagini pozitive și să trimită rezultatul prin email. Pe la ora trei curierul urma să revină, ca să preia negativele originale și fotografiile realizate pe hîrtie.

Camille nu avea nici o problemă cu termenele limită. Nu o deranja să lucreze sub presiune. Acest lucru o forța să

aibă mereu mintea limpede, să fie organizată și stăpînă pe situație. Viața era mai plăcută în felul acesta.

Avea toate substanțele pregătite – măsurate cu precizie și atenție, turnate în pahare gradate speciale, așezate întotdeauna la îndemînă. Știa unde sînt fără să aibă nevoie de lumină, fiindcă erau mereu aliniate pe o tavă, exact cum sînt instrumentele unui chirurg – soluție de dezvoltare, baie de fixare, soluție de fixare, agent de curățire – iar ea știa cum să le manipuleze cu delicatețea unui chirurg.

După ce filmul era dezvoltat, uscat și fixat, ea putea să analizeze rezultatele. Adora această parte a meșteșugului ei, fiindcă devenea restauratorul unor comori pierdute și regăsite și simultan deschidea capsule ale timpului uitate, cu o simplă aprindere a luminii.

Erau printre ele și multe în care îl regăsea și pe răposatul ei soț, Jace, care considera arta ei mai degrabă un hobby. Camille știa că nu este așa. O privire aruncată pe o fotografie făcută de Ansel Adams – fără nici o legătură cu Jace – era dovada vie a faptului că arta se putea naște în camera obscură. În spatele fiecărei fotografii artistice, încheiate, se ascundeau zeci de încercări ale lui Adams de a găsi fundalul potrivit.

Camille nu știa niciodată ce îi va dezvălui filmul vechi, sau dacă el nu fusese cumva deteriorat de timp și de factorii naturali. Poate că profesorul a dat peste un film care fusese uitat și ascuns prin arhivele smithsoniene, ori prin vreun depozit de bibliotecă din Annapolis.

Camille voia să facă totul perfect, fiindcă materialul putea să fie foarte important. Rola de film pe care o înfășura

acum cu grijă pe bobină putea fi o descoperire majoră. Pe film puteau să apară portrete ale unor oameni de vază, pe care nu le-a mai văzut nimeni pînă atunci, peisaje modificate și greu de recunoscut în prezent, sau un instantaneu rar, care a surprins un moment în timp, care nu mai exista pe această lume.

Pe de altă parte, putea fi ceva cu totul prozaic – un picnic în familie, o scenă de stradă obișnuită, sau fotografii inedite ale unor necunoscuți anonimi. Probabil că vor apărea fotografii ale unor persoane iubite, demult decedate, pe care partenerul rămas în viață ar fi dorit să le revadă încă o dată.

Camille își amintea perfect sentimentul de bucurie amestecată cu durere, pe care-l avea cînd se uita la fotografiile cu Jace, după ce el a murit. Ultimele fotografii cu el au rămas și acum pe rola întunecoasă și încremenită din aparatul ei de fotografiat. Era un Leica vintage, preferatul ei, dar din ziua aceea nu l-a mai atins.

Chiar săptămîna trecută i-a fost adusă o cutie cu o colecție rară de filme negative din nitrat de celuloză, aflate într-o stare precară. Imaginile erau suprapuse și se amestecaseră, ca urmare a trecerii timpului și a neglijenței. După multe ore de eforturi, a reușit să dezlipească filmele, să șteargă mucegaiul și să stabilizeze imaginile, care dezvăluiau cîte ceva din ceea ce a surprins obiectivul aparatului cu mai bine de o sută de ani în urmă – singurele fotografii cunoscute cu o specie de pinguin dispărută.

Cu altă ocazie, ea a reușit să scoată la lumină cîteva negative conservate dintr-o sesiune de fotografii-portret cu

Bess Truman, una dintre cele mai sfioase prime-doamne aflată în fața obiectivului din secolul douăzeci.

Un proiect foarte recent a fost acela în care Camille s-a concentrat asupra fotografiilor unei crime în desfășurare; ulterior, datorită acestora a fost reabilitat postum un bărbat condamnat la spânzurătoare pentru o crimă pe care nu a comis-o. Paginile gazetelor naționale au recunoscut meritul deosebit al Camillei în rezolvarea acestui mister foarte vechi, numai că ea a considerat că succesul a avut un gust dulce-amar, știind că un om fusese spânzurat pentru crimă, pe când criminalul a trăit pînă la o vîrstă înaintată.

Atinse cronometrul digital și aproape că-și ținu respirația, fiindcă se pregătea să lanseze alchimia specială în camera obscură.

Momentul a fost întrerupt de soneria unui telefon aflat dincolo de ușă. Nu putea să țină un telefon în camera obscură, fiindcă panoul cu tastatură se luminează la apelurile de intrare, așa că setase la maxim volumul căsuței de mesagerie vocală.

Încă de pe vremea cînd tatăl ei fusese diagnosticat cu cancer, inima îi tresălta ori de cîte ori suna telefonul. Așteptă să mai sune de cîteva ori, încercînd să alunge panica. Boala tatălui ei era pentru moment în remisie, deși medicii nu puteau să-i spună cît timp va dura această situație.

- Sunt Della McClosky, de la Centrul Medical Henlopen și o caut pe doamna Camille Adams. Fiica dumneavoastră, Julia, a fost adusă la Urgențe...

Julie. Camille deschise brusc ușa de la camera obscură

și apucă panicată telefonul. Cutia cu rola de film se rostogoli pe podea. Groaza pusesse deja stăpînire pe ea.

- La telefon Camille. De ce se află Julie la Urgențe?

- Doamnă, fiica dumneavoastră tocmai a fost adusă cu ambulanța la Urgențe, de la cursurile de surfing de la Clubul de Surfing din Bethany Bay.

Groaza îi îngheță sîngele în vene. De-abia mai putea să respire.

- Cum? Este rănită? Ce s-a întîmplat?

- Acum este conștientă, s-a ridicat în șezut și comunică. Antrenorul Swanson a venit cu ea. A fost surprinsă de un val puternic și a tras în piept niște apă. Acum este examinată de un medic.

- Vin și eu imediat. Din doi pași ajunse la ușa din spate, smulse cheia mașinii din suportul de pe perete și alergă spre mașină. Nu avea timp să se gîndească. Nu-și făcea planuri. Acționa doar. Cînd primești un apel care te anunță că fiica ta se află la Urgențe, nu mai stai să te gîndești. Persistă doar o teamă indescrîtibilă, ca o chingă de oțel care acum i se încolăcise în jurul pieptului.

Se trînti pe banchetă, porni motorul și demară în trombă, iar cauciucurile sfîrîră pe asfalt, aruncînd în urma lor un nor cenușiu. Trecu în goană pe lîngă Farul care veghea golful ca o santinelă, de peste o sută de ani.

Radioul din mașină era pornit, iar Crash Daniels, proprietarul de la Surf Shack tocmai transmitea știri despre vreme pentru surferi.

- "Oameni buni, iată gustul verii în sfîrșit. Întreaga peninsulă Delmarva se scaldă în temperaturi de peste

treizeci și cinci de grade. Valurile oceanului se înalță suficient. Bethany Bay este scăldat cu totul de...”

Camille închise radioul. Era prea panicată, ca să mai poată asculta cu atenție. Cursuri de surf? Ce naiba căuta Julie acolo, când nu era înscrisă la curs, fiind doar vorba de un credit opțional, oferit elevilor de clasa a noua pentru Educație Fizică. Camille i-a interzis categoric să meargă, cu toate că Julie a implorat-o. I se părea mult prea periculos. Mareele pe această parte a peninsulei puteau fi mortale. Constata că, deși avusese dreptate, nu simțea nici o satisfacție în asta. Julie fusese surprinsă de un curent puternic, după cum i-a spus asistenta la telefon. Camille simți din nou un val de groază sugrumînd-o, ba chiar avea o senzație de vomă.

- Ușurel, își zise ea. Respiră adînc. Femeia de la telefon i-a spus că Julie era conștientă.

Jace a fost și el conștient, cu doar cîteva minute înainte să-l piardă pentru totdeauna în urmă cu doar cinci ani, în timp ce petreceau o a doua lună de miere romantică. Acum nu reușea să uite acest lucru. Exact din acest motiv refuzase să semneze pentru Julie declarația prin care îi permitea să participe la operațiuni de salvare pentru surfing. Pur și simplu simțea că nu ar mai fi supraviețuit încă unei pierderi.

Cîndva Camille a dus o viață minunată, fără să se gîndească nici un pic la necazurile devastatoare care puteau lovi omul fără nici un avertisment. În toată copilăria ei idilică, petrecută în Bethany Bay dusesese o existență lipsită de griji, precum păsările cerului, care planează peste întinderile de ape de la malurile Atlanticului. Ea însăși a

excelat la toate cursurile de salvare în surfing, cursuri riguroase și extenuante fizic, pe care toți liceenii erau încurajați să le urmeze.

În comunitatea de aici, unde oamenii erau înconjurați de apă din trei părți, abilitățile de supraviețuire erau obligatorii. Mulțumită popularității plajei, cu valurile permanent rostogolindu-se pe mal, tinerii din zonă erau instruiți și se perfecționau în arta salvării, folosindu-se de niște plăci de surfing acționate de vîsle. La liceul din Bethany Bay devenise chiar o tradiție onorată în mod permanent. În fiecare an, în luna Mai, chiar dacă apa era încă rece, din cauza curenților de la sfîrșitul iernii, catedra de educație fizică organiza aceste cursuri incitante.

La paisprezece ani, Camille nici nu bănuia cîte pericole există în lume. Țintise foarte sus și ajunsese șefa grupului de salvare în surfing, cîștigînd chiar competiția anuală trei ani la rînd. Își aminti cît de mult a bucurat-o și cum a stimulat-o victoria. Își amintea chiar și emoțiile date de triumful în lupta cu valurile sub razele calde ale soarelui, cum rîdea cu prietenii, îmbătată de satisfacția supremă dată de cucerirea elementelor naturii.

La terminarea cursului se organiza întotdeauna un foc de tabără, unde puteau mîncea tot felul de dulciuri pe plajă, tradiție pe care chiar și acum o cultivau antrenorii de surfing, astfel încît copiii să poată împărtăși cu prietenii experiențele trăite. Voia acest lucru pentru Julie, doar că fiica ei era cu totul diferită de Camille la vîrsta ei.

Pînă acum cinci ani Camille era și ea dependentă de adrenalină - amatoare de surfing, kiteboarding, ascensiuni

montane și cățărări pe verticală – orice i-ar fi oferit o porție bună de periculozitate. Jace fusese partenerul ei perfect, la fel de dornic de emoțiile aventurii, cum era ea însăși.

Acele zile erau demult apuse. Camille s-a văzut schimbată total de tragedie, devenind acum precaută, când înainte era îndrăzneată, reținută, când înainte era năvalnică, temătoare, când înainte era în stare să încerce orice. Vedea lumea ca pe un loc periculos, presărat cu riscuri destinate aceluia care se credeau suficient de nesăbuiți ca să iasă în față și să și le asume. Ba mai mult, chiar, îi privea pe toți cei pe care-i iubea ca pe niște ființe extrem de fragile, care puteau fi pierdute la fel de ușor cum l-a pierdut pe Jace.

Cît despre Julie, ea percepușe moartea tatălui său cu inocența stoică a unui copil de nouă ani, plîngîndu-l în tăcere, apoi acceptînd faptul că lumea ei nu va mai fi niciodată la fel. Toți cunoscuții au lăudat-o pentru puterea de resemnare, iar Camille a fost mulțumită că are un motiv să se adune și să meargă mai departe.

Cu toate acestea, când Julie i-a solicitat acceptul și semnătura pe formularele aduse acasă, când a informat-o că urmează cursuri de salvare în surfing, Camille a refuzat-o categoric. Au urmat și certuri. Lacrimi. Lovit cu piciorul în podea și trîntit pe pat. Julie a acuzat-o pe Camille că încearcă să-i saboteze viața.

Copleșită de vinovăție, Camille știa că propriile ei temeri o opreau pe fiica ei să avanseze, dar mai știa și că tot ele o țineau departe de pericole. Da, dorea pentru Julie același gen de camaraderie și distracții pe care ea însăși le cunoscuse în liceu, dar Julie va trebui să le găsească alegînd

activități mai facile. Părea că oricum găsisese o cale să participe la orele de salvare în surfing, probabil apelînd la cea mai veche șmecherie, adică falsificîndu-i semnătura.

Oare existau forțe mai mari decît puterea ambiției unei puștoaice de paisprezece ani, atunci cînd își dorea ceva? O adolescentă nu se oprește de la nimic, pentru ca să-și atingă scopul.

Camille ar fi trebuit să fie mai vigilentă. În loc să fi fost atît de absorbită de munca ei, ar fi trebuit să o supravegheze mai îndeaproape pe fiica sa. Poate că așa și-ar fi dat seama ce punea la cale Julie, cînd se strecura la cursurile de salvare, mințind că participă la grupuri de studiu sau alte activități misterioase.

Cînd trăia Jace, el și Camille au avut grijă ca Julie să devină o înotătoare puternică. Pînă cînd a împlinit opt ani, ea învățase mecanismul unui flux contra-curent de apă, dar și cum să supraviețuiască, dacă este luată de un val transversal, adică să-și mențină poziția paralel cu malul și să nu se încordeze. Camille își amintea și acum cîte explicații i-a dat Jace. Fluxul contra-curent de apă va reveni cam în trei minute, așa că nu trebuia să intre în panică.

Totuși, în ultimele zile panica devenise specialitatea Camillei.

Concentrată asupra șoselei, Camille scotocea prin poșetă după telefon. Dădu mai întîi peste portofel, stilou, agendă, clama de păr, pieptene, tubul cu gumă de mestecat. Telefonul nicăieri. La naiba, îl uitase, fiindcă plecase glonț spre spital.

Spitalul, unde fiica ei rănită fusese dusă, în timp ce ea,

Camille, stătea izolată în camera obscură, ignorând lumea exterioară. Cu fiecare gând negativ, apăsa și mai tare pedala accelerației, pînă ce văzu că depășise cu mult viteza permisă într-o anumită zonă. Refuza să încetinească. Dacă o oprea vreun polițist, avea de gând chiar să-l roage să o escorteze.

Cuvintele *te rog* răsunau cu ecou în mintea ei. Implora cerul să nu se întîmple nimic grav. Te rog. Te rog, nu asta. Te rog, nu Julie.

La cei paisprezece ani ai ei, isteată, veselă, imprezizibilă, ea era lumea Camillei. Dacă i s-ar fi întîmplat ceva, lumea Camillei ar fi dispărut. *Eu* aș dispărea, se gîndea Camille cu o siguranță dureroasă. Pur și simplu nu aș mai exista. Viața mea ar fi încheiată. Terminată. Fără speranță, cum ar spune tata.

Se uită în depărtare, la locul unde Chesapeake Bay se contopea cu Atlanticul printr-o fișie lată de nisip, locul căutat de atîția turiști în fiecare an, dar și locul unde se accidentase Julie.

Camille accelerează din nou, iar peste cinci minute ajunsese deja în parcare centrului medical. Acest loc păstra încă foarte calde amintiri dureroase, recente. Sări din mașină și o luă la fugă.

- Julie Adams, rosit răspicat spre asistenta de la recepție. A fost adusă de la un curs de salvare în surfing.

Femeia căută rapid pe monitor.

- Perdeaua șapte, cum intrați, pe dreapta.

Camille știa drumul. Trecu pe lîngă peretele cu memorialul dedicat doctorului Jace Adams, pe care de

fiecare dată cînd îl vedea, îi străpungea inima ca un pumnal cu amintiri.

În fiecare zi de la Dumnezeu îi era dor de tatăl lui Julie, dar cel mai acut simțea acest lucru cînd era speriată. Celelalte femei pot să dea fuga la soții lor în caz de nenorociri, dar nu și Camille. Ea nu putea să dea fuga decît la cele mai dulci amintiri. Cît ai clipi, găsise și pierduse iubirea vieții ei. Jace va rămîne etern în umbra memoriei, prea îndepărtat ca să o poată consola în clipele de groază.

Fapt care se petrecea de foarte multe ori.

Grăbi pasul spre zona cu perdele separatoare, disperată să-și vadă fiica. Zări un cap cu bucle negre și o mîină delicată, pendulînd de pe pat.

- Julie, strigă ea, apropiindu-se de patul cu rotile.

Toate persoanele care erau lîngă ea s-au depărtat, ca să-i permită accesul aproape de pat. Era un adevărat coșmar, să-și vadă copila conectată la tot felul de monitoare, înconjurată de atîta personal medical. Julie era în poziție șezînd și avea fixat în jurul gîtului un guler cervical, la încheietura mîinii purta o brățară de identificare, pe antebraț avea atașată o branulă pentru injecții intravenoase, iar pe chip i se citea iritarea.

- Mamă, zise ea. Sînt bine.

Era exact ce-și dorea Camille să audă – glasul fiicei sale, rostind aceste cuvinte. Simțea cum i se topește inima, dar începuse să se relaxeze.

- Scumpo, cum te simți? Spune-mi totul. Camille o sorbea din ochi pe Julie. Nu arăta mai palidă decît altădată? Oare o durea ceva? Nu chiar, observă Camille. Avea doar acel chip de adolescent agasat.

- Cum spuneam, sînt bine. Julie rosti cuvintele sacadat, dîndu-și ochii peste cap.

- Doamnă Adams. Un medic echipat în halat alb și pantaloni verzui se apropie de ea. Sînt doctorul Solvang. Eu m-am ocupat de Julie.

Ca un medic profesionist de la primiri urgențe, Solvang își începu explicația metodic și foarte calm. Păstrînd contactul vizual cu ea, apelă la fraze scurte, concise.

- Julie ne-a relatat că a alunecat de pe placa ei de salvator chiar cînd încerca să ocolească o geamandură, în timpul exercițiilor. A fost surprinsă de un curent de adîncime și s-a răsturnat. Parcă așa ai spus, Julie, nu?

- Da, mormăi Julie.

- Vrei să spui un flux contra-curent de apă ? zise Camille, privind tăios spre antrenorul care era și el de față. Dar el nu te supraveghea? Nu se predă evitarea fluxului contra-curent de apă la prima lecție de salvare pentru surfing?

- Se pare că da, zise doctorul. Domnul antrenor Swanson a adus-o pe Julie la țarm. La momentul acela ea nu era conștientă.

- Doamne. *Nu era conștientă.* Camille vedea imaginea cu ochii minții. Julie...nu înțeleg. Cum s-a putut întîmpla asta? Nici măcar nu aveai voie să participi la cursurile de salvare. Camille trase aer în piept. Despre asta vom vorbi noi mai tîrziu.

- Domnul antrenor Swanson a executat manevrele de resuscitare imediat ce a scos-o din apă și a reușit să o facă

să elimine apa aspirată. Apoi și-a revenit imediat și a fost adusă la noi pentru o evaluare post-traumă.

- Vreți să spuneți că fiica mea s-a înecat.

- M-am răsturnat de pe placă, atîta tot.

- Cum? Te-ai răsturnat? Vai de mine...

- Adică, am alunecat...zise Julie, căutînd disperată cu privirea pe perdeaua albă.

- Contuzia se va vindeca fără probleme, zise doctorul Solvang.

- *Ce contuzie?* Camille ar fi vrut să-l apuce pe medic de gulerul lui alb și apretat, apoi să-l scuture bine. S-a lovit la cap? Camille atinse ușor bărbia lui Julie și începu să caute printre buclele negre și ude vreun semn cît de mic. Deasupra arcadei, chiar pe linia părului simți o umflătură. Cum te-ai lovit la cap?

Julie își îndreptă privirea spre tavan. Își atinse ușor tîmpla, în locul unde suferise contuzia.

- Am făcut deja cîteva evaluări neurologice, spuse asistenta. Totul este în regulă.

- Dar nu purtai o cască de protecție?întrebă Camille. Cum te-ai lovit?

- Mamă, nu știi, bine? Totul s-a petrecut foarte repede. Te rog mult, nu-ți mai face atîtea griji.

Julie devenise ursuză și asta era o noutate. Camille remarcase această atitudine încă de la începutul anului școlar. Totuși, reacția ei era un semn îmbucurător în acest moment. Însemna că ea se simțea perfect normal.

- Acum ce urmează? îl întrebă Camille pe doctor. O veți interna?

El zîmbi și dădu din cap negativ.

- Nu este nevoie. Foaia de externare a fost deja pregătită.

Camille simți că-i revine inima în piept.

- Am nevoie de un telefon. Am plecat în grabă de acasă și l-am uitat pe al meu; trebuie să o sun pe mama mea.

Julie făcu semn spre rucsacul ei inscripționat cu Bethany Bay Barracudas.

- Poți să o suni pe bunica de pe al meu.

Camille scotoci în rucsac și o sună pe mama ei.

- Hei, bună, zise Cherisse Vandermeer. Ai terminat școala mai devreme azi?

- Mamă, sînt eu, zise Camille. Vorbesc de pe telefonul lui Julie.

- Credeam că stai toată ziua închisă în camera ta obscură.

Camera obscură. Camille avu un moment de *fir-ar să fie*, dar îl lăasă de-o parte, fiindcă avea lucruri mai importante de rezolvat.

- Sînt la spital, îi zise Camille. Julie a fost adusă la urgențe.

- Oh, vai de mine. Este bine? Ce s-a întîmplat?

- Acum e bine. A suferit un accident la cursurile de salvare în surfing. Adineauri am sosit și eu.

- Vin și eu imediat, spuse femeia, iar exclamația ei se auzi destul de bine.

- Bunico, mă simt bine acum, zise Julie destul de tare. Mama exagerează, ca de obicei.

Acum Camille auzi un oftat la celălalt capăt al liniei.

- Sînt sigură că totul va fi bine. Ne vedem peste zece minute. Ți-au spus ce...

Apelul se întrerupse. Semnalul de telefonie mobilă se pierdea frecvent în această zonă a peninsulei.

Camille se uită de jur împrejurul ei pentru prima dată și-l observă pe directorul Drake Larson, care venise și el. Drake – fostul ei iubit – avea un aer serios și era îmbrăcat adecvat funcției sale: cămașă pepit, cravată și dunga la pantaloni impecabilă. După inelul de transpirație care i se zărea la subsuori, era clar că numai calm nu era.

Drake ar fi fost perfect pentru ea, dar cu doar puțin timp în urmă amîndoi au decis, așa cum fac adulții, că relația lor a luat sfîrșit. Totuși, el o mai suna la telefon din cînd în cînd. Făcea aluzii discrete că ar dori să o revadă, iar ea nu-l refuza, fiindcă nu dorea să-l facă să sufere.

Luni de zile a tot încercat să-l iubească pe Drake. Era un bărbat bun, deosebit de politicoș și cumsecade, arătos și sincer. Totuși, în ciuda eforturilor ei, nu a perceput nici scînteia, nici nu a avut acel sentiment profund că aparțin unul altuia. Camille se recunoscuse înfrîntă și înțelese că niciodată nu va ajunge la acel moment cu el. Era pregătită să încheie acest capitol scurt și previzibil al vieții ei amoroase, absolut insipidă. Și-a perfectat chiar abilitățile diplomatice atunci cînd a rupt relația cu el, fiindcă el era director la școala unde învăța fiica ei.

- Așadar, cînd fata mea era rostogolită prin ocean de turbulențe, tu unde erai? îl întrebă ea pe antrenorul Swanson, pironindu-l cu o privire acuzatoare.

- Eram pe plajă, făceam programul cu ceilalți.

- Și ea cum s-a lovit la cap? Ai văzut cum s-a întâmplat?

- Camille...zise el mutîndu-se de pe un picior pe celălalt.

- Deci răspunsul este nu.

- Mamă, interveni Julie, ți-am spus deja, a fost un accident stupid.

- Nu avea acordul meu să participe la acest program, îi spuse Camille antrenorului. Apoi se întoarse spre Drake. Cine trebuia să verifice adevărurile de acord, semnate de părinți?

- Vrei să spui că ea nu a adus-o pe a ei? îl întrebă Drake pe antrenor.

- Avem una la dosar, zise Swanson.

Camille o privi pe Julie, care se îmbujorase destul de tare. Părea stînjinită, dar Camille observă altceva în privirea lui Julie: sfidare.

- De cît timp participi la program? întrebă Camille.

- A fost a patra ședință, zise antrenorul. Camille, îmi pare foarte rău. Știi cît de importantă este Julie pentru mine.

- Pentru *mine* este Julie foarte importantă și era cît pe ce să se înece, zise Camille. Îi spuse lui Drake destul de tăios: te voi contacta în legătură cu acordul pentru fiica mea. Acum tot ce vreau este să-mi duc acasă fata în siguranță, bine?

- Cu ce pot să te ajut? întrebă Drake. Julie ne-a speriat foarte tare.

Camille se gîndea cu tristețe că deja cuvintele *răspundere civilă* și *proces* se pluteau prin capul lui Drake.

- Uite, zise ea, nu sînt nebună, înțelegi? Sînt doar foarte speriată. Eu și Julie ne vom simți mai bine după ce vom ajunge acasă.

Cei doi bărbați au plecat după ce ea le-a promis că-i va ține la curent cu starea fetei.

Asistenta care îi făcuse actele de externare îi citea de pe o listă cu măsuri de precauție și proceduri, iar tocmai atunci ajunse și mama Camillei.

- Radiografia pulmonară evidențiază că plămîinii ei sînt perfect curați, zise asistenta. Ca măsură de precauție, vom relua examinarea radiologică, doar ca să ne asigurăm că nu face pneumonie.

- Pneumonie! zise speriată mama Camillei, o femeie în jur de cincizeci de ani, care arăta mult mai tînără. Mai tot timpul oamenii spuneau despre Camille și Cherisse că sînt surori. Camille nu știa dacă ea însăși trebuia să ia asta drept compliment. Adică ea, la cei treizeci și șase de ani ai ei, părea că are cincizeci și ceva? Sau mai degrabă mama ei părea mai tînără? Nepoata mea nu va face pneumonie. Voi avea eu grijă de asta. Cherisse se apropie de pat și o strînse în brațe pe Julie. Scumpa mea, mă bucur că te simți bine acum.

- Mersi, bunico, spuse Julie zîbindu-i. Nu te neliniști. Sînt gata să merg acasă, nu-i așa? i se adresă acum asistentei.

- Absolut. Asistenta îi scoase branula de pe braț și-i lipi un plasture mic.

- Bine, scumpo, spuse mama Camillei. Să te ducem acasă.

Amîndouă femeile au ajutat-o să-și dezlipească de pe piele electrozii care o conectau la monitoare. Julie primise de la spital un halat de unică folosință, transparent, pe care-l purta acum peste costumul de baie. Își scoase din rucsac hainele de stradă și le îmbracă imediat, cu mișcări rapide, parcă rușinată de goliciunea ei. Adolescenții sînt mai mereu timizi, Camille știa asta, dar Julie ducea totul la extreme.

Fetița cu chip de zîină, care pînă de curînd alerga mai mult dezbrăcată și fără inhibiții, devenise o adolescentă secretoasă, morocănoasă.

- Nu trebuie să mă așteptați, zise Julie. Pot să mă îmbrac și singură.

Camille îi făcu semn mamei sale să iasă amîndouă în afara perdelei separatoare.

- Sînt gata să plecăm, spuse Julie peste cîteva minute, trăgînd draperia. Purta un tricou supradimensionat, inscripționat cu "Surf Bethany" și o pereche de blugi, care cîndva au arătat mai bine. Într-o pungă de plastic albă, pe care scria *Obiecte Pacient* avea un prosop, casca de păr, ochelarii și o cremă de piele. Și, ca să știți, nu mă mai întorc la școală, adăugă ea pe un ton sfidător, aruncînd și o privire care parcă le provoca să o contrazică...

- Bine, zise Camille. Este nevoie să trecem pe la școală, ca să-ți iei lucrurile?

- Nu, zise imediat Julie. Aș vrea să merg acasă și să mă odihnesc.

- Bine, scumpo.

- Vreți să vin și eu? întrebă mama Camillei.

- Nu este nevoie, bunico. Nu ai treabă la magazin?

- În fiecare zi am treabă la magazin. Ne pregătim pentru Prima Joi pe Aleea Artelor. Dar pentru tine nu sînt niciodată prea ocupată.

- Sînt bine. Sincer.

- Să vin mai tîrziu, să te ajut? o întrebă Camille. Ea și mama ei erau partenere la "*Oh-La-La*", un butic mereu aglomerat, unde se vindeau obiecte pentru casă, aflat în centrul orașelului. Afacerea mergea bine, grație localnicilor cu gusturi rafinate, dar și turiștilor, care se opreau mereu să cumpere, în drum spre Washington DC.

- Fetele mele se descurcă bine și fără mine cu pregătirile. Am putea să petrecem o seară în trei, ca fetele. Cum vi se pare? Putem să ne uităm la un film sau să ne facem unghiile.

- Bunico, zău. Mă simt bine acum, spuse Julie, în drum spre ieșire.

- Dacă spui tu, oftă Cherrisse.

- Da, spun eu.

Camille o cuprinse de umeri pe Julie.

- Mamă, te sun eu mai tîrziu. Salută-l pe Bart din partea noastră.

- Poți să o faci tu, cu gura ta, se auzi o voce masculină, baritonală. Tatăl vitreg al Camillei tocmai venea spre ele. Am venit imediat ce am primit mesajul tău.

- Julie este bine, spuse Cherrisse, apoi merse să-l îmbrățișeze scurt. Emană un miros plăcut de aer sărat și ceață matinală. Era un om al apelor de modă veche și proprietarul cîtorva bărci pe care le mîna în golful Chesapeake, de unde scotea cele mai gustoase stridii. Era înalt și bine clădit, iar

cu Cherisse era căsătorit de un sfert de secol. Avea cu câțiva ani mai puțin decât mama Camillei și, deși Camille îl iubea mult, în inima ei trona doar Tata.

O îmbrățișă pe Julie, apoi mâna ei firavă rămase în mâinile lui aspre.

- Așa. Cum ai reușit să dai de bucluc de data aceasta? Mergeau împreună spre ușa de ieșire.

- Sînt bine, repetă insistent Julie.

- A fost surprinsă de un flux contra-curent de apă, îi spuse Camille.

- Nepoata mea? zise Bart scărpinîndu-se la ceafă. Nu. Doar tu știi ce este un flux contra-curent de apă și știi cum să-l eviți. Doar te-am văzut în apă. Tu înoți ca un pește sabie de cînd erai mititică. Se spune că acei copii care se nasc prin locurile acestea au picioarele ca labele de rață.

- Cred că labele mele de rață m-au dezamăgit, comentă Julie. Mulțumesc pentru că ai venit.

În parcare s-au despărțit. Julie urcă în mașină, iar Camille se uită spre mama ei care mergea lipită de Bart, parcă uitînd de toate grijile acum, în îmbrățișarea lui generoasă. Imaginea lor îi împlîntă în inimă un subțire pumnal de invidie. Era bucuroasă pentru mama ei, care găsise iubirea împlinită în acest bărbat masiv și tandru, dar în același timp, fericirea ei amplifică enorm propria singurătate a Camillei.

- Să mergem, puștoaico, zise ea, pornind motorul.

Julie privea afară, pe geam. Își rodea degetul mare, un obicei pe care-l căpătase de foarte curînd. Camille se abținu eroic să nu-i atragă atenția. Copila avusese o zi dificilă și nu mai avea nevoie de cicăleli din partea ei.

Trase adînc aer în piept, fiindcă nu știa cum să abordeze următorul subiect.

- Jules, sincer, nu vreau să te simți sufocată.

- Iar eu, sincer, nu vreau să mai fiu nevoită să falsific semnătura ta pe adeverința de acord, spuse calm Julie. Dar îmi doream asta foarte mult.

Camille înțelese că fusese oarbă la doleanțele fiicei ei și pentru asta se simți vinovată. Nici măcar cînd Julie a implorat-o să-i permită să urmeze cursurile de salvare în surfing, ea nu a vrut să o asculte.

- Mi-am zis că va fi distractiv, continuă Julie. Sînt o înotătoare bună. Tata ar fi dorit ca eu să particip la aceste cursuri.

- Da, ar fi vrut, recunosc Camille. Dar s-ar fi supărat, dacă afla că nu ai primit acordul meu. Uite, dacă vrei, pot să te ajut eu cu cursurile de salvare. La vremea mea eram destul de bună și eu.

- Vai de mine. Hai să rămîn la școala acasă, iar oamenii să mă considere o ciudată.

- Dar nimeni nu te consideră o ciudată, zise Camille.

- Da, exact, zise Julie, aruncîndu-i o privire piezișă.

- Bine, spune-mi, cine te consideră o ciudată?

- Ce-ai zice de toată lumea din oraș?

- Jules...

- Mamă, vreau să merg la cursurile acestea, ca toți colegii mei. Nu vreau să mă înveți tu nimic. E frumos că te-ai oferit, dar eu nu asta vreau, cu toate că ai fost foarte bună la vremea ta. Bunica mi-a arătat niște fotografii din ziare.

Camille își aminti de fotografia din *Bethany Bay Beacon*, în care apărea triumfătoare, cu mulți ani în urmă. Avea părul foarte bogat, un aparat dentar extrem de vizibil și un zîmbet larg. Știa că acest curs nu presupunea doar să aibă abilități. Salvarea în surfing era o tradiție foarte veche în aceste locuri, iar experiența de grup făcea parte din abordare. Își aminti de finalul cursului, când s-au adunat toți în jurul unui foc de tabără și toți prietenii au povestit. Și acum avea în minte cum privea chipurile acelea cunoscute, luminate de flăcările aurii, iar sentimentul predominant era acela de mulțumire și apartenență la grup. În clipele acelea se gîndea că nu va mai avea niciodată asemenea prieteni. Dar în același timp recunoștea că nu va mai exista un moment ca acesta în viața ei.

În acest context se tot întreba dacă nu cumva o priva pe fiica ei de genul acesta de momente.

- Mama ta ți-a permis să te duci la aceste cursuri, spuse Julie. Ea te lăsa să faci tot ce vrei. Am văzut și niște fotografii în care erai la surfing, făceai cățărări și mergeai cu bicicleta pe munte. Acum nu mai faci nimic de genul acesta. De fapt, nu mai faci absolut *nimic*.

Camille nu răspunse. Acea viață era una cu totul diferită. *Înainte*. Acea Camille de *dinainte* luase viața cu toată bogăția ei și privea lumea ca pe o călătorie fantastică, emoționantă. Se apucase de mai multe sporturi, de călătorii, de aventuri și de explorat necunoscutul – iar cea mai mare aventură a ei fusese Jace.

Cînd l-a pierdut, de-abia de atunci a început pentru ea *după*. *După* a însemnat precauție și timiditate, teamă și

neîncredere. A însemnat să ridice un zid de jur împrejurul ei, care proteja și persoanele la care ținea enorm, iar acum nu permitea nimănui să-i tulbure acest echilibru dobândit cu greu.

- Așadar, în legătură cu acel certificat prin care-mi dau acordul, spuse Camille.

Julie ridică din umeri.

- Îmi pare rău.

- Dacă nu eram atît de speriată de accident, acum aș fi fost furioasă pe tine.

- Îți mulțumesc pentru că nu ești furioasă.

- Probabil că voi fi, mai târziu. Dumnezeuule, Julie. Există un motiv pentru care nu am vrut să participi la cursul acela. Și cred că azi ai aflat singură motivul -- este mult prea periculos. Ca să nu mai spunem că nu trebuie să faci anumite lucruri pe la spatele meu, sau să falsifici semnături...

- Nu aș fi făcut asta, dacă m-ai fi lăsat să merg la curs, ca un copil obișnuit. Niciodată nu mă lași să fac nimic. Niciodată.

- Haide, Jules.

- Eu te-am tot rugat, dar tu nu m-ai auzit niciodată, mamă. Mi-am dorit foarte mult să particip la curs, așa cum ai făcut-o și tu cînd erai de vîrsta mea. Voiam o șansă să încerc...

- Azi ai avut această șansă și uite ce s-a întîmplat.

- În caz că te interesează, deși cred că nu, află că m-am descurcat perfect la primele trei sesiuni. Eram printre cei mai buni din clasă, după cum a spus antrenorul Swanson.

Din nou Camille resimți cum o roade vinovăția. Cum putea să-i explice fiicei sale că ea nu are voie să facă ceva la care Camille se descurcase de minune?

După câteva minute de liniște, Julie spuse:

- Vreau să merg în continuare.

- Cum?

- La cursul de salvare în surfing. Vreau să merg în continuare la acest curs.

- Nici nu intră în discuție. Ai trecut peste mine cu această decizie....

- Și îmi pare rău că am făcut asta, mamă. Dar, acum că știi totul, te rog în mod direct să mă lași să termin cursurile.

- După ziua de azi? spuse Camille. Ar trebui să fii pedepsită pe viață.

- Dar *sînt* pedepsită pe viață, mormăi Julie. De cînd a murit tata, sînt pedepsită pe viață.

Camille trase mașina în afara carosabilului și parcă într-o zonă unde putea să oprească.

- Ce ai spus?

Julie ridică ușor bărbia.

- Ai auzit bine. De aceea ai și oprit. Vreau să-ți spun că, de cînd a murit tata, nu m-ai mai lăsat să duc o viață normală, fiindcă tu crezi că se va întîmpla din nou ceva îngrozitor. Nu pot să plec nicăieri și nu pot să fac nimic. De cinci ani nici măcar nu am mai zburat cu avionul. Iar acum nu vreau decît să merg la cursurile de salvare în surfing, cum merg toți colegii mei. Am vrut să fiu bună la *un singur lucru*. Julie privi pe geam, fiindcă îi tremura bărbia.

- Ești bună la foarte multe lucruri, spuse Camille.

- Sînt o grăsană ratată, zise Julie mîhnită. Și să nu te aud că spui că nu sînt grasă, fiindcă sînt.

Camille simți cum i se face rău. Era oarbă la tot ce-și dorise Julie. Era o mamă atît de îngrozitoare doar fiindcă era exagerat de protectoare? Lăsa ea propriile ei temeri să-i sufoce fiica? Fiindcă nu i-a acordat acceptul să participe la cursul acela de salvare, a forțat-o pe Julie să acționeze fără știrea ei.

- Nu vreau să te aud că vorbești așa despre tine, îi spuse ea calm, îndepărtîndu-i de pe frunte o șuviță rebelă.

- Da, bine că nu vrei, spuse Julie. De aceea ești mereu atît de ocupată cu magazinul sau în camera obscură. Îți faci de lucru mereu, doar ca să nu mă auzi vorbind despre viața mea oribilă.

- Jules, cred că nu vorbești serios.

- Mă rog, cum vrei tu. Nu vorbesc serios. Acum putem să mergem acasă?

Camille inspiră profund, într-o încercare de a-și proteja locurile sensibile, unde săpaseră adînc cuvintele lui Julie. Era adevărat? Oare ea chiar se adîncea în muncă, doar ca să nu fie nevoită să se gîndească de ce era tot singură după atîția ani, sau de ce întreținea o teamă nefirească, închipuindu-și că li se putea întîmpla ceva groaznic aceluia pe care-i iubea? Mda.

- Hei, scumpo, hai să ne facem reciproc o favoare și să vorbim despre altceva.

- Doamne, întotdeauna faci la fel. Întotdeauna schimbi subiectul, fiindcă nu vrei să vorbești de faptul că toată

lumea mă crede o grăsană ratată și urîță.

- Nimeni nu gîndește așa despre tine, spuse Camille tresărind.

- Cum să nu, zise Julie, dîndu-și ochii peste cap.

- Uite ce. Ești o fată cuminte și ai purtat aparatul dentar cum ți-a prescris medicul ortodont, pentru ca dinții tăi să arate frumos. Hai să-l întrebăm acum dacă nu ai putea să-l porți doar pe timpul nopții. Și altceva – voiam să aștept pînă după ziua ta, ca să-ți comand lentile de contact, dar ce părere ai dacă le cumpărăm mai devreme, ca să sărbătorim sfîrșitul anului bobocilor. Fac o programare și...

Julie se răsuci pe scaunul din dreapta și se apropie foarte mult de Camille, spunîndu-i răspicat:

- Sînt grasă, înțelegi? Dacă scap de aparatul dentar și de ochelari nu se va schimba nimic.

- Termină, spuse Camille. Doamne, de ce sînt adolescenții atît de dificili? Oare și *ea* fusese la fel de dificilă? Nu te voi lăsa să vorbești astfel despre tine.

- De ce nu? Toată lumea o face.

- Cum adică, toată lumea o face?

Julie ridică din umeri și pufni pe nas iritată.

- Știi ce...lasă.

Camille întinse mîna și o mîngîie pe Julie pe creștet. Fiica ei se afla în mijlocul perioadei complicate a pubertății și mai avea destul pînă la înflorirea totală. Toate prietenele ei trecuseră de perioada pubertății, însă la Julie de-abia acum începuse. De un an se cam îngrășase și devenise foarte conștientă de corpul său, astfel că purta doar pantaloni și tricouri largi.

- Poate că ar trebui să o las mai moale, spuse Camille. Dar nu dintr-o dată și în nici un caz nu trebuie să te las să te pui în pericol cu bună știință.

- Cursul se numește *salvare* din anumite motive. Învățăm cum să fim în siguranță în apă, știi bine asta, mamă, pentru Dumnezeu.

Camille expiră lent, porni motorul și reveni pe șosea.

- Nu poți să-mi câștigi încrederea făcând ceva clandestin.

- Bine. Spune-mi cum să-ți câștig încrederea, ca să pot continua apoi cursul.

Camille stătea cu ochii la drum. Tocmai treceau pe lângă lacul unde ea și prietenii ei își făcuseră cândva un leagăn din sfoară. Pe partea opusă se întindea Sutton Cove – o destinație pentru iubitorii de kiteboarding, care voiau să se ia la trântă cu vântul și curenții. În urmă cu șaisprezece ani, după o zi de kiteboarding împreună cu Jace, pe când se ridica de pe nisip l-a văzut așezat pe un genunchi, oferindu-i un inel de logodnă. Atâtea aventuri la fiecare colț de stradă.

- Vom sta de vorbă, zise ea în cele din urmă.

- Adică nu vom discuta.

- Adică amîndouă ne vom da silința să iasă totul bine. Iartă-mă, am fost prea absorbită de muncă și...Un gând oribil îi trecu prin minte în clipa aceea.

- Ce? întrebă Julie.

- Apropo de muncă. Se uită spre fiica ei. Nu te neliniști. Mă voi descurca eu. I se strînse stomacul când își aminti de proiectul la care lucra pentru profesorul Finnemore. În clipa când a primit apelul de la primiri

urgente, Camille scăpase din mână rola respectivă și ieșise din camera obscură – astfel că a distrus total filmul rar al clientului său.

Grozav. Negativele unice, care ar fi putut oferi imagini vechi de o jumătate de secol, care nu au fost văzute niciodată, erau acum complet distruse.

Profesorul Finnemore nu va fi deloc încântat.

CAPITOLUL DOI

De fiecare dată cînd revenea în Statele Unite de la catedrele unde preda peste ocean, Finn se oprea la cimitirul Arlington. Parcurgea aleile albe, printre șirurile nesfirșite de monumente funerare din alabastru, scrise cu litere negre; erau cam o jumătate de milion la număr, aliniate perfect, cu o precizie atît de izbitoare, încît urmăreau toate unduirile terenului acoperit cu iarbă deasă.

Ba chiar de la o oarecare distanță parcă se auzeau zecile de cimpoaie nevăzute, care cîntau la fiecare din cele peste treizeci de înmormîntări care aveau loc aici în fiecare săptămînă. Se opri lîngă o piatră funerară pe care cineva așezase o rățușcă de jucărie din cauciuc. Pe spatele jucăriei cineva scrisese într-o caligrafie copilărească :”Bună, bunicule”.

Finn se opri puțin și scoase aparatul de fotografiat. Întotdeauna mesajele de la copii îl emoționau. Închise ochii și îi șopti un ”mulțumesc” soldatului. Apoi fotografie piatra funerară și puse în rucsac mica jucărie. Ca voluntar la Centrul de Istorie Militară, venea în vizită la Arlington ori de cîte ori era în oraș, pentru a recupera diferite obiecte lăsate pe pietrele funerare. Împreună cu alți colegi

voluntari, el cataloga obiectele pentru o bază de date, astfel încât fiecare amintire, oricât de mică ar fi fost ea, să fie conservată.

Merse mai departe și făcu un ocol, ca să vizualizeze reperatele primei lui reușite cu gust dulce-amar. Lucrase în Vietnam cu un grup de săteni de la munte și descoperise locul unde se prăbușiseră patru soldați americani, care fuseseră dați dispăruți cu cincizeci de ani în urmă. Soldații – un comandant de aeronavă, un pilot, un mitralior și un artilerist – au fost doborâți de focul inamic, iar heliicopterul lor se izbise de un perete montan. Bărbații erau dispăruți de câteva decenii. Finn a stat de vorbă cu familiile lor și a auzit ecouri ale poveștii propriiei lui familii.

Cum le-a fost imposibil să afle ce s-a petrecut cu persoanele dragi din viața lor, familiile nu au putut nici măcar să-i jalească, fiindcă nu știau unde să o facă. Totul plutea ca o ceață confuză, impenetrabilă în anumite zile, care se mai ridica uneori, dar era mereu prezentă.

Rămășițele lor pămîntești au fost înhumate în cadrul unui serviciu funerar de grup, cu cortegiul funebru tras de cai și gardă de onoare care purta mănuși albe, în timp ce familiile se strîngeau în brațe reciproc, asemeni supraviețuitorilor unui taifun. Una dintre fiicele defuncțiilor i-a scris lui Finn o scrisoare de mulțumire, în care îi spunea că, în ciuda durerii reînviată, acum resimțeau o oarecare ușurare, ea mai ales, fiindcă acum știa că tatăl ei se poate odihni, în sfîrșit.

Mai mult de o mie de veterani nu au putut fi identificați încă, printre ei fiind și tatăl lui, Richard Arthur

Finnemore. Ani de zile Finn a căutat o cât de mică asemănare între tatăl său și fețele cerșetorilor care își făceau veacul prin preajma caselor veteranilor, întrebându-se dacă torturile nu l-au transformat cumva într-un handicapat, incapabil să mai găsească drumul spre casă.

Finn luă o bucată de hîrtie de pe un monument din Secțiunea 60, unde fusese îngropat un bărbat căzut de curînd. Pe bilet scria de mîna: ”Trebuie să te las aici. Ar trebui să fii acasă, unde să te joci cu copiii noștri și să rîzi cu noi. Dar aici vei odihni. Pe veci. Măcar în acest sens nu te voi pierde niciodată”. Deși era o vară foarte fierbinte, Finn simți un fior rece atunci cînd a fotografiat bilețelul, apoi l-a adăugat la colecția lui.

În sfîrșit, își verifică pe telefonul mobil o aplicație și localizează încă un marker, care identifica o victimă foarte veche – Robert McClintock, locotenent de rang I în Forțele Armate Aeriene. Finn scotocise prin toată provincia din jurul orașelului Aix-en-Provence, unde trăia și muncea el. Cercetările lui l-au condus la locul unde se prăbușise avionul cu un singur loc, model P38, pilotat de McClintock, în cadrul unei misiuni de bombardare asupra inamicului, în 1944.

Căutînd cu atenție prin arhive, Finn a descoperit că în ziua respectivă, din cauza condițiilor meteo dificile, vizibilitatea a fost minimă. Titlul unui articol consemnat pe o microfîșă relatează că aparatul de zbor al lui McClintock a plonjat printre nori, apoi a dispărut la scurt timp.

Ajutat de un grup de cetățeni ai comunității, Finn colaborase cu o echipă de recuperare și ei au găsit dinți, dar

și fragmente de oase; cam atît rămăsese din pilotul de douăzeci și unu de ani. Laboratorul Forțelor Armate de Identificare prin ADN a reușit să stabilească identitatea comună a celor trei surori ale bărbatului. Cum ele locuiau acum în Bethesda, locotenentul McClintock a fost repatriat aici, la Arlington anul trecut. Finn nu a participat la serviciul funerar, dar acum privea markerul proaspăt lipit. Din nou primise scrisori de mulțumire din partea familiei.

Aprecia cuvintele frumoase, dar nu acesta era motivul pentru care își făcea datoria. Dădea de înțeles oamenilor că el caută acolade și recunoaștere prin activitatea lui academică, fiindcă îi era mai ușor să explice, decît să recunoască deschis că îl căuta asiduu pe tatăl său.

Finn stătea acum în mijlocul acestui ocean de plăci funerare din alabastru și simțea briza răcoroasă în ceafă, iar pe la nări îi ajungea mirosul de iarbă proaspăt cosită și pămînt reavăn. Unde ai ajuns, tată? se întreba el. Cu toții ne-am bucura să aflăm.

Rola de film pe care a găsit-o sora lui, care avea inscripționată pe capac inițialele tatălui lor era acum singura speranță de a-l găsi. O expertă în filme negative, Camille Adams avea să-i redea, în sfîrșit, cîteva imagini cu ultimele clipe ale tatălui său, immortalizate undeva, în Cambodgia, cu zeci de ani în urmă.

Gîndul îi grăbi pașii, în timp ce se întorcea spre mașina închiriată. Poate curierul care trebuia să-i aducă filmul prelucrat s-a întors deja. Finn urcă în mașină, luă telefonul mobil și citi pe ecran: multe apeluri vocale erau numerotate la rubrica mesagerie. Tastă simbolul de redare al mesajelor.

Te rog, Camille Adams, nu mă dezamăgi, se gîndea el acum.

- Nu pari deloc fericit, se auzi distinct vocea Margaretei Ann Finemore prin speaker.

Finn conducea mașina închiriată, fiind atent la drum, fiindcă tocmai traversa podul Chesapeake Bay Bridge și se îndrepta spre Peninsula Delmarva. Delaware – Maryland – Virginia. A trebuit să traverseze trei state pentru ca să o găsească pe Camille Adams.

- Fiindcă nu sînt fericit, îi zise el surorii lui. Filmul trebuia să fie gata azi, iar compania de curierat nu poate nici măcar să o localizeze pe femeia care trebuia să-l developeze. Ne-a lăsat baltă. Nu mai răspunde nici la telefon, nu răspunde la SMS-uri și nu-și citește nici e-mailurile.

- Poate că s-a întîmplat ceva cu ea, sugeră Margaret Ann, pe un ton rezonabil. În familia Finnemore era recunoscută ca sora rezonabilă.

- Da, mi-a tras țeapă. Asta s-a întîmplat.

- Dar ai apelat la ea fiindcă ți-a fost recomandată. Billy Church – tipul de la Arhivele Naționale – i-a dat recomandări excepționale. Nu a spus el că femeia a lucrat și pentru muzeul Smithsonian, dar și cu FBI-ul?

- Ba da, numai că nu a spus și că vom avea nevoie de FBI ca să o găsim. Ar fi trebuit să-i sun pe cei care mi-au recomandat-o, în loc să intru pe website-ul ei. Pe site-ul Adams Photographic Services apăreau exemple spectaculoase de fotografii pe care le-a recuperat sau restaurat.

Tot acolo i-a atras atenția și o fotografie a Camillei Adams. Era frumoasă, brunetă, cu păr ondulat și ochi pătrunzători – dar în aparență, lipsită de responsabilitate.

- Sînt sigură că există o explicație.

- Nu am nevoie de o explicație. Am nevoie să văd ce era pe rola aceea de film și trebuie să văd asta înainte de ceremonie.

- Nu puteai să fi trimis pe altcineva pînă acolo?

- Curierul a renunțat, după ce a așteptat o oră. Toți ceilalți din familia noastră au trebă, așa că am decis să o găsim eu.

- Ce grozav ar fi să existe fotografiile cu tata, nu? spuse Margaret Ann cu optimism. Ca fiica mai mare a familiei Finnemore, ea avea amintirile cele mai puternice alături de tatăl lor. Finn nu avea nici una, de aceea poate că orice fotografie care a supraviețuit însemna foarte mult pentru el. Dacă sînt și fotografiile cu el, probabil că acelea sînt ultimele imagini cu el în viață. Le-am putea adăuga la colajul pentru Casa Albă.

- A făcut fotografiile acelea cu mult timp înainte ca selfie-urile să devină o modă, spuse Finn, temperîndu-și așteptările.

- Poate că vreun coleg ofițer sau vreun prieten i-a făcut și lui o fotografie.

Finn avea foarte multe lucruri de făcut în aceste momente, în loc să se ducă tocmai la capătul lumii, dar voia să pună mîna pe fotografiile acelea. Nu-i plăcea ideea că-și dezamăgește familia. Clanul lor era unul solid și consta din combinații de jumătăți și trepte, dar lucrurile mergeau

bine. Mergeau bine datorită mamei lui. Totul gravita în jurul ei, iar ea era un izvor nesecat de putere și iubire.

Mîine tatăl lui ar fi aniversat șaptezeci de ani. Cu o seară înainte a acestei date, Richard Arthur Finnemore fusese trimis cu o misiune în Cambodgia, își sărutase copiii înainte de culcare, apoi făcuse dragoste cu soția lui pentru ultima dată. La nouă luni după această zi, femeia care a fost informată că soțul ei este dat dispărut în misiune l-a născut pe Finn. Sergentul major Richard Arthur Finnemore făcuse un act de eroism, predîndu-și poziția dușmanului, pentru ca să protejeze un grup de oameni implicați într-o operațiune sub acoperire.

Iar el nu a mai fost văzut niciodată.

Tavia Finnemore a reușit să-și repună viața pe linia de plutire. Cu timpul s-a îndrăgostit de un bărbat care nu era deloc speriat de faptul că ea avea trei copii. Și el avea doi. Ulterior au mai avut împreună doi băieți. Familia lor era un masiv trib numeros, gălăgios și mereu cufundat în haos, dar întotdeauna scaldîndu-se în patos, rîsete, dar mai presus de toate, în iubire. Cu toate acestea, Finn a simțit toată viața absența tatălui său.

- Vom afla foarte curînd, zise el, în speranța că experta noastră în filme nu s-a sustras cu bunurile noastre.

- Dar ea nu s-a sustras. De ce să se sustragă cu o rolă de film? Și mă rog, cine mai spune "a se sustrage", în afară poate de un frate și profesor de istorie ultra-educat?

- Sper din toată inima să nu fie așa. Finn nu avea răbdare cu oamenii care nu-și respectau angajamentele. Dacă o va găsi pe femeie – ceea ce intenționa să facă, deși

asta presupunea două ore de condus din Annapolis – avea să-i adreseze acesteia câteva cuvinte memorabile.

- Promite-mi că vei suna imediat ce afli dacă a reușit să salveze vreo fotografie. Oh, vai, Finn, nu-mi vine să cred ce se întîmplă. O ceremonie la Casa Albă, unde ni se va acorda medalia de onoare. Pentru *tatăl* nostru. Entuziasmul Margaretei Ann o făcea să sune efervescent.

- Cam supraréalist. Tot clanul Finnemore-Stephens urma să participe la eveniment – familia pe care tatăl lui a avut-o înainte să fie declarat dispărut în misiune și familia pe care o începuse mama lui, cînd s-a măritat cu Rudy Stephens. Peste patruzeci și patru de ani, după ce telegrama șocantă a ajuns la o tînără care avea două fete și un bebeluș în brațe; în sfîrșit acum pentru mama lui se închidea cercul. Își aduse aminte de ceva. Rahat! Trebuia să-mi ridic uniforma de la curățătorie azi după amiază și eu sînt în mașină, în drum spre Chesapeake.

- Dacă te recăsătoreai, ai fi avut o soție care să te ajute cu chestii de genul acesta.

- Nu serios? zise el rîzînd în hohote. *Acesta* este raționamentul tău pentru îndemnul de a mă recăsători? Cu asta ai dat mișcarea feministă înapoi cu cincizeci de ani.

- Toți avem nevoie de un partener. Eu atît spun. Erai foarte fericit cînd erai cu Emily.

- Pînă cînd nu am mai fost.

- Finn...

- Tot îmi porți pică fiindcă nu mi-a plăcut de ultima cu care m-ai cuplat.

- Angie Latella era perfectă pentru tine.

Finn se crispă, amintindu-și de scenariul penibil pe care surorile lui l-au pus la cale.

- Nu pricep de ce tu și Shannon Rose – dar și mama, că veni vorba – credeți că aveți misiunea să mă vedeți însurat din nou. Fiindcă data trecută nu a ieșit foarte bine pentru mine?

Femeile din familia lui erau încontinuu preocupate de viața lui amoroasă. Erau convinse că viața lui nu va fi completă pînă ce nu-și va găsi dragostea adevărată, nu se va așeza la casa lui și nu-și va întemeia o familie. El nu se temea să vorbească despre asta. Se temea probabil de faptul că ele aveau dreptate.

Își dorea acea iubire pe care au găsit-o surorile lui. Își dorea copii. Totuși, nu dorea să vadă dacă norocul lui se va schimba la a doua încercare.

- Au trecut trei ani. Ești pregătit. Iar Angie...

- A întârziat o jumătate de oră și avea un rîs enervant.

- Astea au fost pretexte, cînd de fapt te-a deranjat că nu are sîni mari și nici obsesia pentru sporturi extreme.

- Haide. Doar nu sînt *atît de* superficial. Doamne, el chiar credea sincer că nu este. Sora lui îl iubea, dar cînd încerca să-l trateze cu superioritate, o punea la punct imediat.

- Atunci cu Carla ce-ai avut? Are sîni mari și este o împătimită a ciclismului montan.

- Probleme cu tatăl. Chiar tu mi-ai spus că o femeie care are o istorie urîtă cu tatăl ei constituie o problemă care stă să se întîmple. În plus, ai uitat că eu locuiesc peste ocean? Nu mă interesează relațiile la distanță.

- Doar temporar. Cît de curînd vei reveni și tu în State.

Finn hotărî că acum nu era momentul să-i spună despre colaborarea lui ca profesor-invitat în Aix-en-Provence, care fusese prelungită.

- Ar putea unul dintre copiii tăi să-mi ia și mie niște lucruri de la curățătorie? Este pe Annapolis Road.

- O voi ruga pe Rory să le ia, cînd vine de la slujbă. Trece exact pe acolo.

- Mersi. Spune-i că pentru asta are de la mine o sticlă cu vin bun.

- Îți vei transforma nepoata într-o snoabă a vinurilor, așa cum ești tu. Mai spune-mi o dată cînd trebuie să pleci acolo, spuse Margaret Ann.

- De sîmbătă într-o săptămînă. Trimestrul de vară va începe luni.

- Profesor la cursurile de vară, în Provence, norocosule.

- Trăiesc visul, veni prompt comentariul lui, rostit pe un ton ironic. Cîndva crezuse că și el poate găsi acea fericire pe care mama și tatăl lui, precum și ceilalți membri ai familiei o găsiseră. Doar că pentru a o găsi, ar fi trebuit să-și deschidă inima pentru o nouă relație, iar el nu era convins că este pregătit pentru asta. Sexul ocazional și absența obligațiilor fac viața mai simplă. Mai goală, da, dar mai simplă.

- Ce subiecte vei aborda? îl întrebă sora lui.

- Studii avansate de investigații istorice și află că sînt formidabile, deloc plictisitoare.

- Și cu munca la următoarea ta carte?

- Permanent. Pregătea și făcea cercetări pentru o carte despre luptătorii din Rezistență în cel de-al doilea război mondial. Căuta încontinuu soldați dispăruți de multă vreme, dar și locuri unde s-au prăbușit avioane, ori câmpuri ale unor bătălii, scotocind după obiecte ale defuncțiilor, pe care le oferea familiilor dornice să le redobândească.

- Ai o viață grea, comentă ea și oftă.

- Ar trebui să-mi faci o vizită, ca să vezi ce grea este.

- Corect. I-aș tîrî cu mine pe cei trei adolescenți ai mei dezinteresați, dar și pe soțul meu obsedat de muncă. Sînt convinsă că iubita ta activistă...cum se numea?

- Vivi, zise Finn. Și nu este iubita mea. Hei, am ajuns la o barieră de taxă pentru autostradă, explică el, plictisit de conversație. Trebuie să închid. Te voi suna dacă va fi ceva interesant cu fotografiile. Încheie apelul și trecu de bariera inexistentă.

Podul îl aducea într-o lume complet nouă. Se concentrează acum asupra localizării persoanei care era expertă în arta fotografică. Pînă acum nu explorase această parte alungită a peninsulei. Ciudat, fiindcă petrecuse foarte mult timp în jurul orașului Annapolis. Urmase cursurile Academiei Navale US, iar după cinci ani în serviciul militar, și-a susținut teza de doctorat și a activat ca profesor aici. Totuși, această regiune a fost mereu un mister pentru el.

Cîmpiile îndepărtate traversau întinderi imense de ape, iar senzația era cu totul diferită de cea din suburbiile care abundau în partea vestică a golfului Chesapeake. Numele străzilor și ale orașelor reflectau moștenirea colonială

bogată și variată a regiunii – americană nativă, olandeză și engleză: Choptank, Accomak, Swanniken, Claverack, Newcastle, Sussex.

O rețea de șosele șerpuitoare, tot mai înguste îl transportau prin orășele cu case îngrijite, sătucuri de pescari și regiuni mlăștinoase, înviorate de păsări de apă. În cele din urmă trecu peste o fișie îngustă de pământ, care împărțea oceanul și golful, apoi ajunse în centrul orașului Bethany Bay.

Orașul avea un aer colonial, cu clădiri elegante, zugrăvite în culori pastelate, sau case mai mici, tipice pentru așezările de pe litoral, unde peisajul marin se îmbina perfect cu zidăria măturată de curenții sărați și scaldată de soare. Aproape la fiecare casă vedeai în curte o barcă, ori câteva vase speciale, pentru pescuit crabi, precum și plase pescărești, agățate pentru a se usca sau pentru a fi reparate.

Pe strada principală vedeai aliniate magazine cochete și cafenele. Finn trecu și pe lângă un canal botezat Easterly Canal, apoi pe lângă un mic port unde se odihneau ambarcațiuni și mai mari și mai mici, dar și nave pescărești. După aceea urmă șoseaua care mărginea plaja, pe o distanță de trei mile, în ușoară pantă, de unde puteai admira în voie Atlanticul.

Dacă nu ar fi fost forțat de împrejurări să conducă tocmai pînă aici, probabil că ar fi apreciat culoarea arămie a nisipului, precum și valurile înspumate care scaldau plaja. Văzu și cîțiva surferi îndrăzneți, care săgetau orizontul, în așteptarea valurilor spectaculoase. Un kite-boarder singuratic alerga pe nisip sub arcul multicolor al zmeului

său. În sfârșit, farul din cărămidă puncta hotarul plajei, asemeni unui semn de exclamare.

Acum nu prea avea chef să savureze farmecul acestui orașel îndepărtat. Avea multe alte lucruri în minte. Verifică pe telefon adresa și în scurt timp ajunse la o căsuță elegantă, la câțiva pași de far. Cu pereți albi și ferestre băițuite, căsuța avea un aer intim, dat mai ales de veranda din față, dar și de coșul șemineului care se înălța într-o parte a acoperișului. De jur împrejurul casei un gard format din trandafiri cățărători și arbuști pitici speciali constituiau elementele romantice ale reședinței. La ușa din față, deasupra intrării era fixată o placă pe care se putea citi "Ishmael Thompkins, 1869". Sub cutia poștală din alamă se putea citi cu litere aurii același logo ca și cel de pe website, lângă conturul unui aparat de fotografiat de epocă: Adams Photographic Services.

Pe aleea centrală nu era nici o mașină. Poate că exista una în garaj, o structură mai veche, cu ușă batantă pe niște șine de fier.

Finn se apropie de ușa principală și bătu scurt. În aer plutea aroma mării, combinată cu cea a trandafirilor, iar valurile și pescărușii completau auditiv tabloul romantic. Pe un covoraș lateral se odihnea o pereche de cizme pentru grădinărit.

Sună din clopoțel. Mai bătu o dată. Tastă numărul ei pe mobil de patru ori și nu răspunse nimeni. Se rezemă cu spatele de ușă și i se păru că aude din interior un telefon sunând insistent.

- Te rog, să nu-mi faci asta, zise el, apoi lăsă mesajul

vocal: sînt Malcolm Finnemore. Sună-mă de îndată ce vei primi acest mesaj. Își trecu nervos degetele prin păr, parcă pentru a împrăștia aburii enervării. Poate că va zări vreun vecin care să știe cum se putea lua legătura cu ea.

Fir-ar să fie.

Pe cînd urca pe șoseaua de pe marginea plajei, care urma să le ducă acasă, Camille se simți epuizată, cu nervii întinși la maxim după momentele chinuitoare din salonul de primiri urgențe. Julie privea în față, iar pe chip nu i se putea citi absolut nimic.

- Mamă, zise Julie. Nu te mai agita pentru mine. Oamenii aceia au spus că sînt bine.

- Ai dreptate, dar asta nu-mi anulează îngrijorarea. Ai suferit o contuzie. În viața ta nu ai mai pățit așa ceva.

- Este doar denumirea pretențioasă pentru un banal cucui la cap. Iisuse. Julie făcu un semn spre casă. Cine e tipul acela?

- Care tip? zise Camille în timp ce parca pe alee. Tipul la care se referea Julie se afla pe veranda ei, cu un telefon mobil lipit de ureche și plimbîndu-se nervos. Era înalt, avea părul strîns într-o codiță și purta ochelari de soare gen aviator. Pantalonii scurți pe care-i purta și tricoul de culoare închisă lăsau vederii un corp plin de mușchi și bronzat. Draci. Oare acesta era curierul trimis de profesorul Finnemore?

Camille coborî din mașină, trînti portiera, iar atunci el se întoarse spre ea și își dădu jos de pe nas ochelarii de

soare. În clipa aceea ceva neașteptat se petrecu – inima ei aproape că-i sări din piept, dar habar nu avea de ce. Era un bărbat străin. Totuși, nu-și putea lua ochii de la el. Postura lui și modul cum arăta erau neobișnuite. Era doar un bărbat, se gândi ea. Un străin pe veranda ei. La tîmple îi străluceau cîteva șuvițe blonde, purtate de adieri peste ochii de un albastru clar, iar chipul lui semăna cu acelea din benzile desenate Marvel Comics – atît de bine arăta.

Păi, salutare, domnule Curier.

Se apropie și ea de verandă, iar atunci privirea lui deveni ostilă. Era clar, el nu simțise deloc fulgerul acela de atracție.

- Cu ce pot să vă ajut? întrebă ea, pășind spre ușă.

- Camille Adams? zise el închizînd telefonul.

- Eu sînt.

- Sînt Finn. Malcolm Finnemore, adăugă după o scurtă ezitare, combinată cu privirea glacială și împietrită.

Pfui. Camille avu nevoie de o secundă, ca să-și revină. Nu așa și-l imaginase ea pe profesorul de istorie tocilar.

- Oh, domnule profesor Finnemore.

- Prefer Finn.

Într-o clipă înțelese de ce se afla el aici și de ce avea aerul acela ostil.

- L-am ratat pe curier, zise ea. Am avut o urgență personală și...

- Dar puteai să telefonezi? Sau să trimiți un sms?

Julie i se alătură din trei pași și afișă o mină plictisită și mofluză.

- Bună, spuse ea.

- Fiica mea, Julie, o prezentă Camille, roșind puternic. Julie, dînsul este profesorul Finnemore.

- Bucuroasă de cunoștință, rosti Julie, deși nu exprima asta. Mă scuzați. Trecu pe lîngă cei doi, tastă codul de acces și intră.

- Am avut o urgență personală, spuse Camille. Simțea că-i bubuie stomacul. Trebuia să dea o explicație. Te rog, intră.

El o examinează foarte atent, începînd cu părul în dezordine, continuînd cu cămașa pătată și mînele suflecate, coborînd spre papucii simpli. Pe un picior avea și acum stropi de soluție de dezvoltat. Ținu ușa ca să-l invite și era conștientă de modul în care arăta. Nu numai că îi stricase filmul, dar era absolut nepregătită să primească un client. Era îmbrăcată neglijent, în ținuta ei de cameră obscură, cu părul strîns într-un coc dezordonat. Nemachiată. Nici măcar îmbăiată.

El dădu din cap scurt și trecu pe lîngă ea, foarte aproape. Doamne, se gîndi ea, *mirosea* la fel de bine cum arăta. Tentă proaspătă-oceanică și cămașă curată. În plus, emana o grație dezinvoltă pe care ea o remarcase adeseori la toți bogătașii "venetici", așa cum îi numeau localnicii pe turiștii estivali, dar și pe brokerii din Washington DC, care veneau pentru apă și plajă. Se fițiau prin toată peninsula în mașinile lor străine, însoțiți de prietenii lor din oraș, dornici de curse pe mare și de cine la țarm, sau de croaziere pe vasele marinarilor mai înstăriți, care le ofereau lecții de pescuit stridii și de navigație costieră.

Camille cunoștea genul - arogant, posesiv și mereu

tratînd localnicii ca pe niște servitori. Bănuia că și el putea fi unul dintre ei.

Nici casa ei nu era pregătită să primească vizitatori. Mai ales că era vorba de o persoană al cărui film era complet distrus.

Totul era exact așa cum a fost în clipa cînd a primit acel apel de la spital. Dezordinea trona peste tot – corespondența de ieri, cărți împrăștiate peste tot, prosoape care așteptau să fie împăturite, chiloții ei atîrnați la uscat pe o clanță, o pereche de papuci de plajă, plini de nisip, aruncați de perete, vase de bucătărie care așteptau să fie puse în mașina de spălat. Cana ei de cafea, cu zațul de un deget, abandonată pe polița din bucătărie, alături de mobilul ei, pe al cărui ecran licăreau numeroase apeluri nepreluate.

- Așadar, pot să-ți ofer ceva de băut? îl întrebă ea. Lamentabil. Întotdeauna avea limba legată cînd se afla în compania unor bărbați frumoși. Era o copilărie. Nici măcar nu-i plăceau bărbații frumoși. Poate fiindcă o făceau să se simtă stîmjenită. În mod special atunci cînd trebuia să le dea o veste proastă.

- Mulțumesc, dar mă grăbesc, zise el. Mă întrebam cum a ieșit filmul.

Sigur că asta se întreba.

Camille puse cheile în cui, la ușă. O auzea pe Julie sus, în camera ei, fiindcă dușumeaua veche scîrțîia. În ultima vreme Julie a stat mai mult singură – singură, cu smartphone-ul ei și cu laptopul. Pedepsa ei pentru faptul că a falsificat semnătura pe acel acord se va materializa prin restricții la accesul acestor gadgeturi.

- Îmi pare foarte rău, zise ea. Mă simt groaznic fiindcă a trebuit să conduci atîta drum, pînă aici.

- Serviciul de curierat mi-a spus că la ora cînd curierul trebuia să preia, nu a fost nimeni acasă.

- Aveam de gînd să fiu, dar am primit telefonul de la spital. Simțea cum se prelinge, topindu-se încetul cu încetul. Filmul este compromis. Îmi pare rău că nu am avut telefonul la mine și nu am putut să iau legătura cu tine.

Finn rămăsese foarte tăcut. Avea chipul împietrit și semăna cu o sculptură spectaculoasă.

- Vrei să spui că filmul nu mai era viabil. A stat în cutia lui prea mult timp?

Camille simți cum i se usucă gura. El îi oferea o porțiță de scăpare și, pentru o fracțiune de secundă, chiar se gîndi să adopte poziția lașului. Ar fi atît de simplu – îi putea explica în detaliu cum filmul s-a deteriorat din cauza timpului și a condițiilor de mediu, astfel că nu a mai putut fi dezvoltat. Doar că asta ar fi fost o minciună. Reușise ea să salveze filme mult mai vechi decît acesta. Camille nu era o mincinoasă. Nu a fost niciodată, nici chiar în momente cînd ar fi fost convenabil să mintă.

Se scuză și se duse spre camera de lucru, unde găsi cutia goală, scăpată pe jos cînd a fost sunată de la spital. Filmul era acum o bandă întunecată, conținînd nimic, în afară de perforațiile laterale. Se opri, privi lung pe hol, studiindu-și musafirul înfuriat. Îl văzu din profil, cum privea pe fereastră, spre plajă, în depărtare și din nou o copleși acea senzație puternică de atracție veritabilă, curată. Era un sentiment singular, pe care cu greu îl recunoscuse. Nu

e nimic, își zise ea. Nimic, în afară de o licărire sentimentală de moment. Un bărbat cu înfățișarea lui putea să o inspire chiar și pe o persoană a cărei inimă fusese sfărâmată total.

Păcat că i-a stricat omului ziua. Cu o față tristă, sub semnul fatalității împărtășite, îi aduse în bucătărie fișia lungă, neagră, distrusă.

- Eu l-am stricat, zise ea, întinzînd spre el filmul și detestîndu-se pentru că-l transformase într-un mare nimic. A fost absolut vina mea.

- Serios? zise el un pic iritat și privi fix filmul. Nu înțeleg. Filmul a fost...

- Probabil că putea fi salvat. Dar, dintr-un accident stupid, lumina a pătruns în camera obscură într-un moment crucial și lumina a stricat filmul. La început s-a gîndit la o explicație mai lungă, dar avea remușcări și nu voia să-l mai tragă după ea pe acest străin în derularea zilei ei de coșmar.

- La naiba. Fir-ar să fie.

- Știu, șopti ea. Îmi pare rău.

El se mai uită o dată la film, apoi o privi:

- Vai de mine, aveam mare nevoie de fotografiile acelea.

- Îmi dau seama și eu. Mă simt groaznic, zise ea dînd din cap dezamăgită.

- Mii de draci! Am crezut că ești expertă în chestia asta. Am avut încredere în tine...

- Ai avut și îmi pare nespuse de rău. Doamne, cît îi dispăcea să dezamăgească oamenii. Bărbatul avea toate motivele să fie iritat.

- Ce naiba s-a întîmplat? ceru el să afle, în timp ce privea fix fișia neagră. Ești cea care le ia oamenilor filmele de neînlocuit și apoi ce? Le distrugi? Ce naiba, puteam să fac și eu asta!

- Lucram la el azi dimineată și totul mergea foarte bine. Am primit un telefon...Ezită. Nu voia să-i spună străinului furios că era o mamă neglijentă. Am scăpat din mîină totul. Inclusiv filmul tău. Mă simt groaznic din cauza asta și...și...

Ceva în glasul ei, poate unda de emoție pe care nu a putut-o controla părea că-i atrage atenția. Ochii aceia de un albastru glacial s-au schimbat. Începuse să o privească mai calm, cu o flacără ascunsă. Ca și cînd mînia lui ar fi pus-o pe jărat.

- Ai primit un telefon, insistă el. Ai primit un nenorocit de telefon.

Camille nici nu mai putea să vorbească, din cauza nodului simțit în gît, așa că dădu din cap. Ceva se topea în ea. Avusese o zi îngrozitoare. Un apel de la urgențe este coșmarul suprem al oricărei mame. Pentru Camille, apelul a reînviat trauma profundă suferită cînd l-a pierdut pe Jace, iar acum în fața ei stătea un străin furios.

Brusc realitatea existenței ei de mamă-văduvă-singură o copleși. Să treacă printr-o asemenea zi fără dragostea, sprijinul și înțelegerea tatălui lui Julie i se părea prea greu de suportat. Accidentul lui Julie, iar acum această eroare i-au scos la suprafață durerea ei demult îngropată.

Ca să nu înceapă să tremure necontrolat, a trecut la apărare. Un amestec de stres, teamă și furie reprimată s-au

materializat în câteva scuturături zdravene. Cum îi tremurau mâinile, puse filmul și recipientul în chiuvetă, străduindu-se să-și ascundă emoțiile. Era îngrozitoare această reacție întârziată la stresul zilei, și acum refuza să se lase înfrântă de un accident de muncă.

Se sprijini cu ambele mâini pe marginea chiuvetei și încercă să se reculeagă. Privi telefonul. Patru apeluri pierdute, șase sms-uri noi, patru e-mailuri de la "dl Finnemore". Se întoarse brusc cu fața la el.

- Nu pot să spun cât de rău îmi pare pentru negative. Aș vrea să nu-ți fi pierdut timpul venind cu mașina pînă aici. Și, desigur, totul este gratis.

Se uita la el fix, străduindu-se să-și păstreze firea. O lacrimă i se prelingea pe obraz. Apoi încă una. Bărbatul stătea acolo, parcă împietrit de furie. Văzu niște șervețele pe blatul de bucătărie și îi dădu toată cutia.

- Ai nevoie să suni pe cineva? o întrebă el, indicînd telefonul ei. Pe soțul tău...?

- Nu am soț, spuse ea printre dinți și își șterse obrazii cu palma.

El o sfredeli cu ochi ca laserul, ca și cînd lipsa soțului ar fi adîncit inexplicabil ofensa.

- Nu am pentru ce să-ți mulțumesc, domniță.

Zguduită de această întîlnire, Camille privi pe fereastră în urma lui. Ce instrument incredibil. El porni spre mașina lui, deschise portiera și o clipă doar ezită, întorcîndu-se cu

fața spre casă. Parcă furia lui se înmuiase, transformându-se într-un fel de regret. Apoi se șterse la ceafă, de parcă l-ar fi ciupit o insectă și urcă în mașină.

Julie coborî din camera ei.

- Era clientul tău? întrebă ea, urmărindu-l cum demarează în marșarier, apoi pleacă.

- Clientul meu, zise Camille. Clientul meu extrem de dezamăgit. De-abia acum se șterse pe față cu un șervețel.

- De ce dezamăgit?

- I-am distrus filmul.

- Oh, ce păcat. Se încruntă, de parcă remușcărilor ar fi coplesit-o. Ești bine?

- Da. Camille trase adînc aer în piept. Doamne, era supărat-foc.

- Îmi dau seama. Este necăsătorit?

- Cum?

- Întrebam și eu. Știu ce părere ai despre tipii cu codiță.

Camille simți cum roșește, fiindcă și ea își pusese aceeași întrebare. *Este necăsătorit?*

- Am terminat cu tipii cu sau fără codiță. Se uită la fața dezamăgită a fiicei ei. Poate că interpreta greșit reacțiile ei. Te simți rău fiindcă eu și Drake nu mai sîntem împreună?

Julie făcu ochii mari.

- Glumești? Nu. Cel mai rău lucru a fost că mama mea se vedea cu directorul școlii.

Camille începu să studieze chipul fiicei ei. Julie i se părea extrem de frumoasă – brunetă, cu păr ondulat, ochi căprui, mari și cîțiva pistrui pe nas. Cîteodată recunoștea în Julie frînturi din chipul lui Jace și asta îi topea inima. Tu

ești tot aici, cu mine, se gîndea ea.

- Ce? zise Julie, frecîndu-se pe față. Am ceva pe obraz?

- Nu, zise Camille zîmbitoare. Cum îți mai simți capul? Îi inspectă cucuiul. Era foarte puțin vizibil deja, slavă cerului.

- Bine. Zău, mamă. Puse telefonul în buzunar. Vreau să ies la plimbare.

- Dar ar fi bine să te odihnești.

- Am văzut biletul de externare. În el scria că pot să-mi reiau activitățile obișnuite. Merg doar pînă la far și înapoi.

- Aș prefera să nu te pierd din ochi.

- Nu mă ajuți deloc, zise Julie, iar în ochi i se adunau nori de furtună. E o simplă plimbare.

Camille ezită. Julie petrecea prea mult timp singură, în camera ei, cu ochii lipiți de afișajul telefonului. Orice o putea scoate afară din casă reprezenta o distracție binevenită.

- Bine. Camille nu mai avea energie pentru o ceartă în stil mare. Dar să fii...

- Știu. Atentă. Julie ieși pe ușă. Nu voi întîrzia, spuse ea.

Camille o urmări cum parcurge fișia de șosea din fața casei și se îndreaptă spre far. În clipa aceea părea izolată și singură, în hainele ei fără formă. Pe Camille o deranja că niciuna dintre prietenele lui Julie nu a sunat-o, nici nu au venit la ea, ca să se asigure că se simte bine. Elevii din clasa a noua nu erau renumiți pentru compasiune, dar cînd unul dintre ei ajungea la urgențe, ea presupunea că măcar unul

singur venea să se intereseze. Acum, cînd se gîndea la asta, realiză că nu a mai văzut nici un prieten de-al lui Julie în ultima vreme.

CAPITOLUL TREI

Julie ajunsese pe bordura terasei care înconjura Bethany Point Light. Farul era încă funcțional, deși totul funcționa acum automat. La fiecare câteva secunde raza luminoasă din vîrf se rotea, astfel încît să acopere toată intrarea în golf. Majoritatea oamenilor credeau că ușa farului era încuiată, ca să împiedice accesul, dar Julie știa cum să urce pînă în vîrf. Ea și prietenii ei – de pe vremea cînd mai avea prieteni – au descoperit la baza turnului, sub scară, un panou pe unde se putea pătrunde în far.

Ajunsă în interior, trebuia doar să urce pe scara în spirală, pînă ce ajungea la balconul circular unde era amplasată uriașa lentilă Fresnel. Cei mai mulți puști erau prea înspăimîntați de scara plină cu pînze de păianjen, așa că nu urcau, dar Julie a fost perseverentă și a adus o mătură cu care făcea curat, apoi urca. Pentru ea era locul ei special. Venea aici ca să fie singură, să se gîndească, să viseze.

Din cîte știa ea, era singura persoană care venea aici. Prietenele ei au părăsit-o, preferînd compania puștancelor mai moderne. Sau a celor mai binecunoscute. Sau a celor mai slabe. Copii ale căror mame nu-și dădeau întîlnire cu directorul școlii.

Cu o mână pe balustrada din spatele ei, Julie se aplecă în afară și studie stîncile colțuroase aflate cu cîteva sute de metri în jos. Se întreba cum ar fi să cazi de acolo. Oare ai avea timp să-ți fie teamă, sau totul s-ar termina cît ai clipi?

Din acel loc strategic vedea plaja unde se petrecuse drama din acea dimineată. În culorile calde ale apusului de soare zărea și acum vârtejurile înspumate, identice cu acela care a fost cît pe ce să o ducă în adîncuri, înlesnindu-i o întîlnire cu tatăl ei.

Cu toate că era doar o fantezie, Julie avea în minte imaginea locului unde se afla acum tatăl ei. El trăia într-o lume paralelă cu lumea pe care ea o cunoștea. Era foarte aproape, totuși invizibilă, pînă ce îi treceai pragul, lăsînd în urma ta aici și acum, făcînd primul pas spre noul spațiu.

Acolo Julie ar fi perfectă. Ar avea prieteni, în loc de tovarăși răutăcioși, care rîdeau de ea. Ar avea sîni și nu niște cocoloașe de grăsime. Ar fi preferata tuturor, nu o ratată îndesată.

Oricum, în mintea ei așa stăteau lucrurile. Probabil că se înșela, dar o fată poate să viseze oricum. Uneori simțea nevoia să discute cu mama ei despre asta, dar nu o făcea. Mama își face griji zilnic pentru toate mărunțișurile, așa că va găsi ea o cale să-și facă griji și pentru visul lui Julie despre paradis.

În plus, ea va începe să scotocească și astfel ar putea desluși motivul real pentru care Julie se certa mereu cu ceilalți copii. Și mai presus de toate, Julie nu putea permite ca mama ei să afle ce provocase acele certuri. Fiindcă singurul lucru mai groaznic decît faptul că i-a auzit pe copii

spunînd că mama ei a provocat moartea tatălui ei, era faptul de a trebui să-i *spună* mamei ei ce discutau acei copii.

Oftă de supărare, apoi privi cum se schimbă culorile apei, pe măsură ce soarele se ascundea în spatele farului. Erau niște nuanțe minunate, iar inima ei tresălta de plăcere. Poate că acolo trăia tatăl ei, într-o lume atît de frumoasă, în care simplii muritori nu ar putea supraviețui.

Se aplecă și luă de jos o pană de pasăre, pe care o ridică la nivelul ochilor și o studie cu atenție. Era tipică unei păsări de apă din partea estică a peninsulei. Cînd crești pe țârm, înveți despre aceste lucruri. Lăsa pana din mîna și o urmări cum dansează în picaj, unduindu-se șerpuit, purtată de vînt, apoi a început să se răsucescă în jos, tot mai jos, pînă ce a atins pămîntul.

Și ea fusese cîndva ușoară ca o pană. Cînd se uita la fotografiile cu ea – și doar avea sute, fiindcă mama ei era fotograf – era uimită cît de drăguță a fost, ca o zîna mititică. Dar acum nu mai era așa. În prezent era durdulie. O durdulie cu care nimeni nu dorea să stea de vorbă, dar despre care toți vorbeau lucruri urîte, mai ales legate de mama ei.

Poate că acum lucrurile se vor mai liniști, fiindcă mama și Drake nu mai erau împreună. Poate că mama îl va cunoaște mai bine pe tipul acela, profesorul Finnemore. Arăta destul de bine. Din păcate, nu s-a comportat la fel de bine cînd a auzit de filmul lui distrus.

Se aplecă și luă o piatră desprinsă din zid, pe care o aruncă în gol, privind-o cum lovește pămîntul. Apoi mai luă o piatră și făcu același gest, ascultînd rostogolirea precipitată și izbitura de stîncile de la bază.

- Hei!

Vocea o sperie pe Julie atît de rău, încît era să-și piardă echilibrul. Inima îi bătea cu putere și se retrase în interior, dincolo de balustrada de siguranță.

- Ce naiba faci? strigă iar vocea, care avea un accent straniu. Era să mă lovești.

Doamne. Era să lovească pe cineva cu o piatră. Atunci toată lumea ar numi-o și pe ea criminală.

Îngrozită, deschise ușița spre scări și coborî încet, în întunericul zidurilor cu miros de mucegai. Poate reușea să fugă înainte să o vadă cineva. Poate că, dacă fugea destul de repede, victima care primise în cap pietrele aruncate de ea nici nu o va observa.

Deschise larg ușa de la baza farului și ieși intempestiv. Se întunecase de-a binelea deja. O rupse la fugă pe lîngă zid, apoi se aruncă la pămînt, ca să se furișeze, dar, înainte să se ridice, se trezi cu nasul lipit de un adidas uzat.

- Aproape că m-ai lovit, repetă puștiul.

Ea tresări, dar se ridică ușor.

- Nu am făcut-o intenționat. Nu știam că ești sub far. Se scutură de praf, apoi îl privi cu atenție și în final îl recunoscuse. Tu ești Tarek, zise ea. Băiatul se transferase de curînd la școala lor, împreună cu cîțiva frați și surori. Erau o familie de refugiați, pe care îi sponsorizau cîțiva binefăcători din oraș.

Tarek era în clasa a noua, iar el era și mai puțin acceptat decît Julie. Din acest motiv ea resimțea o plăcere perversă. Anumiți copii spuneau lucruri urîte despre el, cum că ar fi terorist și altele. El nu părea deranjat de aceste

insulte; poate fiindcă nu le înțelegea.

Sau, poate că era din cauza lucrurilor pe care le văzuse în țara lui natală, acestea fiind probabil de o mie de ori mai grave decît o adunătură de puști care îl tachinau.

- Iar tu ești Julie Adams, zise el.
- Da. Nu am vrut să arunc nimic asupra ta.
- Dar e în regulă.
- Semnul acesta indică trecerea oprită, îi arătă ea.
- Totuși, tu ești aici.
- Eu vin aici de cînd mă știu, spuse ea.
- Și asta îți dă vreun drept în plus?
- Mă face localnică.
- Te face contravenientă.

- Doar dacă aș fi prinsă, zise ea ridicînd din umeri. Se aplecă și trecu pe sub lanțul care susținea tăblia cu interdicția de trecere, după care se uită la el. Își imagină că el îi studiază deja fundul enorm.

El nu dădea nici o atenție aspectului ei exterior. Pur și simplu deschise porțița de acces și ieși la rîndul lui, apoi puse la loc lacătul și-l încuie.

- Hei, zise ea. Cum ai reușit să descui lacătul?

El se întoarse și-i arătă manevra.

- Foarte simplu. Este o combinație de patru cifre. Am ghicit combinația.

- Cum ai făcut asta?

Băiatul făcu semn spre far. Deasupra ușii de acces era scris 1824 – anul în care a fost construit.

- Uneori este bine să începi cu ce este evident.

Tarek era grozav. Îi plăcea de el. Era surprinsă că îl

place, fiindcă în ultima vreme ura pe toată lumea. Iar toată lumea o ura pe ea.

- Prima dată când am urcat în far aveam nouă ani, spuse ea. Unul dintre prietenii mamei mele mi-a spus că tatăl meu este în rai, așa că m-am gândit să urc și eu într-un loc înalt. M-am gândit că puteam fi atât de aproape încât să-l văd. După ce spuse aceste cuvinte, se simți prost.

El nu părea deloc să o considere o caraghioasă. Se gândi puțin, apoi spuse:

- Și tatăl meu este plecat. A fost arestat, luat imediat din clasa unde predă, apoi nu l-am mai văzut niciodată.

- E groaznic.

El dădu din cap.

- Așadar, tatăl tău era profesor.

- Preda engleza.

S-au așezat pe o stîncă uriașă, cu fața spre ocean. Culorile asfințitului formau la suprafață zone sidefii, care se uneau cu linia orizontului. Tarek privea un pescăruș care își lua zborul.

- Am văzut ce ai pățit la cursul de salvare în surfing.

Julie își simți stomacul în gît.

- A fost un accident.

- Nu cred asta. Doar dacă tu preferi să numești accident faptul că Vanessa Larson te-a urmărit.

- În timpul exercițiilor fiecare înoată cum vrea, insistă ea, deși amintirea o înfiora. Cîndva tatăl Vanesei începuse să iasă cu mama lui Julie, iar Vanessa i-a asmuțit pe toți împotriva ei. La început jocul a fost subtil – s-a legat de greutatea lui Julie, de aparatul ei dentar, de ochelari. Apoi

lucrurile s-au agravat și numaidecât au început să reacționeze și alți copii. În final, după ce mama lui Julie nu s-a mai întâlnit cu tatăl Vanesei, totul s-a transformat într-o campanie generală împotriva lui Julie.

- Ești un înotător bun, îi spuse ea, ca să schimbe subiectul. Unde ai învățat?

El nu răspunse imediat.

- În timp ce ne îndreptam spre Turcia. Te înecai sau înotai.

Ea bănuia că povestea era mult mai complicată de atât.

- Și tu înoți foarte bine, o complimentă el. Așa mi-am dat seama că nu a fost un accident.

- Las-o baltă, bine? Încearcă din nou să-i abată atenția. Așadar, rămîneți toată vara în Bethany Bay? Poate, se gîndi ea, ar avea și ea cu cine să iasă.

- Nu. Vom pleca imediat după ce se va încheia anul școlar. Vom pleca în Canada, la bunicii mei. Familia care îi sponsorizează se află în Toronto.

Și uite așa dispărea unica ei șansă de a-și face un prieten.

- Dar tu? întrebă el.

Ea ridică din umeri. Verile însemnau cîndva zile întregi la plajă, plimbări pe bicicletă cu prietenii, culcat seara tîrziu, focuri de tabără și ieșiri cu cortul. Nu avea nici o idee despre ce va face în vara aceasta, în afară de a naviga pe Internet și de a-și dori să aibă altă viață.

- Trebuie să plec, zise Tarek. Ne vedem mîine, la școală, bine?

- Sigur, zise ea, deși simțea fiori în ceafă cînd se gîndea la școală. Ne vedem mîine.

Mergea spre casă fără prea mult entuziasm. Acasă era pustiu. Pe blatul din bucătărie găsi un bilet – *Am plecat să-l iau pe Billy de la Ferry. Mergem la Prima Joi. Vrei să vii?*

Nu. Julie nu voia să meargă la Prima Joi. Poate că acolo ar fi dat exact peste copiii pe care dorea să-i evite. Frustrată, deschise ușa de la cămară, căutînd ceva de mîncare.

Mama ei nu mai ținea în casă chipsuri sau fursecuri. Julie știa că motivul era silueta ei. Înainte nu era grasă. Își puse niște cereale într-un bol – cereale integrale, fără zahăr – și adăugă mult zahăr și lapte. Luă bolul cu ea sus, în camera ei și, în timp ce mîncea, căuta pe telefonul mobil ce mai era nou printre colegii de școală. Vanessa Larson avea cei mai mulți urmăritori pe rețele de socializare. Ea atrăgea atenția imediat, nu numai pentru că era fiica directorului școlii, dar și pentru că era frumoasă și avea niște sîni uriași.

Necazurile lui Julie au început de cînd domnul Larson și mama ei au început să se întîlnească. Pe rînd, sau în grupuri mici Vanessa a căutat să-i atragă de partea ei pe prietenii lui Julie, reușind chiar să-i asmută împotriva ei.

Julie se gîndea că, dacă nu ar mai trebui să meargă la școală, viața ei nu ar fi chiar atît de nefericită. Anul trecut un băiat a fost exmatriculat fiindcă a venit la școală cu un Colt 45. Bum – și a dispărut în cîteva minute.

Julie nu avea nici o armă de foc, pe care să o aducă la școală. Nici nu ar visa la așa ceva, chiar dacă ar avea una. Totuși, dacă ar găsi o cale prin care să nu mai trebuiască să revină vreodată la școală, ar urma-o orbește.

Avea teme. Răsfoi caietul de teme, iar după cîteva

pagini rămase înmărmurită. Pe una dintre pagini cineva a desenat o caricatură a ei, sub forma unui hipopotam cu fustiță tutu. Deasupra capului scria: *Flămînda Julie*.

Julie smulse pagina din caiet și o mototoli într-un ghemotoc mic și tare.

- Naiba să le ia de teme, mormăi ea. Naiba să le ia pe toate.

Trebuia să scape de școală. Trebuia să se sustragă din infernul pe care-l avea de trăit zi de zi. Ura școala. Iar școala o ura pe ea. Trebuia să facă acum ceva.

- Am zbîrcit-o, îi zise Camille lui Billy Church și se opri pe verandă, ca să-și ia corespondența. Făcu un pas înapoi, lăsînd ușa deschisă, pentru ca el să poată intra. Filmul profesorului Finnemore zăcea uitat pe blatul de bucătărie. Și acum își simțea capul cuprins de vârtejul vizitei bărbatului.

- Dă-mi voie să ghicesc, spuse Billy, începînd să zîmbească, fiindcă o făcea adeseori din prietenie. Mi-ai pregătit un sufleu pentru cină și s-a lăsat.

- Îmi doresc să fi fost atît de simplu.

Turnă vin în două pahare - era un rose sec, perfect potrivit pentru o seară de vară și sfîrșitul unei zile îngrozitoare.

- Negativele pe care trebuia să le prelucrez sînt compromise, îi explică lui Billy. Îmi pare rău.

- Se mai întîmplă, zise el. I-am spus clientului să nu se aștepte la miracole.

- Nu înțelegi. Eu le-am distrus. Filmul putea fi salvat. Doar că mi-a scăpat totul pe jos cînd am primit acel telefon de la urgențe. Nici nu m-am mai gîndit la asta.

- Nimeni nu te poate condamna pentru că ai scăpat totul din mîină atunci cînd te-au sunat de la spital, ca să-ți spună că fiica ta se află la urgențe.

Ea zîmbi. Era primul zîmbet pe ziua de azi. Și deja se făcuse seară.

- Nu mi s-a părut prea interesat de o explicație.

- Ah. Așadar era un fraier.

- Cam așa ceva. Totuși, mă simt oribil, zise ea.

Billy puse mîna pe un toc de ochelari, cusut manual, cu tot cu ochelarii de soare în el.

- Te-ai apucat de artă meșteșugărească?

- Nu. L-a uitat tipul cu filmul. De fapt ea îl găsisese după plecarea lui, iar acum se gîndea ce să facă mai departe cu el. Să i-l trimită prin poștă, poate. Ceea ce însemna că va trebui să ia legătura cu el din nou. Grozav.

Billy citi ce era scris pe o etichetă laterală.

- Uite, scrie: "cusut de mama". Foarte drăguț. Mămica lui îi mai face și acum cadouri.

- Nu fii răutăcios.

- Vino aici, spuse Billy și o îmbrățișă.

- Mersi, spuse ea, cu buzele lipite de umărul lui. Chiar aveam nevoie de asta.

- Ai nevoie de ceva mai mult decît de o îmbrățișare, dragă prietenă, spuse Billy.

- Iar te dai la mama mea? îl întrebă Julie, venind în

bucătărie. Puse în mașina de spălat vase bolul de cereale și lingura.

Billy făcu un pas înapoi, ridică mâinile în poziția făptașului prins și spuse răspicat:

- Mă declar vinovat. Mă tot respinge de când eram în clasa a opta și m-a refuzat la dans.

- Nu-i adevărat, zise Camille. Ți-a fost prea teamă să mă inviți.

- Pentru că știam că mă vei refuza. Apoi te-am invitat într-a noua, într-a zecea și într-a unsprezecea. Sînt cam greu de cap.

- Precis am avut eu motivele mele. Camille îl privi intens, iar el îi făcu semn cu ochiul. Știa ce intenții are. Întotdeauna reușea să dezmoștească atmosfera atît pentru ea, cît și pentru Julie. După ziua colesitoare pe care au avut-o amîndouă, el era o rază de soare. Era acel prieten neprețuit, chiar și atunci cînd o tachina.

- Da, motivele s-au numit Aaron Twisp, Mike Hurley și Cat Palumbo.

- Ai ieșit cu un tip care se numește Cat? întrebă Julie.

- Da, zise Camille. Și da, era un tip tare. Era atît de tare încît nu putea să aibă un nume obișnuit. Avea părul lung, purta blugi strîmți, ghete de armată și cînta la bas ca un zeu al rock-ului. Ce s-a întîmplat cu el?

- Putem afla destul de ușor. Billy își scoase telefonul și tastă ceva pe ecran. Iată-l pe zeul rock-ului al tău acum. Le arată fotografia unui bărbat palid la față, buhăit, îmbrăcat cu o cămașă strîmtă și cu cravată la gît. Lucrează în Washington DC. Numele lui actual este Caspar.

Julie începu să rîdă.

- Vezi? zise Billy. *Cineva* din familia aceasta mă place.

- Eu îți spun sincer, începu Julie, consider că e ne bună dacă te respinge. Ești amuzant, deștept și cunoști cuvintele din *Bohemian Rhapsody*.

- Dă-i înainte.

- Ești un Hemsworth veritabil.

Billy se încruntă.

- Și asta este de bine?

- Sigur, ce, nu-i știi pe frații Hemsworth? Da.

Billy sorbi din vin.

- Perfect. Acum, ia zi, cum a fost azi? Cred că nu ți-a priit cînd te-a luat valul.

- Se mai întîmplă, zise ea nepăsătoare.

- Bine, dar ai grijă să nu se mai întîmple din nou. Poate să i se întîmple doar nesimțitului care a fost nepoliticos cu mama ta astăzi.

- Că bine zici.

- Serios, Jules, ne-ai băgat pe toți în sperieți. Făcu semn spre polița de deasupra șemineului, pe care se afla o fotografie cu Jace și Julie. Fusese făcută pe plajă, în urmă cu cinci ani și amîndoi stăteau în picioare, pe plăcile lor de surf, rîzînd în soare. Tipul acesta – pun pariu că te-ar pe-depsi pe viață, dacă ar ști că te-a surprins un curent de adîncime și te-a băgat la fund.

- Poate că atunci în sfîrșit aș reuși să-l mai văd o dată, afirmă Julie.

Camille simți cum îi îngheață sîngele în vene.

- Julie, să nu mai spui asta niciodată. Doamne, măcar

te auzi ce spui?

Julie dădu un răspuns înduioșător.

- După părerea ta, este cel mai tare tip care a pășit vreodată pe pământ. Dar acum este atât de departe, iar eu nu am apucat să-l cunosc prea bine.

Comentariul ei o îngrijoră pe Camille. Oare cum să facă pentru ca fiica ei să păstreze vie amintirea lui? Julie era foarte mică atunci când și-a pierdut tatăl.

- Ei bine, eu l-am cunoscut, zise Billy, mergînd spre bar, de unde scoase o sticlă de Don Julio. Chiar dacă am implorat-o pe mama ta să mă aștepte toată perioada liceului, crezi că m-a ascultat? Nu. A trebuit să mergă să-l întîlnească pe domnul Barcadin Vis și gata. Nimeni altul nu a mai avut o șansă.

- Asta fiindcă el a fost iubirea vieții ei, iar când l-a pierdut, lumea s-a dezintegrat, comentă Julie, fiindcă știa povestea foarte bine.

- Eu eram gelos-nebun pe el, dar nu l-am urît, fiindcă datorită lui ai apărut tu pe lume, Jules.

Camille avea inima îndurerată ori de cîte ori era adus în discuție răposatul ei soț.

Ea îl cunoscuse când a fost adusă la primiri urgente, cu un umăr dizlocat, după o ascensiune pe verticală periculoasă. Cîteva luni mai tîrziu era deja căsătorită cu doctorul care o ajutase în ziua aceea. Avea în fața ei speranța unei vieți pline de aventuri alături de Jace. El a fost marea iubire a vieții ei. Nimeni nu putea calcula efectele devastatoare ale morții lui. Din acea zi, ea nu și-a mai dorit niciodată aventura. Voia – avea nevoie de o existență

sigură, predictibilă.

- S-a terminat predica? întrebă Julie.

- Sigur, de ce nu? zise Billy. Cu cine se mai vede mama ta în ultima vreme?

Camille tocmai înghițea niște tequila și era să-i rămână în gât.

- Hei, protestă ea.

- Mama nu discută niciodată despre tipii cu care se întâlnește, spuse Julie.

- Da, fiindcă a frînt prea multe inimi, zise Billy. Inclusiv pe a mea.

- Las-o baltă, îi șopti Camille, înghiontindu-l prietenește. Am ieșit cu câți – trei bărbați? Patru? de cînd a murit Jace. Nu pot să spun că nu am încercat, dar nu merge niciodată.

El îi aruncă o privire rănită.

- Atunci mai există în imagine vreo flacără mai veche?

- Toate flăcările mele sînt vechi. Doar din astea îmi place să am. Există cumva și o flacără nouă?

- Nu se vede cu nimeni, zise Julie. Slavă Domnului că nu mai iese cu directorul școlii unde învăț.

- De ce slavă Domnului?

- Fiindcă era foarte bizar. Se amesteca prea mult în viața mea, înțelegi?

- Nu. Dar te cred pe cuvînt. Cum a fost cu hingherul?

- Duane. Și nu este hingher, i-o reteză Camille. Este ofițer la poliția pentru controlul animalelor. Am ieșit cu el doar o dată. În cele din urmă am aflat că nu este la fel de loial ca acei cîini pe care-i salvează.

- Dar cel dinaintea lui? Peter? Tipul acela super-arătos. Altă aventură de o seară.

- A început să se poarte ciudat și făcea pe catolicul cu mine.

- Pe catolicul? În ce sens?

- Lua prea literal anumite doctrine. Camille își aminti, fără să comenteze, că acestuia pur și simplu nu-i plăcea să folosească un prezervativ. Motiv suficient ca să-i arate ușa.

- Hai mai bine să vorbim despre altceva, sugeră Camille. Spune-ne despre cum ți-a mers săptămîna aceasta. Ai reușit să pui la punct departamentul tău de la Arhivele Naționale?

- Nici pe departe. Bugetul suferă ciopîrțiri masive ori de cît ori cineva din Congres are o viziune. Cînd vine vorba de fonduri pentru comorile istorice, mumiile de azi le mănîncă pe cele de ieri. Puse pe masă paharul de tequila. Am trimis teza de absolvire a colegiului scrisă de Gerald Ford și casca lui de fotbal înapoi în Michigan, statul lui natal. Ce spuneiți dacă am merge în centru să mîncăm ceva, apoi am da o raită pe la festivalul Prima Joi?

- Nu prea am chef de asta, spuse Julie. Dar mulțumesc.

- Ar fi bine să rămîn acasă cu Julie, zise Camille.

- Răspuns greșit. Amîndouă ar trebui să veniți cu mine.

- Nu, mersi, zise Julie. Prefer să rămîn pe loc.

- Hei, ce idee bună. Jules, hai să mergem amîndouă. Parcă altădată îți plăcea Prima Joi. Acolo te vezi cu toți prietenii tăi, ca să le spui că ești bine.

- Mamă, îi tăie avîntul Julie. Am spus nu, mulțumesc.

Camille făcu un pas înapoi, uimită de vehemența fiicei ei.

- Ah. A vorbit regina. Noi rămânem acasă, îi spuse lui Billy.

- Nu, zise el. De data asta hotărâsc eu. Tu vii cu mine. Julie poate să rămână acasă, unde poate să-și contacteze amicii pe Instagram, sau pe ce rețele utilizează ei.

- Un plan perfect, spuse Julie, privindu-l cu recunoștință pe Bill.

Camille se simțea sfișiată. Sincer, dorea să iasă puțin. Simțea nevoia să bea un cocktail la Taverna Skipjack.

- Ești sigură?

- Absolut. Voi fi și mai sigură că mă simt bine imediat ce nu-ți mai faci griji.

- Nu pot să nu-mi fac griji.

- Atunci noi plecăm. Billy îi dădu Camillei poșeta. O conduse spre ușă. Hai să mergem în centru, zise el. Vremea este minunată.

Aerul de vară promitea că va fi o seară minunată. Căldura de peste zi se resimțea și acum, iar culorile asfințitului pictau cerul și apa în nuanțe sidefii. Dinspre mare veneau brize sărate. Cerul era senin, iar în centrul orașului, din mulțimea de oameni răzbăteau râsete și conversații efervescente, care energizau atmosfera.

Fondat de coloniștii olandezi și englezi în urmă cu trei secole, Bethany Bay combina farmecul vechi al ambelor culturi. Liniile pătrătoase ale acoperișurilor caselor în stil colonial se combinau perfect cu peisajul marin din jurul orașului. Era un tablou autentic al unui loc cu care timpul a fost blînd, iar caracterul trecutului rămăsese impregnat în inima orașului.

Prima Joi era un eveniment care presupunea aglomerație; localnicii se adunau ca să socializeze, iar vizitatorii veneau ca să savureze farmecul orașelului. Veneau oameni din Washington DC, din Dover, Bethesda, ba chiar din New York sau din Jersey – cei care reușiseră să scape mai devreme de aglomerația din weekend.

Bethany Bay nu era la fel de cunoscut cum erau Rehoboth și Anacock, un nume neinspirat pentru un oraș superb, dar pentru cei care făceau un efort suplimentar și ajungeau în acest loc îndepărtat, recompensele erau considerabile. Dezvoltarea era cât de cât limitată fiindcă întreaga regiune era înconjurată de o rezervă generoasă de vietăți protejate, iar în interiorul orașelului existau structuri listate pe hărțile turistice.

Se auzea o mini-orchestra care cânta într-un foișor din zona verde a orașului, iar asta adăuga un aer festiv serii. Ghirlandele de luminițe atârinate peste tot, mai ales prin copaci, dar și pe acoperișurile caselor creau o atmosferă pur și simplu irezistibilă.

Orașul învecinat cu plaja constituia fundalul copilăriei ei, acel cocon unde se simțea în siguranță. Un refugiu. Locul unde și-a început viața, care s-a continuat cu o tragedie greu de imaginat.

Totuși, uneori i se părea ca o fortăreață cu ziduri înalte, iar ea se afla în interior și nu putea să evadeze.

Doar pentru scrut timp festivitățile din micul orașel i-au deturnat atenția de la Julie. Ea și Billy au hoinărit prin câteva magazine și galerii deschise chiar și la ora aceasta. La The Beholder, magazin deținut de Queenie, cea mai

bună prietenă a mamei sale, au cumpărat caramellele cu migdale, pe care le-au ronțăit în timp ce s-au delectat cu cele mai recente scene naturale tipărite pe cupru sau aluminiu. Galeria era amenajată în locul unde cîndva fusese un birou vamal, respectiv prin secolul al optsprezecelea. Holul scăldat în lumină, precum și un șemineu uriaș creau decorul perfect pentru a expune obiecte de artă.

- Sînt pur și simplu fermecătoare, îi zise Camille lui Queenie, referindu-se la exponate. Privi peste umăr și o văzu pe tînăra asistentă a lui Queenie flirtînd cu Billy, lucru care nu o surprindea. Era un bărbat arătos, genul acela care face să pară foarte sexy o cravată și o pereche de ochelari cu ramă de plastic, iar femeile erau înnebunite după el. Dar văd că nu numai eu sînt fermecată.

- Arată bine. Eu și mama ta ne-am întrebat adeseori de ce voi doi nu v-ați...

- Mi-ar plăcea să-l cunosc pe autor, o întrerupse Camille.

- Sigur că da, zise Queenie. Speram că vei trece pe la mine în seara asta. Tu și Gaston aveți ceva în comun.

- Gaston. E francez?

- Din Saint-Malo. Ți va plăcea cu siguranță. O luă de mîină pe Camille și merse cu ea, printre numeroșii vizitatori din galerie, pînă ce ajunseră lîngă un tip grizonat, slab și înalt, îmbrăcat cu un tricou și avînd în jurul gîtului o eșarfă subțire. Gaston, zise Queenie. Ea este Camille, fata celei mai bune prietene a mea.

Omul ridică privirea, iar cînd o văzu, făcu ochii mari, iar ea se bucură nespus că a făcut un duș și s-a machiat

înainte de a pleca.

- Bună, zise el și întinse mîna spre ea. Mă bucur să te cunosc.

Camille vedea clar că el se lupta cu limba engleză, așa că îi răspunse în franceză.

- Tablourile tale sînt senzaționale, îl complimentă ea. Felicitări pentru toate.

El se luminează la față imediat.

- Ești franțuzoaică?

- Tatăl meu este. M-a învățat de mică să vorbesc limba lui maternă.

- Presupun că este din sud, zise Gaston. Din Provence? Disting regiunea în fiecare cuvînt pe care l-ai rostit.

Partea de sud a Franței avea un dialect distinct și un ritm aparte, comparabile cu modul unic în care vorbeau oamenii din regiunea Chesapeake, un amestec de acente și termeni arhaici.

- Vă ajunge amîndurora acum. Lăsați-o mai moale cu franțuzismele și amabilitățile, zise Queenie.

- Dar sîntem străini, spuse Gaston.

- Camille se ocupă de arta fotografică. Ți-a spus? Îl întrebă Queenie.

Camille mirosea de la un kilometru întrebările tipice ale unei pețitoare. Mama ei și prietenele acesteia, precum și surorile ei vitrege detestau femeile singure așa cum natura detestă spațiile goale. Uneori chiar i se părea că mama ei recruta întreg orașul pentru a-i găsi un prieten. Nu reușea să găsească nici un motiv, dar în clipa aceasta gîndurile îi zburau spre Malcolm Finnemore. Clientul bifat

și ratat. Nu avea aerul unui potențial iubit.

- Scuze, îi zise ea lui Gaston în franceză. Întotdeauna caută să mă arunce în brațele unui bărbat.

- Nu te teme, zise el, tot în franceză. Sînt artist. Toată lumea știe că e periculos să te agăți de un artist. Rîse, apoi vorbi în engleză: așadar, îți place să faci fotografii.

- Da.

- Este specializată în filme vechi, spuse Queenie. Eu tot încerc să o conving să deschidă o expoziție aici, la The Beholder.

Una dintre asistentele lui Queenie veni.

- Scuze pentru că vă întrerup, dar avem un cumpărător pentru peisajul acela mare.

Queenie trecu la treabă. Puse ușor mîna pe brațul lui Gaston și-l conduse spre capodopera care era expusă exact deasupra șemineului.

Camille profită de ocazie ca să-l scoată pe Billy din mrejele tinerei asistente, apoi au ieșit amîndoi din magazin.

- Hei, zise Billy. Era drăguță.

- Toate sînt drăguțe la douăzeci de ani.

El o privi muștrător.

- De cînd sînt prea tinere pentru mine fetele de douăzeci de ani?

- Avem treizeci și șase, noi doi, îi aminti ea.

- În acest caz ar trebui să ții cont de oferta mea de a mă căsători cu tine. Aș face din tine o femeie cinstită.

- Unde mai mergem? întrebă ea, ignorîndu-i sugestia. Ooh-La-La?

- Ia-o înainte, spuse el. Nu am mai văzut-o pe mama

ta de ceva vreme. În plus, mereu Rhonda servește crochetele acelea delicioase cu crab. Au un gust de vis.

Au ajuns la magazinul luminat puternic, care te invita să intri. Cu un secol înainte fusese magazinul unei modiste și avea niște vitrine uriașe, cu fața spre stradă. Produsele expuse erau deosebite, un amestec de stil marin și eleganță continentală. Cu toate că numele magazinului avea o rezonanță de prost gust, mama Camillei avea mult bun gust, iar sora ei vitregă, Britt, se pricepea foarte bine la decorațiuni interioare.

Cherisse își umpluse magazinul cu lucruri foarte interesante – bunuri gospodărești unicat, veselă pentru somelierii, inele pentru șervete de masă și fețe de masă pictate manual. Camille crescuse practic în magazin, ascultând discuri cu Edith Piaf și Serge Gainsbourg, în timp ce o ajuta pe mama ei să aranjeze tot felul de suporturi din cristal pentru tacâmuri, ediție limitată Mille Bornes.

Prin 1990 Prima Doamnă a fost fotografiată în magazin, pe când alegea un set de cuțite Leguiole, iar de atunci afacerea a tot înflorit. Persoane publice din Washington DC, ba chiar și perechi de celebrități deveniseră clienți obișnuiți. Pe toate pliantele turistice, magazinul Ooh-La-La devenise o destinație care trebuia neapărat vizitată.

Camille datora propria ei existență buticului acesta. Deși ea nu a realizat niciodată cât de mult se dezvoltase afacerea, părinții ei s-au căsătorit din rațiuni pur comerciale. Tatăl ei, Henry, căuta să-și obțină cetățenia printr-o căsătorie. Cherisse, care era cu cincisprezece ani

mai tînăra, avea nevoie de un susținător pentru magazinul pe care a visat dintotdeauna să-l deschidă. Amîndoi își doreau cu disperare un copil. Disperarea era atît de puternică încît i-a făcut să creadă că această dorință comună de a avea un cămin și o familie era un fel de dragoste. În cele din urmă au fost nevoiți să recunoască – mai întîi lor înșiși, apoi reciproc și în sfîrșit în fața Camillei – că, oricît de mult o iubeau pe fiica lor, căsnicia lor nu mergea.

Cînd Camille a împlinit opt ani s-au așezat la masă cu ea și i-au spus exact asta.

Divorțul lor a fost, după cîte a relatat mediatorul, înspăimîntător de civilizat. După vreo cîtiva ani, Camille ajunsese să-și împartă timpul între două domiciliu. La cîtiva ani după divorț Cherisse l-a cunoscut pe Bart, iar atunci Camille a aflat ce însemna dragostea adevărată. Însemna lumina din ochii mamei ei, cînd Bart intra în cameră. Însemna atingerea delicată a mîinii lui Bart pe spatele ei. Erau acele milioane de lucruri mărunte care nu fuseseră niciodată acolo, între mama ei și tatăl ei.

Era mulțumită că părinții ei se înțelegeau bine. Bart și tatăl ei se purtau cordial ori de cîte ori se întîlneau. Dar, cu toate eforturile lor, destrămarea familiei lor, petrecută cu decenii în urmă era resimțită ca o rană veche și aceasta mai durea și acum uneori. Cînd se gîndea la Julie, se întreba ce era mai greu, să ai o familie sfîrtecată prin divorț, sau să-ți pierzi un părinte cu totul.

Cel puțin Cherisse înflorise în această nouă viață. Ea și Bart aveau împreună două fiice, Britt și Hilda. Ooh-La-La avea cum anexată și clădirea alăturată, iar aceasta a

devenit Brew-La-La, cea mai bună cafenea din oraș. În toți anii de liceu Camille s-a ocupat de magazin când surorile ei mai tinere se jucau în grădina din curtea interioară.

Zilele trecute Camille a lucrat cu Wendell, contabilul, un surfer și skateboarder împătimit, care își finanța pasiunea cu activități contabile. Deși mai mereu umbla ciufulit și prost îmbrăcat, era un bărbat isteț, intuitiv și meticulos. De vânzări se ocupau Rhonda, care era și o bucătăreasă remarcabilă și Daphne, proaspăt mutată din New York, de unde adusese cu ea un trecut misterios.

Britt se ocupa cu alegerea mărfurilor și expunerea lor în vitrină. Cherisse se ocupa de "călătorit și cumpărat". De două ori pe an se deplasa în Europa, unde căuta oferte grozave, care să mențină buticul pe hartă. Înainte să-l piardă pe Jace, Camille o însoțea în aceste călătorii de achiziții, iar împreună colindau piețele din Paris, Amsterdam, Londra și Praga. Era o vânătoare de comori la care participau mama și fiica, iar vremurile acelea au fost de neuitat.

După ce a murit Jace, Cherisse a mai îndemnat-o pe Camille să vină cu ea, ca pe vremuri, dar Camille a refuzat-o. Nu mai călătorea nicăieri cu avionul. Simpla idee că pășește în avion o panica. Nu mai urca nici pe munte, nu mai făcea trasee, nu mai cobora cu canoa pe râu, nu mai înfrunta valurile cu placa de surf și nici nu mai plutea pe kiteboard. În afară de obișnuitele drumuri la Washington DC, atunci când avea de lucru, nu mai mergea nicăieri. În ultima vreme lumea i se părea un loc periculos, iar treaba ei era să fie atentă și să-i asigure lui Julie siguranța.

Astăzi a ratat lamentabil în acest demers. Își jură să nu

mai facă această greșeală niciodată.

Rhonda îi întâmpină pe amîndoi la intrarea în magazin cu o tavă plină de legendarele ei crochete cu crab.

- Nu te voi părăsi niciodată, spuse Billy, luînd trei crochete.

- Promisiuni, promisiuni, zise Rhonda. Intrați amîndoi. Vom avea o seară minunată. Sezonul turistic va începe foarte curînd.

Mama Camillei era în elementul ei, primind clienți, sau tratîndu-i pe necunoscuți ca pe niște prieteni vechi. Billy îi făcu semn.

- Bună, frumoaso, zise , apoi merse și o îmbrățișă.

- Bună și ție, spuse ea, luminîndu-se la față. Apoi o observă pe Camille. Mă bucur că ai venit pînă la urmă. Ce mai face Julie?

- Ne-a dat afară din casă pe amîndoi. E bine, mamă. Mulțumesc pentru că ai venit la spital. Eram îngrozită.

- Ba nu. Sau am pierdut ceva?

Ai pierdut momentele cînd m-am topit în fața lui Malcolm Finnemore, se gîndi Camille, dar preferă să spună doar atît:

- Acum mi-am revenit.

- Magazinul arată minunat, ca de obicei, zise Billy, aruncînd o privire printre exponatele noi.

- Mersi. Ai văzut ultimele gravuri ale Camillei? Nici nu rezistă prea mult la raft. Am vîndut deja patru în seara asta. Făcu semn spre un șir de gravuri înrămate, agățate pe un panou special.

Imaginea centrală era una pe care Camille a

imortalizat-o de pe un roman al lui Edgar Allan Poe. Portretul perzenta un personaj înfricoșător, similar cu poeziile autorului. Alături mai erau cîteva lucrări ale Camillei. Deși nu se mai ocupa cu fotografiatul, păstra toate filmele făcute în anii trecuți. Avea talentul să imortalizeze peisaje locale, cu o precizie suprarrealistă. Făcuse chiar și niște fotografii la Casa Albă cînd o însoțise pe Julie cu clasa, într-o vizită.

- Îmi plac acestea, se auzi vocea unui turist care se uita atent la toate. Ce frumos a surprins grădina cu trandafiri de la Casa Albă.

- Artistul este chiar aici, interveni Billy, făcîndu-i ușor semn Camillei să iasă în față.

- Foarte interesant, zise femeia. Parcă fotografiile au fost făcute cu mult timp în urmă.

- Sînt făcute acum șase ani. La vremea aceea aveam un aparat antic, zise Camille.

- Fata mea are o colecție impresionantă de aparate vechi, spuse Cherrisse. Ea developează și prelucrează filmele.

- Da, este fantastic. O cumpăr pe aceasta pentru o prietenă căreia îi plac fotografiile vechi. Femeia zîmbi și alese fotografia grădinii cu trandafiri.

Camille se simțea flatată, iar acum sentimentul împlinirii îi producea o plăcere specială. Ar fi dorit ca Jace să fie în viață, ca să vadă asta. "Poate într-o zi acest hobby al tău se va transforma în ceva special" obișnuia să-i spună el.

- ...pe spate, spunea femeia.

- Poftim, spuse Camille. Ce spuneți?

- Mă întrebam dacă nu doriți să scrieți un mesaj pe spate, îi zise ea. Pentru Tavia.

- Nici o problemă. Femeia păru încântată. Camille găsi un stilou și așternu câteva rînduri, apoi se semnă pe spatele fotografiei.

- Hai să bem ceva, spuse Billy. Vreau să văd cum te lași agățată la Skipjack.

- Sună bine, zise ea. Îmi place să fiu agățată. Bărbații nu-i mai făceau demult avansuri, iar el o știa foarte bine.

Camille și Billy își făceau loc printre clienții tavernei rustice amplasată într-o clădire de cărămidă, din secolul 19, în apropierea docului pescarilor. Aici oamenii erau prietenoși și optimiști. Mesele erau așezate pe un ponton, cu vedere spre larg.

- Mi se pare mie sau cunoaștem aproape jumătate din oamenii de aici? zise Billy privind mulțimea.

- Astea sînt avantajele atunci cînd crești într-un orașel mic.

- Sau dezavantajele. Am văzut aici vreo două tipe cu care m-am culcat. Să le salut, sau să mă fac că nu le-am văzut?

- Ar trebui să comanzi ceva de băut pentru mine, fiindcă am avut o zi oribilă. Camille se apropie de bar. Vreau o bere neagră, îi spuse ea barmanului.

- Camille, bună, o salută o femeie care veni în spatele ei.

Camille încercă să-și ascundă dezamăgirea. Cunoștea vocea aceasta, cu accentul sclifosit de pension și cu falsa

prietenie.

- Bună, Courtney, spuse ea.

Fosta soție a lui Drake Larson purta o rochie scurtă și strîmtă, din neopren, iar pe buze avea un zîmbet fals. Venise și ea în oraș cu cîțiva ani în urmă și asta o făcuse pe Camille să fie mai conștientă de propria-i persoană. Cum ea nu putea fi rafinată și sofisticată ca femeile din orașele mari, încerca să compenseze, făcînd eforturi mari să exceleze în sporturi, fiindcă știa că doar așa le depășea pe aceste venetice.

- Nu mă așteptam să te văd în oraș în seara aceasta, zise Courtney. Vanessa mi-a spus că Julie a suferit un accident oribil azi dimineață.

- Acum și-a revenit, spuse Camille, pe un ton foarte defensiv.

- Mda, mă bucur să aud asta. Eu una nu aș fi lăsat-o pe Vanessa acasă dacă ar fi suferit o lovitură la cap.

- Dar tu de unde știi că s-a lovit la cap?

Courtney nu mai știa pe unde să scoată cămașa.

- Așa a auzit Vanessa. Deci Julie este bine, de vreme ce ai ieșit să bei ceva cu un tip. Îl privi lung pe Billy, care tocmai plătea băuturile.

- Julie se simte bine, iar Vanessa poate să-i dea un telefon, zise Camille.

- O să-i transmit, zise Courtney. Totuși, Vanessa e ocupată în seara asta. Ea și prietenii ei se întîlnesc la foisor, unde va cînta o formație. Poate că-i dai un mesaj lui Julie, să-i spui să vină și ea.

- Julie a decis să rămînă acasă, zise Camille.

- Știi, interveni Billy, se mai liniștește și ea dacă e singură.

- Înțeleg. Da, cred că a ajuns la vârsta aceea dificilă, zise Courtney, după care sorbi delicat din paharul cu Martini sec.

Billy o privi ironic:

- Unii oameni nu trec niciodată de ea.

Courtney pufni, fiindcă păru că nu înțelege gluma.

- Copii. Ce repede se schimbă la vârsta asta, nu-i așa? Vanessa și Julie erau prietene atît de bune, doar că în ultima vreme par să nu mai aibă multe în comun.

- Chiar așa? spuse Billy.

- Vanessa e ocupată cu trupa de majorete. Julie vine și ea la repetiții?

Julie ar fi preferat să i se scoată nervul la un dinte, se gîndi Camille.

- Lui Julie nu-i place să stea pe margine, zise Billy.

- Atunci să intre și ea în trupa de majorete, sugeră Courtney. Este atît de drăguță, iar mișcarea i-ar face foarte bine. Poate să ajungă și ea la o formă perfectă, dacă vine la repetiții.

Camille îl simțea pe Billy că stă să explodeze. Îi dădu un ghiont discret.

- Băuturile noastre sînt gata.

Pe cînd ieșeau cu paharele în mînă Camille o auzi pe Courtney cum se lăuda cu ultimele realizări ale Vanesei. Știa că nu trebuia să se lase afectată de comentariile răutăcioase ale femeii, dar simțea un oarecare regret, văzînd un grup de puști care dansau și se distrau. Deși erau destul

de departe, o remarcă pe Vanessa, care era sufletul petrecerii. Julie părea că nu mai face parte din grupul lor. Iar Camille habar nu avea cum poate să rezolve situația.

CAPITOLUL PATRU

Camille merse pe jos pînă acasă. Era destul de obosită după gălăgia din centru și cele două beri savurate. La etaj se vedea lumină în dormitorul lui Julie, iar Camille o vedea cum stă în fața ecranului computerului, aparent singurul ei mijloc de socializare în ultima vreme. Camille spera că auto-izolarea nu era decît o fază trecătoare. Intenționa să-i restricționeze accesul în fața calculatorului, dar pentru moment nu se simțea în stare să se certe cu fiica ei.

Intră încet în casă. Filmul era și acum tot în chiuvetă, lîngă două pahare. Făcu ordine, căutînd să scape de resturile unei zile triste. Pierduse un client. Se mai întîmplă, acum faptul era consumat, iar lumea nu se terminase cu el.

Mulțumesc pentru nimic. Finnemore era un ticălos, își zise ea, pentru modul cum i-a vorbit. Sigur, ea l-a dezamăgit, dar acesta nu era un motiv, ca să i se adreseze așa. Bărbații frumoși au impresia că pot fi răutăcioși în mod gratuit. Era furioasă pe ea însăși fiindcă se simțea atrasă de el și pentru că se lăsa afectată de reacția lui.

Văzu farurile unei mașini apropiindu-se de casă și se auzi pietrișul de pe alee scîrțîind sub roți. Privi ceasul – era ora nouă seara. Merse la ușă și aprinse lumina de afară.

Simțea cum îi bate inima. Domnul profesor *Coadă de cal* se întorsese.

- Ai uitat ceva? îl întrebă ea, după ce el coborî din mașină.

- Bunele maniere, zise el.

- Poftim?

- Bei vin? o întrebă el.

- Cu nesaț. De ce mă întrebi?

El ridică o sticlă cu vin rose, pe care se prelingeau mărgelile albe.

- Ofertă de pace. A stat la rece.

Ea citi eticheta – provenit din domeniul de Terrebrune din Bandol.

- Este chiar o sticlă deosebită.

- Am luat-o de la un magazin de vinuri din centru.

- Grand Crew, zise ea zîmbind. Tatăl meu era unul dintre furnizorii lor. Acum s-a pensionat.

- Să înțeleg că lucra în industria vinurilor.

- Era proprietarul unei firme de import și distribuție din Rehoboth. Dar de ce purtăm această conversație?

- M-am întors ca să-mi cer scuze. Când am ajuns la jumătatea podului am început să am remușcări pentru că am ridicat tonul la tine, așa că am întors și iată-mă.

Camille îl privea înmărmurită, ca o fostă studentă, îndrăgostită de profesorul ei. Chiar se îmbujoră și ar fi dat orice să-și șteargă de pe chip expresia aceea de atracție evidentă.

- Oh, zise ea. Vrei să intri? zise apoi, deschizînd ușa.

- Credeam că nu mai întrebi odată.

Intră în bucătărie și luă două pahare și un tirbușon. Ce făcea el aici?

- De fapt, chiar ai uitat ceva – ochelarii de soare. Camille îi dădu suportul.

- Oh, mersi. După ce desfăcu sticla, turnă vinul. Au venit cu paharele în sufragerie și s-au așezat amîndoi pe canapea. El ridică paharul și-l apropie de al ei. Așadar, accepti scuzele?

Ea sorbi puțin vin, savurînd aroma plăcută, fructată și răcoroasă.

- Da, le accept. Dar tot mă simt oribil pentru filmul tău.

- Știu. Ai făcut o greșală. Ar fi trebuit să fiu mai înțelegător. O atinse ușor pe mîină.

Mda, în regulă, poate nu era chiar așa de ticălos. Camille rămase privind locul unde el a atins-o. Oare de ce acest străin, al cărui film unic în lume ea l-a distrus, venea acum să-i poarte de grijă? Se uită lung la el și încercă să-l înțeleagă.

- În viața mea nu mi s-a întîmplat una ca asta cu vreun proiect, zise ea.

- Practic ce s-a întîmplat?

- Totul a mers bine pînă ce am primit un telefon de la spitalul local și mi s-a spus că fiica mea fusese adusă la ei cu ambulanța. Am lăsat totul și am dat buzna pe ușă.

- Tînăra pe care am întîlnit-o mai devreme? Oh, vai. Se simte bine?

- Da, da. Julie se simte bine. Acum e sus, online – locul ei preferat.

- Și care era urgența?

- Participa la un curs de salvare în surfing – majoritatea puștilor de aici îl fac în clasa a noua. S-a lovit la cap și a fost răsturnată de un curent de adâncime. Camille simți aceeași panică acum, ca și atunci când și-a imaginat scena.

- Slavă Domnului că nu a pățit nimic.

Camille dădu din cap și își strânse genunchii la piept.

- M-am speriat atît de tare. Am rezistat destul de bine pînă ce...pînă ce ai apărut tu. Norocul tău că ai ajuns la timp să vezi cum mă topesc.

- Nu-ți mai face atîtea griji. Ar fi trebuit să-mi spui de asta mai devreme. Dacă aș fi știut că ai primit un telefon legat de fiica ta, nu m-aș fi purtat ca un nemernic. Zîmbetul lui sincer îi ajunse Camillei drept la inimă.

Bine măcar că a recunoscut purtarea necavalerească.

- Vă mulțumesc pentru asta, profesore Finnemore.

- Te rog, spune-mi Finn.

Ea mai luă o înghițitură de vin și îl privi pe deasupra paharului.

- Arăți ca un Finn.

- Dar nu ca un Malcolm?

- Exact. Malcolm este cu totul diferit.

Zîmbetul lui umplu de farmec spațiul dintre ei.

- Cum așa?

- Păi, îmbrăcat în cămașă, sacou și cravată. Ținută academică.

El rîse cu poftă.

- M-ai redus la un clișeu, atunci.

- Recunosc, sînt vinovată.

- Vrei să știi cum te-am văzut eu? Fără să aștepte răspunsul ei, Finn își sprijini cotul pe spătarul canapelei și se întoarse ușor spre ea. Cu părul lung, negru. Ochi mari, căprui. Răvășitoare, într-o cămașă cu dungi roșii. Rîse cînd se uită la expresia ei. Am căutat pe site-ul tău, adăugă el.

Oh. Pe site-ul ei apărea o fotografie a ei cu Billy. Dar răvășitoare? Oare chiar așa a spus, răvășitoare? Probabil că acum era dezamăgit, fiindcă în seara aceasta nu semăna deloc cu femeia din fotografie.

- Arăți exact ca în fotografie, spuse el.

Stai puțin. Îi făcea avansuri cumva? Nu. În nici un caz. Ar fi putut și ea să se uite pe site-ul *lui*. Profesorii de istorie nu au site-uri?

Văzu o strălucire în ochii lui, o expresie pe care nu o putea descifra.

- Haide, zise el. Poți să mă cauți pe telefon. Știi bine că asta vrei să faci.

Camille roși, apoi tastă numele lui pe ecran. Informațiile din spațiul virtual au surprins-o.

- După rezultatele căutării, ești absolvent al Academiei navale US și fost ofițer al serviciilor de informații. Acum ești profesor de istorie la Annapolis, renumit pentru faptul că reușești să localizezi soldații dispăruți, redînd familiilor lor amintiri dragi. Ești expert în analizarea fotografiilor vechi.

- Atunci avem ceva în comun. Dacă vei întîlni ceva misterios în vreo fotografie, pot să arunc o privire.

Camille nu putea spune exact dacă această siguranță de sine era sexy, sau enervantă. Pe pagina despre el, la

secțiunea ”personal”, era notat că fusese căsătorit zece ani cu câștigătoarea unui premiu, ziarista Emily Cutler, dar în prezent era divorțat. Totuși, nu citi cu glas tare această parte.

- Nu mai spune, comentă el apropiindu-se de ea pe canapea, ca să vadă mai bine ecranul.

- Nu eu spun, ci Wikipedia. Este o informație corectă?

- Mai mult sau mai puțin, spuse el, apoi zîmbi. Nu știu ce să spun despre partea cu ”renumit”. În viața mea nu am făcut ceva de renume. Poate doar am ales acest vin excepțional. Noroc. Finn ciocni paharul de al ei, după care luă o înghițitură. Așadar, tatăl tău a lucrat în domeniu.

- Este expert. A crescut în sudul Franței.

- Atunci avem ceva în comun. Și eu lucrez în Franța. Predau la Universitatea Aix-Marseilles din Aix-en-Provence.

- Tata s-a născut în zona aceea – orașul se numește Bellerive. Se află în Var – cunoști orașul?

- Nu, dar am parcurs cu mașina regiunea de pe albia râului Var, pînă la țarm. Este fantastică, aproape nepătrunsă de turiști, zise el. Vii cît vezi cu ochii, levănțică și soare arzător. Mergi des acolo?

- Nu am fost niciodată.

- Serios? Trebuie să te duci. Nimeni nu poate spune că are o viață completă pînă ce nu a mers în sudul Franței.

Ea nu dorea să dezbată acest subiect cu el.

- Atunci va trebui să fii sigură că voi trăi cît mai mult timp.

- Să bem pentru asta. Privi prin cameră, în jurul lui.

Îmi place la tine. Este foarte intim. Examină o vitrină din sticlă aflată într-un colț. Colecționezi aparate de fotografiat?

- Da. Am început să fac fotografii de cum mi-am dat seama ce înseamnă aparatul foto, apoi am găsit un Hasselblad antic la o piață de vechituri și am constatat că era o comoară. Am învățat singură să fac fotografii cu el. Așa am devenit interesată de cele vechi.

Camille nu-și mai amintea prima dată când a ținut un aparat de fotografiat în mână și nici prima dată când a privit prin obiectiv, dar pasiunea resimțită pentru fotografiat i se părea la fel de puternică în fiecare zi. Pasiunea ei murise odată cu Jace, iar de atunci ea nu a mai fotografiat nimic.

- Îmi dădeam seama cum să repar un aparat de fotografiat doar prin încercări repetate. Și greșeli, multe greșeli. Multe nopți aplecată deasupra lămpii de lucru cu lupă, dar îmi plăcea. Tatăl lui Billy lucra în industria filmului, developa role întregi zilnic, iar când eram copii, ne-a arătat tehnicile vechi și echipamentul care prelucrează filmele expirate.

- Iar fotografiile acelea sînt opera ta? arată el spre două imagini neobișnuite, surprinse dintr-un unghi, care immortalizau farul Bethany Point Light.

- Una din ele este. Am găsit într-un aparat un film vechi, nedevelopat, iar asta îmi place să fac în mod special, să readuc la viață imaginile. Fotografia aceea a fost făcută pe o furtună în 1924, iar mie mi-a plăcut atît de mult, încît am refăcut-o. Acum nu mai fac fotografii. Lucrez în camera obscură la fotografiile făcute de alții.

Urmară cîteva secunde de liniște. Nici nu-și dădea seama de ce îi spune toate acestea străinului de pe canapea. Pe vremuri făcea fotografii, călătorea ore bune pentru asta, cu aparatul atîrnat la piept. Îi plăcea să surprindă imaginile, să le expună secretele, să înghețe anumite momente. Asta făcuse în trecut. În prezent nu mai mergea nicăieri, nu mai făcea fotografii. De atîtea ori făcuse fotografii cu Bethany Bay încît nu o mai mișca nimic din farmecul și frumusețea orașului.

- Din cîte văd, ești foarte talentată, spuse el. De ce nu mai faci fotografii?

- Mă ocup cu alte lucruri, de aceea. Camille nu se putea decide cît de mult să spună, fiindcă nu știa exact dacă era o vizită pur și simplu? Sau o scuză? Acum lucrez mai mult pe partea de contracte pentru servicii digitale.

- Așadar lucrezi cu Billy Church – el este tipul care m-a trimis la tine?

Camille evalua motivul pentru care era pusă această întrebare. Oare era curios să afle dacă era disponibilă sau nu? Nu. Tipi ca el nu se întrebă niciodată care este starea civilă a unor femei ca ea.

- Sîntem asociați, zise ea. Am crescut împreună aici, în Bethany Bay. Nu se cîștigă mulți bani din treaba asta, așa că fiecare are și un serviciu de bază. Billy lucrează la Arhivele Naționale, iar eu sînt co-proprietara unui magazin din centru.

- Ai un magazin?

- Mama l-a deschis acum cîțiva ani, zise ea, iar acum sîntem parteneri. Chiar mi-aș fi dorit să te pot ajuta astăzi,

adăugă ea. Observase că el nu-și mișcase brațul de pe spătarul canapelei.

- Erau șanse mici să iasă ceva.

- Eu m-am specializat în șanse mici. Îl privi, gândind că ar fi fost perfect dacă ar fi arătat și ea ca în fotografia de pe site și nu ca o mamă îngrijorată, care a avut o zi cumplită. Ai idee despre ce ar fi putut conține filmul? Presupunea că filmul avea legătură cu activitatea lui ca profesor de istorie.

Cîteva secunde el nu spuse nimic. Ea se simți din nou stîmjenită. Oare nu trebuia să-l întrebe?

- Inițialele de pe rola de film? zise el după ce sorbi din pahar.

- RAF, zise ea, amintindu-și literele de pe cutia vopsită cu negru și galben. Royal Air Force?

- Richard Arthur Finnemore. Tatăl meu.

- Ah, fotografii vechi, de familie? spuse ea. Din experiența ei, cele mai impresionante proiecte erau cele personale. Oamenii îi aduceau butoiașele misterioase cu filmele găsite, disperăți după o frîntură cu chipul celui dispărut, sau după un moment uitat dintr-o existență îndeplătată. Restaurarea acestor amintiri o făcea să simtă că-și îndeplinește o misiune, deși, de multe ori, cînd clienții ei le vedeau, vărsau lacrimi.

Acum se uita la un aparat Laica din vitrina de lîngă șemineu. Era acolo de cinci ani. În afară de Camille, nimeni nu-și amintea cînd a folosit ea ultima dată aparatul de fotografiat – atunci cînd l-a fotografiat pe soțul ei, cu cîteva momente înainte să moară. De atunci ea a pus aparatul de-

o parte și nu l-a mai atins niciodată.

Finn puse paharul de vin pe masă. Camille observă că are mâini frumoase, puternice, nu genul acela de mâini moi, cu manicura făcută, cum și-a imaginat că le are un profesor universitar.

- Credem că a fost ultima rolă de film pe care a făcut-o, înainte să apară pe lista persoanelor dispărute în Cambodgia, în 1974.

Camille procesă informația timp de câteva secunde.

- Dispărut... Vrei să spui că a luptat în războiul din Vietnam?

- El nu lupta, dar era acolo cu o echipă de strategie și comunicare atunci când a fost capturat. Un ofițer al serviciului de informații și un specialist în comunicare.

- Războiul nu s-a încheiat în 1973?

- Pacea de la Paris a încheiat conflictul din Vietnam în anul acela. Încetarea focului nu s-a aplicat pentru Cambodgia și Laos, așa că pierderile de acolo au continuat. Iar tatăl meu... nu s-a mai întors. Eu nici nu l-am cunoscut. Mama era însărcinată cu mine când a plecat el.

Camille puse pe masă paharul și se întoarse ușor spre el, văzînd acum un bărbat cu totul diferit de străinul furios, care astăzi după amiază a intrat cu scandal în viața ei. Ce ironie oribilă pentru un soldat care a apucat sfîrșitul războiului, doar ca să fie dat dispărut, în vreme ce alții se duceau acasă.

Acum realizează ea că probabil nu era o coincidență faptul că specialitatea lui Finn era găsirea soldaților dați dispăruți. Cu toate acestea, nici pînă acum nu și-a găsit propriul tată.

- Trebuie să fi fost un coșmar pentru familia ta. E foarte trist. Finn, îmi pare foarte rău. Acum chiar mai mult, fiindcă mi-ai spus care este proveniența rolei. Camille încerca să-și închipuie ce putea să fie pe acel film – ultimele imagini pe care le-a immortalizat Richard Finnemore. Mai ai și alte filme nedevopate? Adică, nu ți-am oferit nici un motiv să ai încredere în mine, dar, dacă mai ai unul, aș fi bucuroasă să te ajut.

- Atîta a fost, zise el dezamăgit. Sora mea l-a găsit într-o cutie cu lucruri vechi, care a stat patruzeci de ani într-un depozit.

- Te rog să transmiți surorii tale și întregii familii că regret nespuse.

Pe ecranul mobilului lui apăru un text, iar el îl citi.

- Apropo de familie. Era mama, care îmi spune să mă tund mîine.

Ea ar fi dorit să-i spună să-și lase codița. Era extrem de sexy. Totuși, îl întrebă:

- Cu ce ocazie?

- Tata va primi post mortem o medalie de onoare.

- Medalia de onoare. Dar este...nu ar trebui să i-o acorde președintele?

- Este o ceremonie la Casa Albă, zise el.

- Uimitor. Finn, ce onoare pentru familia ta. Iar eu mă tot învinovățesc pentru că v-am dezamăgit. Aș vrea să spun că mă voi revanșa, dar fotografiile sînt distruse.

El ridică din umeri, într-un gest fatalist.

- Cînd primești un telefon de la urgențe că fiica ta este în pericol, lași totul baltă. Își puse mîinile pe genunchi. Ar

fi bine să plec. Mîine va fi o zi mare pentru familia mea.

Ea îl conduse la mașină, asigurîndu-se că nu și-a mai uitat ochelarii.

- Încă o dată mulțumesc pentru vin, zise ea.

- Te voi suna, spuse el, cînd se întoarse spre ea, odată ajunși la mașină.

- Cum?

- Știi. La telefon.

- De ce?

- Ca să ne facem un plan.

- Un plan? Camille scotea doar cuvinte monosilabice.

- Putem să luăm cina, sau altceva. Eu mai stau prin zonă cîteva zile...

- Vrei să spui, ca un fel de întîlnire?

- Nu *ca* o întîlnire. Ci este o întîlnire.

Camille simți cum îi zvîcnește inima.

- Nu cred că este o idee prea bună.

- Te întîlnești cu cineva?

- Nu, dar...

- Te temi, atunci?

- Exact, spuse ea zîbind.

- Dar este în regulă. Sînt mult mai cumsecade decît am fost azi dimineață. Te voi suna. O atinse pe mînă. Nu cu tentă sexuală. Era doar o scurtă atingere, care aprinse în ea ceva de natură sexuală, fapt care o surprinse complet.

- Finn, să nu mă suni, OK? Nu mă invita nicăieri. Sînt...nu cred că aș fi o companie bună.

- Nu vrei să mă lași pe mine să trag eu concluzia?

- Nu mă suna, repetă ea. Din nou îmi cer scuze pentru film. Să conduci cu atenție.

CAPITOLUL CINCI

De cînd părinții Camillei au divorțat, ea și-a petrecut fiecare vineri seara luînd cina cu tatăl ei, cu excepția zilelor cînd el era plecat cu afaceri. Ceea ce începuse ca o modalitate de a-și dezvolta relația se transformase într-o tradiție prețuită – timp petrecut cu familia, chiar și atunci cînd familia avea doar doi membri. În fiecare vineri, după școală, ea se ducea acasă la tatăl ei și pregăteau amîndoi cina.

Ea și tatăl ei vorbeau franceza. Henry și Cherisse au convenit de la început că fiica lor Camille trebuie să învețe ambele limbi, astfel că ea se maturiză ca o perfectă utilizatoare bilingvă. În restul weekendurilor petrecute împreună, se ocupau de grădinarit, mergeau pe țârm cînd era vreme bună și călătoreau prin zona Washington DC. Ea și Henry au vizitat toate muzeele Smithsonian, grădina zoologică națională, precum și toate monumentele, parcurile și fîntînile.

Ela dus-o la Paris în fiecare vară, cîte două săptămîni, iar acolo stăteau la o pensiune confortabilă pe rue Bachaumont. În timpul săptămîinii tatăl ei se întîlnea cu furnizorii, iar Camille explora orașul fascinant, însoțită de

familia-gazdă.

După ce a apărut Julie, ea adăugase puțin farmec. Ea și bunicul ei – îi spunea Papi, ca o micuță franțuzoaică – aveau o relație specială. Amîndoi se încărcău energetic reciproc. Mulțumită lui Henry, acum Julie vorbea franceza perfect. El îi citea toate cărțile pe care Camille își amintea că le-a citit cînd era copil – *Babar*, *Asterix*, *Le Petit Prince*, *Mon Petit Lapin* – și rîdeau copilărește cînd urmăreau filmele franțuzești pe care el le aducea din periplurile sale. Henry reprezenta figura paternă pe care o pierduse Julie, iar el înflorea în acest rol.

Existau două reguli pentru cina de vineri seara, iar ele nu erau negociabile. Prima era că trebuia să vorbească în franceză și să asculte selecțiile muzicale ale bunicului. A doua era că găteau împreună acasă. Nu comandau pizza și nici de la Tasti-Freeze.

Promisiunea verii plutea în aerul serii, cînd Camille și Julie au sosit pentru vizita lor săptămînală. L-au găsit pe Henry în grădină, adunînd legume verzi pentru salată. Pălăria lui de paie și sabotii ar fi părut caraghioși oricărui necunoscut, dar purtați de tatăl Camillei, îl făceau să pară și mai francez.

- Ah, zise el și puse jos coșul. Iată-vă, frumoasele mele. Le îmbrățișă pe fiecare, le sărută de trei ori, cîte un sărut pe fiecare obraz, iar cel de-al treilea ca rezervă, în stilul tipic franțuzesc. Este o seară minunată. Mă gîndeam să luăm aperitivele pe iarbă. Putem să pregătim socca la grătar.

- Sună perfect. Camille puse geanta jos, bucuroasă că se terminase o săptămîină dificilă. Socca era un fel la

îndemînă – o lipie simplă, făcută din făină de linte, coaptă pe grill, cu ceapă caramelizată și aseasonată cu sare și piper.

- Pun pariu că ești singurul tip din oraș care are o tigaie pentru copt socca, îi spuse Julie în franceză, în timp ce-i aducea tigaia plată, din alamă, agățată într-un cui afară, lângă grătar.

El o puse pe flacăra.

- Iar tu ești singura domnișoară din oraș care știe ce este socca. Am învățat să o fac urmărindu-i pe bucătarii stradali din Nice, când eram cam de vârsta ta. Îmi trebuie câteva fire de rozmarin.

Julie merse pînă la stratul de ierburi aromatice, ca să culeagă.

- Eu ce pot să fac? întrebă Camille.

- Ia verdețurile pentru salată și spală-le înăuntru. Apoi adu vinul, când te întorci. Am și o sticlă de Appolinaris pentru Julie.

Ea luă coșul și merse înăuntru. Bucătăria mirosea amețitor – ceva fierbea în vin la foc mic. Tatăl ei cumpăraseră mica reședință în stil colonial în anul când s-a căsătorit cu mama ei. Păstrînd un aspect istoric, avea o arhitectură clasică, specifică țărmlui, cunoscută odinioară ca "o casă mare, o casă mică, bucătărie și colonade". Inițial fusese construită o locuință mică, în urmă cu cîteva secole – casa mică. Pe măsură ce familia și averea sporeau, colonadele și bucătăria au fost adăugate, iar în final casa mare, o structură pe două nivele, cu trei dormitoare superbe la etaj. Pe aripa estică era o verandă, unde puteai să stai în bătaia brizei dinspre țarm.

Cherisse și Henry au restaurat împreună casa, păstrînd fidel stilul ei tradițional. Dar, după nașterea Camillei, familia nu a sporit, iar majoritatea camerelor din casă au rămas nelocuite. Ulterior divorțului, Camille a petrecut cea mai mare parte a copilăriei sale cu mama ei, cu tatăl vitreg și cu surorile vitrege, rezervîndu-și zilele de vineri pentru Papi.

Mama ei declarase că s-a săturat de camerele răcoroase, de podelele care scîrțiau și altele, apoi ea și Bart s-au mutat într-o casă modernă din centru, lîngă plajă. Camille a avut o copilărie neobișnuită, fiindcă pendula între mama și tata, dar întotdeauna s-a simțit iubită și susținută. Cînd au venit pe lume și surorile ei, ea nu s-a simțit niciodată lăsată la o parte. Era normalitatea ei. Această normalitate a fost perfectă, pînă ce l-a pierdut pe Jace. După aceea – chiar și acum, după atîția ani, i se părea imposibil să regăsească normalul.

Așa încît făcea tot ce era posibil. Avea grijă de Julie, petrecea timp cu familia și prietenii, muncea la magazin și salva fotografiile oamenilor. Nu era viața pe care și-o imaginase pentru ea însăși, dar era singurul mod de viață care avea rost pentru ea.

Puse verdețurile într-o sită și dădu drumul la apă în chiuvetă. Țevile șuierau, din cauza presiunii apei. La o casă atît de veche, zgomotul era normal. Adeseori își întrebuse tatăl de ce avea nevoie de un loc atît de mare.

- Este o casă mult prea mare pentru mine, recunoștea el. Dar îmi place tot ce-i vechi.

Și Camillei îi plăcea, așadar se bucura că tatăl ei a

păstrat-o. Totuși, uneori își făcea griji pentru că întreținerea ei putea fi prea mult pentru el. Nu-i plăcea să-l știe singur în această reședință istorică, prea spațioasă, îngrijindu-și grădina sau gătind bunătăți pentru prieteni. Deși era pensionar, Henry continua să toarne vin la degustările care aveau loc la Grand Crew Tasting Room în serile de vară. Oamenii îl iubeau și-i apreciau stilul expert, precum și vastele cunoștințe despre vinuri.

Camille se bucura că acum el mai ieșea cu prietenii, de când cancerul intrase în remisie, dar se temea că va veni o vreme când va fi prea bătrîn ca să mai poată face față unei case atît de mari.

Cînd era tînără, se aștepta ca tatăl ei să cunoască o femeie pe care să o aducă acasă. Își făcea scenarii cu viața alături de o mamă vitregă. Odată cu trecerea timpului, a început să vrea ca el să-și găsească pe cineva, așa cum mama ei îl găsise pe Bart și acum se vedea pe chipul ei că este fericită.

Henry era un bărbat arătos chiar și la cei șaptezeci și doi de ani ai săi. Era elegant și interesant...și extrem de francez. Se pricepea la grădinărit și gătea rețete din bucătăria franceză. Era creativ și sigur pe sine, un izvor nesecat de resurse. Uneori, gătind împreună cu ea în bucătărie, îi făcea cu ochiul și zicea:

- Aș putea să fac o soție fericită, nu?

La fiecare doi ani ea îl întreba același lucru:

- Tată, de ce nu te-ai recăsătorit niciodată?

După moartea lui Jace, tatăl ei i-a pus aceeași întrebare.

- Tu de ce nu te-ai recăsătorit niciodată?

Acest subiect o reducea la tăcere întotdeauna. După această conversație, ea nu l-a mai întrebat niciodată pe tatăl ei de ce a ales să treacă singur prin viață. Fiindcă acum a înțeles și ea. După dispariția lui Jace, toată lumea, inclusiv Camille însăși se aștepta ca ea să-și vadă de viață mai departe, dar nu s-a întâmplat așa.

Cinci ani mai târziu părea că în inima ei nu mai era loc pentru altceva, în afară de suferință. Era singura constantă în viața ei și știa că o parte din ea – recunoscut irațională – nu voia să alunge suferința, fiindcă asta ar fi însemnat să-l piardă definitiv pe Jace. Păstrînd această tristețe, imaginea lui nu dispărea pentru totdeauna. Ea știa – la nivel intelectual – că nu era un mod prea sănătos de a ține doliu. I-au trebuit cîteva luni de psihoterapie, ca să ajungă să înțeleagă acest lucru. Chiar și așa, nu a fost capabilă să meargă mai departe. Nu s-a recăsătorit fiindcă a ajuns să creadă că nici o iubire nu merită durerea pierderii.

După șocul inițial și durerea care au urmat, și-a clădit o viață cu un rost pentru ea și fiica ei. Mai avea momente cînd se simțea atît de singură, încît inima i se transforma într-o fîntînă fără fund.

Așa că a acceptat diverse invitații în oraș. Doar că i s-a părut ceva extrem de ridicol. Relațiile ei au fost scurte – pînă la Drake Larson. Cu el a rămas șase luni, pînă ce s-a recunoscut învinsă.

Oamenii o considerau atrăgătoare. Moștenise de la tatăl ei părul negru și ochii căprui, iar trăsăturile feței și buzele cărnoase le căpătase de la mama ei. Cînd se privea

în oglindă, totuși ea nu vedea o femeie frumoasă. Vedea o femeie care își făcea griji în mod constant și trăia într-o tristețe adâncă, din care nu putea să iasă, însă regreta că în trecut fusese imprudentă și temerară.

Probabil că în chestiuni legate de inimă, semăna cu tatăl ei, care, la fel ca ea, cunoscuse o singură mare iubire.

Spălă salata și căută să se scuture de melancolia și rămășițele unei săptămîni grele. Găsi o sticlă de vin și apa minerală, pe care le puse pe o tavă și le duse afară.

- Anul acesta grădina arată minunat, spuse ea, analizînd spațiul generos și verde, care mărginea casa.

- Săptămîna asta am mai plantat două rînduri cu roșii, spuse el, arătîndu-i plantele tinere de la un capăt. Soiurile Brandywine și Gigantul Belgian. Niciodată nu sînt suficiente roșiile din propria grădină, nu-i așa?

- Întocmai. Ale tale sînt cele mai gustoase, tată.

- Hai să ne așezăm, spuse el, apropiindu-se de o masă de grădină. Socca era gata, crocantă pe margini și mirosind a ceapă și usturoi. Turnă în pahare vinul rece de Provence, care mergea perfect cu socca, iar lui Julie îi turnă apă minerală.

- Sante, spuseră toți trei și ciocniră paharele.

- Orice zi deasupra pămîntului este o binecuvîntare, declară tatăl ei.

- Asta nu mi-a plăcut niciodată, zise Camille. E prea tristă.

- După ce am petrecut un an în iad, mi se pare foarte reală, spuse bătrînul. Acum, cînd am terminat cu tratamentul, sînt hotărît să trăiesc și eu bine.

Diagnosticul lui fusese o lovitură devastatoare. A urmat chimioterapia și radioterapia care l-au măcinat, dar țelul a fost atins – cancerul era în remisie. Acum un an, când el era în mijlocul tratamentelor și al bolii, Camille a vrut să se mute la el împreună cu Julie, ca să-l ajute să treacă mai ușor prin chinuri, dar el nici nu a vrut să audă. Punea mare preț pe intimitatea și independența lui.

A insistat să se limiteze la vizitele din fiecare vineri. De multe ori asta însemna că Henry stătea acoperit cu o pătură și tremura din cauza frisoanelor, în timp ce Julie și Camille pregăteau crochete sau omletă cu pesto și spanac. De dragul lui Julie, Camille își ascundea îngrijorarea și groaza de a-și pierde tatăl. Cu multă încăpăținare și ajutor din partea unui asistent personal, Lamont Jeffries, au reușit să treacă peste această perioadă. Lamont a venit să locuiască la Henry cât timp acesta a fost bolnav. Îl ajuta în treburile gospodărești și cu grădinăritul, dar îl și susținea pe Henry în lupta nemiloasă cu efectele secundare ale tratamentului. Și acum mai venea săptămînal să-l viziteze și să-l ajute la treburile zilnice.

Henry opri grătarul, cu mișcări lente, calculate, ca pe vremea când era bolnav. Înainte de aceasta fusese un bărbat foarte energic – slab și într-o formă perfectă, părea cu zece ani mai tânăr. După chimoterapie părul lui grizonat s-a albit complet. Era și acum chipeș, dar pierduse din robustețea și vigoarea bărbatului dinainte. A avea un aer fragil acum.

- Cum te simți? îl întrebă Camille.

- Sînt bine, zise el zîbind. Mă simt bine. Ai studiat vreodată termenul *în remisie*? În franceză este la fel.

Înseamnă dispariția simptomelor, dar și uitare.

- Ce bine, Papi. Mă bucur că te simți bine, spuse veselă Julie.

- Întotdeauna mă simt bine când sînt cu voi, chouette, îi mărturisi el. Voi sînteți partea cea mai frumoasă din săptămîna mea.

Julie îl complimentă cu surîsul ei special, rezervat doar pentru el.

- Ce seară fantastică, remarcă el. Julie, mi-e dor de prietenii tăi. Pe unde au mai hoinărit? Obişnuiai să vii pe aici cu unul, doi prieteni.

- Cred că sînt ocupați, zise ea, privind în jos.

- Să le spui să mai vină pe aici, acum că a venit vara.

- Sigur, zise ea.

- Răuştele Madelinei vor ieși din ou săptămîna viitoare, spuse el, arătînd spre țarcul dintr-un colț al curții. Să-ți aduci prietenii să-i vadă pe micuți.

- Bine. Poate. Hai să intrăm. Luă tava și merseă toți trei în bucătărie.

- Pun pariu că mirosul extraordinar vine de la bouillabaisse, zise Camille.

- Ai ghicit. Peștele pe care l-am cumpărat săptămîna asta a fost excelent.

- Cu ce ocazie?

- Ori de cîte ori stau la masă cu scumpele mele domnițe, este o ocazie specială.

Julie se trînti pe canapea și scoase telefonul.

- La ce te uiți cu atîta atenție, pe ecranul acela mic? o întrebă el.

- O lume întreagă se vede aici, zise ea, fără să ridice privirea. De aceea se numește World Wide Web.

- Dar lumea este acolo, afară, zise el, ridicînd mîna spre fereastră. Oi fi eu bătrîn, dar știi diferența.

- Aceea e plictisitoare, zise Julie. Am cunoscut lumea aceea și m-am plictisit de ea.

- Lasă telefonul, spuse Camille. Fără mobil la masă.

- Știu, știu.

Și Camille se întreba ce studiază Julie cu atîta atenție pe ecranul acela mic și luminos. Cu atîtea aplicații virtuale, nu era de mirare că Julie se plictisea de viața reală. La viața din ecran nu trebuie să participi, ci doar să privești. Ecranul reprezintă bariera și scutul. Poți vedea lucruri de la o distanță sigură. Astfel nu-ți pierzi controlul și nu mai trebuie să faci față lumii înconjurătoare.

- Cu ce să te ajutăm? îl întrebă ea pe tatăl ei.

- Faceți salata și aranjați masa. Eu îi voi arăta lui Julie cum se face un rouille. S-au apucat amîndoi să pregătească o maioneză picantă, din ulei de măsline, usturoi, șofran și ardei iute cayenne, apoi au întins-o pe feliile de pîine prăjită. Saramura de pește a fost așezată pe farfuriile, iar deasupra a pus aceste felii crocante și aromate.

- Tată, e delicios. Ești cel mai bun, spuse Camille încîntată.

- Secretul este să speli peștele cu apă de mare, le spuse el. Cînd am venit în America, am lucrat la un restaurant în Cape May, iar în fiecare vineri seara eu aveam sarcina să spăl peștele. Era un restaurant bun, dar lista cu vinuri era deplorabilă.

- Atunci te-ai hotărît să te apuci de importuri de vin? întrebă Julie.

- Da, numai că mi-a trebuit ceva timp. Eram foarte tânăr și necopt. Dar m-am documentat. am muncit foarte mult și mi-am înființat propria întreprindere.

- Vinul a început să-ți placă pe parcurs? întrebă ea. Fiindcă mie nu-mi place deloc.

- Oh, dar îți va plăcea pînă la urmă. Doar ești nepoata unui francez. Nu ai de ales.

- Am priceput, spuse ea zîbind.

Au încheiat cina cu salata.

- În seara asta mă bucur că sîntem toți trei împreună aici, spuse Henry. Vreau să discutăm ceva.

Camille simți un nod în stomac. Tonul vocii lui era cumva diferit? Oare nu i-au ieșit bine rezultatele ultimelor analize?

- Este totul în regulă?

- Da. Nu-ți mai face atîtea probleme. Te îngrijorezi prea mult, spuse el. Astăzi am primit un colet special.

Le conduse spre sufrageria mobilată în stil minimalist, dar șic. Deasupra șemineului era un tablou pe care Camille îl admira dintotdeauna, unde se întindea o regiune din sudul Franței, numită Calanques – o serie de stînci colțuroase, abrupte și foarte sălbatice, pe coasta albastrei Mediterane. Autorul a reușit să surprindă calitatea luminii de un galben cald, profund, pe care Camille o asocia întotdeauna cu Provence, deși nu fusese acolo niciodată.

Ce spunea Finn? *Viața unui om nu este completă pînă ce nu ajunge în sudul Franței.* Camille recunoștea că

singurătatea nu îi făcea viața completă, doar că o călătorie în Provence nu era răspunsul.

În mijlocul camerei se odihnea o ladă mare, ambalată în carton special, pe care se vedeau ștampilele vamei.

- Ce este asta? îl întrebă ea pe tatăl ei.

- Coletul a sosit din Franța azi după amiază. Madame Olivier l-a expediat pe numele meu.

- Ia stai, zise Camille. Cine este Madame Olivier și de ce ți-a trimis ea lada?

- Locuiește în Sauveterre – locul unde se află casa familiei mele, în Bellerive. Este o casă veche și o parte din acoperiș s-a prăbușit. Când făcea ordine prin pod, în timpul renovărilor, a dat peste acest cutău al mamei mele, plin cu obiectele ei; s-a gândit că mi-ar plăcea să le am.

Julie se luminează la față.

- Mama ta, Lisette.

- Da, așa numea. Lisette Galli Palomar. Henry zîmbi larg. Nu am cunoscut-o.

- Ce trist că a murit cînd erai foarte mic, spuse Julie.

- Da, este. La doar cîteva ore după ce m-am născut, am rămas orfan.

- Și tatăl tău? Nu ai vorbit niciodată despre el, spuse Julie.

Camille își ținu respirația. Cu mult timp în urmă Papa i-a spus în termeni foarte vagi că tatăl lui a murit în condiții rușinoase, dar, cînd ea a cerut detalii, el a spus că pur și simplu nu știe nimic. De asemenea el nu vorbea niciodată despre viața pe care a petrecut-o în orașul din sudul Franței. Plecase de acolo la optsprezece ani, ca să-și facă o viață nouă în America.

- Nu l-am cunoscut nici pe el, îi spuse lui Julie. Tata a fost ucis în Europa, chiar la finalul războiului, înainte să mă nasc eu.

Camille remarcă între ei o oarecare durere mută, împărtășită, poate.

- A fost ucis în război? Era soldat?

- De fapt, era primarul orășelului Bellerive.

- Nu mi-ai spus niciodată că era primar, zise Camille.

- Așadar, ce este în cuțar? întrebă Julie.

- Nu l-am deschis încă. V-am așteptat pe voi.

- Oh, Doamne. Nu-mi vine să cred că ai așteptat. Hai să-l deschidem. Julie era foarte curioasă și dădea tîrcoale cuțarului. După ce au desfăcut ambalajul de carton, ea și Camille l-au analizat cu atenție. Era dintr-un lemn tare, foarte deteriorat, în genul acelor obiecte pe care oamenii le păstrează în podul casei sau în subsoluri și pe care le uită. Este încuiat? Cum se deschide?

El îi întinse o scrisoare, iar mîna îi tremura.

- Doamna spune că s-a pierdut cheia. Va trebui să-l forțăm ca să-l deschidem.

- Grozav, comentă încîntată Julie.

Camille se retrase, oarecum intrigată. Avea aceeași senzație pe care o resimțea în camera obscură, în clipa cînd imaginea începea să se distingă. Anticipare. Descoperire. O ușoară teamă.

Au tăiat lacătul ruginit cu un fierăstrău mic, apoi s-au chinuit să ridice capacul, fiindcă era înțepenit de timp. După puțin spray lubrifiant și trei mîini, capacul a cedat și l-au putut ridica.

Mirosul de praf și trecerea vremii, precum și de levănțică uscată a invadat încăperea. În partea de sus a cufărului erau așezate ordonat seturi de cearșafuri albe, îngălbenite de vreme, cu broderii manuale și motive florale, bordate de dantelă fină. Peste ele au găsit o oglindă ovală, un pieptene și o perie de păr.

Julie luă pe rînd fiecare obiect și-l puse alături.

- Papi, recunoști vreunul din obiectele acestea?

- Nu, zise Henry, apoi închise ochii. Mirosul acesta – levănțica. Mă duce înapoi în timp. Mătușa mea Rotrude avea obiceiul să parfumeze cearșafurile cu apă de levănțică, în timp ce le călca.

- Rotrude? Ce nume ciudat, zise Julie.

- Era sora tatălui meu. Ea m-a crescut la Sauveterre. La sfîrșitul războiului mai eram doar noi trei – Rotrude, fiica ei, Petra și cu mine.

În toți acești ani el i-a relatat Camillei doar frînturi din copilăria lui. I-a spus că mătușa lui nu era deloc o persoană plăcută. Verișoara lui, Petra, era cu zece ani mai mare decît el, iar după plecarea lui din Franța, au întrerupt legătura. Amîndouă femeile trecuseră deja în neființă.

Au trecut în revistă toate lucrurile, unul cîte unul – haine vechi, cărți și hărți, cîteva unelte, reviste franțuzești din anii '40, un cuțit confecționat manual, marca Opinel. Camille mai observă cîteva volume vechi cu povești despre Sherlock Holmes, în limba engleză.

- Vorbea cineva engleza în casă, cît ai fost copil? întrebă Julie.

- Nu, zise Henry. Deschise una dintre cărți și citi pe

prima pagină: ”De la biblioteca lui Cyprian Toselli”. Nu recunosc acest nume, spus el, lăsînd cartea. Găsi un calendar din 1945 și studie fotografia de pe prima pagină. Iată orașul unde am crescut eu. Este Bellerive.

Camille și Julie s-au apropiat. Orașul avea un aer medieval și era amplasat la poalele unui deal. Străduțele înguste coborau abrupt, în spirală, pînă spre țărmul unui rîu care se vărsa în mare. Fotografia surprindea peisajul dintr-un unghi larg, menit să dea un aer romantic localității și cerului, părăind parcă desprins din paradis.

- Arată la fel și astăzi, spuse Julie, care deja tastase numele orașului pe telefon și le arătă o imagine actuală a orașului. Cînd ai fost acolo ultima dată, Papi?

- Am plecat în 1963, spuse el.

- Și nu ai mai ajuns acolo niciodată, completă Camille, care nu-l auzise vorbind prea des de prima lui tinerețe. Dar este...fantastic. Nu ți-a fost niciodată dor să-l revezi?

- Nu. Poate că uneori duc dorul provinciei, mîncării și liniștii de acolo. La vîrsta mea, cred că devin și eu nostalgic.

- Ia vezi aici, interveni Julie, arătîndu-i un plic mare. Pe o față era scris de mîna: ”fotografii – Henry Palomar”. Nu așa te numeai cîndva?

- Eu prefer versiunea americană – Henry Palmer. Se uită la plic. Este scrisul Rotrudei.

Julie scoase fotografiile din plic și i se luminează fața.

- Tu ești în fotografiile, Papi!

Camille se aplecă să le vadă, fascinată ca și Julie. Bătrînul venise în America fără nimic din trecut. Cea mai veche fotografie a lui purta data 1948. În ea un băiețel cu

ochi mari și păr negru, ondulat, cu o față prelungă și pomeți proeminenți, cu un nas adorabil și un surîs șters privea fix obiectivul. Lîngă el era o adolescentă în uniformă școlară, cu părul blond împletit în două codițe.

- Aceasta era verișoara mea, Petra, spuse el.

- Ce drăguți erai, zise Julie.

- Dar prea serioși, completă Camille. În branșa ei era obișnuită să inspecteze o fotografie cu ochi de detectiv. Cînd Henry a fost surprins de obiectivul aparatului, privirea lui sugera că tocmai fusese prins asupra unei fapte reprobabile. Avea umerii ușor aduși spre înainte, mîinile adînc înfipite în buzunarele pantalonilor, iar între el și fată exista un spațiu despărțitor, destul de mare, de parcă ar fi detestat să se atingă.

- Văd puțin din Julie în acest băiețel drăguț, comentă Camille. Amîndoi aveau același aer vulnerabil, poate fiindcă ambii fuseseră răniți de lumea înconjurătoare la o vîrstă fragedă. Fundalul fotografiei, pe care ea îl studie, se dovedi a fi un perete din cărămidă, lîngă care se aflau niște plante agățătoare. Se întreba oare ce ar deduce Finn din toate aceste detalii? Oare de ce a zburat cu gîndul la Finn? se întreba ea dojenitor.

Mai erau trei fotografii. Păcat că erau singurele. Cum de nu i-a făcut nimeni mai multe fotografii acestui băiețel drăgălaș?

Urmă o imagine cu Henry într-o robă lungă, alături de alți băieți și fete.

- Absolvire? întrebă Julie.

- Confirmare la biserică, spuse el. Pe vremea aceea era

o întreagă ceremonie.

Camille observă o umbră sub ochi și pleoapa ușor umflată.

- Arătai de parcă te-ai fi bătut.

- Da? Nu-mi amintesc, zise el. Puse degetul ușor peste chipul băiatului sumbru, cu fața rănită. Camille se întreba ce amintiri îi reînviau fotografiile.

- Mai este una, spuse Julie. Tu ești, Papi? Nu seamănă cu tine.

- Da, eu sînt, zise el, analizînd mai bine imaginea. Probabil că eram de vîrsta ta, sau puțin mai mare.

În această imagine arăta cu totul diferit. Hainele nu-i veneau bine, era tuns oribil și avea o privire pierdută. Arăta destul de gras și nemulțumit de sine. Camille nu știa că tatăl ei fusese vreodată gras. Ea îl cunoștea ca slab și foarte frumos.

El surîse, de parcă îi citise gîndurile lui Julie.

- Am trecut și eu printr-o perioadă cînd am fost plinuț. Atunci eram poreclit Bouboule.

- Ce înseamnă asta? întrebă ea.

- Gras ca un butoi.

Julie privi băiatul din fotografie.

- Am auzit altele și mai urîte. Găsi apoi un dosar legat cu șnur, ticsit cu documente. Pe față era lipită o etichetă pe care scria *Lisette*. Ce crezi că este în asta? Desfăcu șnurul și aruncă o privire înăuntru. Mai multe fotografii! Poate că acestea sînt fotografiile ale mamei tale, zise ea, scoțîndu-le.

În imagini apărea un orașel de provincie. Apoi erau instantanee cu diferite obiecte și peisaje, ferme, dealuri și

un rîu care se vărsa în mare, vase de pescuit, fețe, piețe în aer liber, adăposturi din piatră și colibe, scene din viața zilnică.

Pe Camille a uimit-o calitatea fotografiilor. Spre deosebire de imaginile cu tatăl ei, aceste compoziții erau sofisticate, imaginile aveau o claritate ieșită din comun și erau dezvoltate de o mîină de expert.

- Acestea sînt foarte bune, spuse ea. Știi cine le-a făcut?

El dădu din cap negativ.

- Nu-mi amintesc de cineva care făcea fotografii. Poate Lisette le-a colecționat.

- Sînt extrem de frumoase. Cine le-a făcut avea un ochi bun și o cameră deosebită. Pe spatele fotografiilor nu era scrisă data sau locul. Parcă imaginile fuseseră adunate la un loc, pentru ca "într-o zi" să poată fi organizate și așezate în albume. Puse fotografiile la loc cu grijă. Mi-ar plăcea să le mai studiez în liniște.

- Sigur că da, zise tatăl ei.

Au mai găsit în cufăr și un carnet de schițe, un creion cu mina moale și cîteva schițe. Erau simple și surprindeau multe scene de provincie – o fermă veche, din piatră, cîmpuri și pășuni, ziduri de piatră și stînci abrupte.

- Sînt capodoperele tale? întrebă Camille.

- Nu. Nu-mi amintesc desenele acestea. Vezi ce veche este hîrtia. Practic se rupe la atingere. Uite, alte fotografii. Mai scoase un teanc de imagini.

- Cred că acestea au fost făcute de același fotograf care le-a făcut pe cele din dosarul Lisette, spuse Camille. Sînt

în același stil.

- Crezi că sînt fotografiile ale unui loc real? întrebă Julie.

- Desigur. Aici este Sauveterre – ferma noastră de lângă Bellerive. Sauveterre înseamnă Pămînt Sigur în engleză. Este genul de fermă foarte obișnuită în această parte a lumii. A fost casa mea înainte să vin în America.

- Este frumoasă, zise Camille, și puse fotografiile la rînd, pe măsuta de cafea.

- O asemenea fermă era pe vremuri o comunitate în sine, care se susținea prin forțe proprii. Tot necesarul unei familii se producea aici – grîne, lactate, carne, fructe, măslina...Exista și un teasc, unde se făcea vinul din via proprie.

- Ce interesant, zise Julie. Crezi că mai există și acum?

- Știu că este acolo, deși casa principală are mare nevoie de reparații. Familia Olivier locuiește acolo, în arendă, de cînd am plecat eu.

- În arendă? De la vărul tău? întrebă Camille.

- De la mine.

Camille auzi cuvintele, dar nu i se păreau reale.

- Stai puțin. Spui că deții o fermă în Franța?

- Eu am actul de proprietate oficial, pus bine într-o cutie de valori.

- Deci locul acesta este încă al tău, zise ea privind nostalgic pozele. De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre el?

- Foarte rar mă gîndesc la el. Sauveterre este a mea doar cu numele, fiindcă familia Olivier are o concesiune de nouăzeci și nouă de ani pentru acel loc. Chiria primită îmi oferă un venit modest, atît cît să-mi plătesc impozitele.

Cum acoperișul este o ruină, bănuiesc că va trebui să fac niște investiții.

- Dar tu ești *proprietarul*. Camille îl privea uluită.

- Proprietatea este a familiei Palomar din generație în generație. La moartea tatei eu am preluat ferma, iar într-o zi Sauveterre va fi a ta.

- Pfiu, exclamă Julie. E super cool – o fermă în Franța. Papi, de ce nu ai vrut să locuiești acolo? De ce ai venit în America? Și de ce nu mergi niciodată în vizită acolo?

- Atâtea întrebări. De parcă am devenit important dintr-o dată, adăugă el în glumă.

- Dintotdeauna ești important, zise Julie și-l luă de mână. Cred că ești nemaipomenit. Chestia asta cu cufărul este grozavă. Parcă ar fi un puzzle despre tine, Papi.

Era prima licărire de entuziasm pe care Camille a văzut-o la Julie după mult timp. Era chiar o scînteie. Julie părea atrasă de lucruri vechi, chiar dacă erau simple, uzuale, ca o foarfecă și o pălărie cu pene, sau un stilou cu peniță și o călimară cu încrustații turcoaz.

Camille zări ceva în paginile cărții cu Sherlock Holmes: o iconiță cu chipul lui Iisus. Imaginea era cunoscută, portretul cu aura incandescentă în jurul capului i se părea ceva ce mai văzuse undeva. Pe spatele imaginii găsi o rugăciune în engleză, iar cu litere mici scria "Chicago Offset Printing Company", iar lângă asta – "Distribuit de USO".

Pe marginea icoanei era scris ceva, dar nu se putea citi prea bine, așa că lăsă iconița pentru mai târziu.

Cînd se uită în cufăr, mai văzu o pereche de pantofi de

damă prăfuiți. Sub pantofi era o cutie din piele, pe capacul căreia se citea o literă brodată, un "E" stilizat, cu o înfloritură alături. Unde a mai văzut ea asta cândva?

- Tată, spuse ea în șoaptă. Recunoști asta? spuse și întinse cutia spre el.

- Deschide-o, spuse el zîmbitor.

Ea puse cutia pe genunchi și văzu inițialele CT pe o plăcuță metalică, lipită de capac.

- Inițialele cuiva? întrebă ea.

- Din câte știu eu, nu. Ah, uite, numele este scris pe prima pagină a cărții cu Sherlock Holmes. Cyprian Toselli. Habar nu am cine poate fi.

- Mamă, ce este în cutie? întreba Julie ținând prin cameră. Era reconfortant să o vezi comportându-se și altfel, nu doar sfidător.

- Hai să aflăm, spuse Camille și deschise cutia. Înăuntru văzu o bucată de piele de căprioară care acoperea un obiect.

- Este un aparat de fotografiat, zise Julie. Arată super. Ce frumos.

- Este un Exakta. Nu am mai văzut niciunul atît de vechi. Îl răsuci pe toate părțile, examinîndu-l cu mare atenție. Apoi se uită la tatăl ei.

- Monsieur CT? zise el ridicînd mîinile cu palmele în sus. Sau poate că mamei mele îi plăcea să facă fotografii. Poate că de la ea ai moștenit talentul pentru fotografii. Se lăsă pe spate și o privi atent pe Camille. Mama mea a fost mereu un mister pentru mine. Păcat că nu am cunoscut-o.

Camille lăsă aparatul și-l luă de mîină pe tatăl său.

- Și eu zic asta. Păcat că nu am cunoscut-o niciunul dintre noi. E foarte trist.

- Ce talent ai să strici cheful, mamă, zise Julie. Eram toți atît de entuziasmați pentru aparat.

- Exact, spuse Camille luîndu-l din nou. Avem un mare mister în fața noastră. Eu știu despre Exacta că sînt fabricate în Germania și sînt instrumente excepționale – primele cu lentilă unică reflex. Cred că este un model 1930. Se vede după forma orbitei pentru ochi – se folosește ușor la sincronizare blitz. Se uită și mai atentă la aparat. Ar putea fi o piesă de muzeu. Este ceva extrem de rar.

- Cred că ar fi bine să-i scriu doamnei Olivier și să-i mulțumesc pentru cutia cu minunății, zise tatăl ei.

- Cred și eu, zise Camille și atinse derulatorul de film. Simți că mecanismul opune rezistență.

- Ce este? se aplecă Julie curioasă.

- Cred că este un film înăuntru.

CAPITOLUL ȘASE

Finn participase la numeroase ceremonii în viața lui. După ce tatăl lui a fost declarat dispărut în Cambodgia, mama lui a devenit o activistă pentru cei dispăruți, iar Finn avea multe amintiri timpurii despre ceremonii sumbre, desfășurate în memoria rămășițelor găsite ale celor declarați dispăruți.

Cînd Finn avea doisprezece ani, iar mama lui devenise ambasadoarea corpului diplomatic, au fost multe ceremonii și comemorări, decorări și acordări de titluri, toate celebrate cu pompă. În liceu deja el însuși era desemnat model UN, Băiat de Stat, membru al societății de onoare și Vultur la cercetași.

Cînd a intrat în Academia Navală, apoi cînd a absolvit-o au avut loc ceremonii.

Apoi a fost ceremonia căsătoriei lui, care urma să fie începutul vieții fericite pînă la adînci bătrîneți. Partea cu fericirea a fost dată la o parte imediat. Din nefericire pentru el, cînd venea vorba de adînci bătrîneți, Emily era de altă părere.

- Sînt însărcinată, i-a spus ea la o zi după cea de-a zecea lor aniversare. Suspina cînd i-a spus-o.

Apoi, cînd inima lui mai avea puțin și trepida de bucurie și încîntare, ea a aruncat bomba:

- Nu este copilul tău.

- Perfect, se auzi o voce de femeie din spatele lui Finn, ocazie care îl scoase brusc din amintirea dureroasă.

Cînd se întoarse, văzu o roșcată, în uniformă strîmtă de marină, avînd la piept un ecuson pe care scria: Casa Albă – presă.

- Cum adică? zise el, deși știa și singur. Care parte este perfectă? Partea cînd îl cunosc pe Președinte, fiindcă tata a fost dat dispărut?

- De ce faci pe mofturosul, zise ea. Voiam să zic că tu ești perfect în uniformă. Arăți perfect. Cred că nu ai mai purtat-o demult. Ce mai faci?

- Bine. O studie o clipă. Dar tu ce faci, Emily?

- La fel de bine. Ocupată. Îmi place. Aici nu există o zi fără noutăți.

Fosta soție a lui Finn era ziaristă și cîștigase un premiu. Practic, premiul ei cel mai mare fusese premiul Richard Arthur Finnemore, pentru corespondență de război. Menit să comemoreze memoria tatălui lui Finn, el era oferit anual în onoarea celei mai de excepție relatări a unui conflict la nivel global. În acel an, cînd încă erau căsătoriți, Finn se mîndrea să spună: "Emily a cîștigat trofeul, dar eu am plecat cu premiul adevărat". În cele din urmă s-a dovedit că ea nu a fost un premiu prea grozav.

Acum o privea cu familiaritate și atît. Ciudat, cum dragostea, care împlinea cîndva o persoană, poate să dispară pur și simplu ca un nor dus de vînt. Unde se duc

sentimentele? Poate că se dizolvă și se metamorfozează în ceva util – înțelepciune. Experiență de viață. Hotărîrea de a evita să-ți mai pui vreodată inima pe tavă.

- Stai locului, îi spuse ea. Nu ești chiar perfect. Cu mișcări experte, îi aranjă gulerul la spate și-l mătură ușor cu degetele pe spate. Ai o tunsoare nouă.

- Recunosc, sînt vinovat. Acum o oră aveam o codiță.

- Ce diferite sînt viețile noastre acum. Cum e în Franța?

Putea să povestească despre soare și mîncare, despre istorie, oameni, peisaje. Despre vin. Totuși, nu o făcu.

- Este grozav, spuse. Felicitări pentru noua slujbă găsită. Știu că ai muncit mult să ajungi aici. Acum Finn putea să spună aceste cuvinte fără o urmă de ironie. Cînd a aflat de relația ei, Finn era capabil să-l sugrume pe tipul respectiv. Acum devenise filosof pe această temă. Relația Emilyei i-a arătat lui Finn exact care erau prioritățile ei. Iar în plus i-a arătat ce va trebui să evite, dacă ar mai fi fost destul de prost să se îndrăgostească din nou.

Se uită prin salonul Casei Albe, unde erau adunați toți membrii familiei, colegi și prieteni ai lui Richard Finnemore. Lîngă podium odihnea pe un șevalet o fotografie mare, înrămată a tatălui său în uniformă – un străin, pe care Finn nu l-a cunoscut niciodată.

- Mă surprinde cît de mult semeni cu el, zise Emily.

Finn studie portretul, căutînd asemănări cu bărbatul dispărut. Uneori vedea semne clare, linia bărbiei, pomeții, absolut aceiași ochi verzi. L-a căutat pe tatăl lui în albumele vechi și pe cîteva role de film de 8 mm. Richard zîmbea

mereu. Oamenii spuneau că era un bărbat care își iubea viața, familia și țara.

Adunarea fremăta și era clar că vine președintele. Se ridicară toți, apoi se așezară în tăcere. Președintele i-a salutat și și-a început discursul amintind numele tuturor celor prezenți astăzi aici.

După un rezumat al actelor de eroism pentru care tatăl lui era comemorat, se aminti sacrificiul lui și ultimele clipe de război.

Mama lui Finn a primit medalia într-o cutie de sticlă. Au urmat lacrimile ei, mai ales în clipa când s-au apropiat de ea foști colegi de luptă din Cambodgia. Toți își aminteau cum Richard Finnemore făcuse ultima fotografie de grup, după care a lăsat aparatul pe jos și s-a predat, distrăgându-le atenția dușmanilor care l-au capturat, fapt care le-a dat timp suficient celorlalți să fugă. Alegerea unui bărbat a fost ca viața lui să fie prețul pentru alte patru vieți de soldat.

Finn se apropie de colajul de fotografii amplasate lângă podium. Ele prezentau activitatea combatantului în Vietnam, Laos și Cambodgia, imediat după absolvirea Academiei Navale.

Finn se întreba ce o fi fost pe rola dată Camillei Adams. Imagini cu soldați combatanți din război? Fotografii din misiuni de recunoaștere? La naiba, cât își dorea să le fi văzut.

Da, nu se putea înfuria pe ea, date fiind circumstanțele greșelii. Se mulțumea cu acest motiv. Totuși, adevăratul motiv pentru care nu se putea supăra pe ea, era acela că nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca ea. După un început

cu asperități, el s-a trezit relaxându-se în compania ei, ascultînd și discutînd foarte natural. Adeseori cu femeile simțea acea tensiune nerostită – vom sau nu vom? Totuși, cu Camille, tensiunea era cu totul diferită, un amestec de căldură și atracție, nu nesiguranță.

O parte din el dorea să o cunoască mai bine, ciudat lucru, după experiența cu Emily, care i-a distrus ego-ul. Mai departe el a devenit jucător și urmărea doar femeile care nu erau complicate, care nu veneau cu solicitări emoționale și care puteau fi satisfăcute cu o relație fizică. Lucrul acesta a funcționat pentru el mult timp. Doar că instinctul i-a spus că nu va funcționa și cu Camille Adams.

Nu contează. El se întorcea la lucru în Franța, iar ea avea o viață aici, în State, unde creștea o adolescentă, conducea o afacere și unde făcea tot ce dorea în orășelul de pe litoral, în care locuia.

Deși știa că era puțin probabil ca drumurile lor să se mai intersecteze vreodată, Finn cocheta cu ideea să o contacteze din nou, în ciuda insistenței cu care ea i-a mărturisit că nu dorește să-l revadă. Era totuși suficient de arogant ca să creadă că o va putea convinge. Hai să bem ceva. Hai să ieșim împreună. Dar nu. Ce rost ar avea? Ar face și mai frustrantă partea cu despărțirea inevitabilă.

Măi, frate. Ea stîrnise în el ceva. Nu știa sigur ce. Rămăsese în mintea lui, amintindu-i că în viață mai e și altceva decît să agăți pe cineva cu care să te culci. Nu mai simțise așa ceva pînă acum, nici măcar cu Emily.

Camille nu dorea ca el să o sune. Ar trebui să nu o sune. Dar cînd l-a oprit pe el un ”nu ar trebui”? Proastă

idee, își zicea el. Finn știa foarte bine când să se retragă. Când să lase oamenii în pace.

Acum era un moment de acest fel. Da, Camille Adams era interesantă, frumoasă și avea părți nedescoperite pe care Finn tânjea să le exploreze. De la divorț, Finn își ridicase un zid împrejurul lui, tocmai ca să se protejeze de sentimente ca acestea, inspirate de ea. Buzele ei moi și ochii blânzi, felul în care se lumina când vorbea despre fiica și despre munca ei – aceste lucruri evidențiau crăpăturile vulnerabile din zidul ei. Nu. Finn își concentra mijloacele de apărare. Nu avea de gând să mai inițieze nimic la distanță.

Frumoasa, trista și îngrijorata expertă în fotografii va rămîne așa cum a lăsat-o el – o relație ratată.

Așadar, când mobilul lui, aflat în buzunarul de la piept a vibrat la primirea unui mesaj, s-a entuziasmat maxim când a văzut numele apelantului – Camille Adams. Camille "Nu Mă Suna" Adams. Camille "Sînt În Locul Nepotrivit" Adams.

Camille "Habar Nu Am Cît De Sexy Sînt" Adams.

- Mă întreb dacă am făcut ce trebuia, le spuse Camille mamei și surorii ei vitrege, Britt. Poate că nu trebuia să-i trimit acel mesaj legat de fotografiile găsite în vechiul aparat foto al tatei.

Cele trei femei stăteau împreună la Brew-La-La. Se întîlneau aici în fiecare luni dimineață la o cafea, o ședință de afaceri și o discuție între fete.

Cîteodată li se alătura și Hilda, fiica mai mică a Chersisei și a lui Bart. Hilda era încă la colegiu, iar în

prezent urma un semestru de studii în străinătate, la Cape Town.

Buticul era specializat în gustări locale – Kaiserschmarrn cu fructe de pădure macerate, croissante pentru mic dejun, sandvișuri cu șuncă Taylor, speciale pentru vizitatorii din Jersey. Camille alegea mereu o tartină cu unt și gem de căpșuni rece.

- De ce te întrebi? se interesă Britt. Fiindcă presupui că ar putea fi încă supărat pe tine pentru că i-ai distrus filmul? Sau fiindcă e supersexy și singur? Întoarse laptopul spre ele, ca să poată privi ecranul. Adică, uitați-vă și voi la el.

Imaginile găsite erau de pe website-ul Washington Post, însoțeau un articol despre o ceremonie de acordare a medaliei de onoare.

- Mă uit, zise Camille, simțindu-și obrajii arzînd deja. Se gîndise la Finn nepermis de mult. Și-a spus că el era întruchiparea unei idei proaste – prea frumos, prea mîndru, prea...de toate. Arată cu totul diferit, așa, tuns.

- Dar nu mai puțin sexy, zise Britt.

Mama lor navigă pe ecran și ajunse la fotografia mamei lui Finn, care primea de la președinte cutia cu medalia.

- Tatăl lui a fost un om remarcabil, nu-i așa? S-a pre-dat, ca să-i salveze pe camarazii lui și a dispărut definitiv.

- Fotografiile pe care le-am distrus puteau să fie cheia pentru ce s-a întîmplat, zise Camille.

- Oprește-te, spuse mama ei. Este un mare ghinion, dar s-a comis. Nu mai are rost să-ți faci sînge rău pentru ce a trecut.

- Ai dreptate. Totuși, mă simt ciudat că apelez la el, cerîndu-i părerea despre fotografiile Lisettei. Filmul acela vechi, găsit în aparatul tatei este din 1945. L-am putut dezvolta fără probleme. Cu toate acestea, am decimat ultima rolă de film pe care a tras-o tatăl lui Finn.

- Se mai întîmplă, zise mama ei.

- Era atît de dezamăgit. E chiar mai rău decît dacă-l vedeam furios. Îmi displace să dezamăgesc oamenii.

- Ai putea să ieși cu el și să compensezi pentru greșeala făcută, cerîndu-ți scuze pe îndelete, propuse Britt, cu ochii lipiți de ecran. E superb. Absolvent în Annapolis. Profesor. Ce să nu-ți placă la el?

- Faptul că locuiește la treizeci și cinci de mile depărtare, îi aminti Camille.

- Ei, asta-i situația, zise Britt oftînd.

- Am decis ca o vreme să nu mai ies cu nimeni, le spuse Camille. Drake a fost chiar foarte bun cu mine, dar nu a mers. Parcă simt că în mine s-a rupt ceva.

- Prostii, zise mama ei, mîngîind-o pe umăr. Tu nu ai nimic. Nu s-a rupt nimic. Despărțirile sînt întotdeauna dureroase. Să nu renunți la speranțe.

- Dar nu renunț la speranțe. Renunț la bărbați.

- Vreau să mai văd o dată fotografiile, zise mama ei. Sînt total fascinată.

Camille deschise laptopul ei și se uitară amîndouă la seria de imagini vechi de șaptezeci de ani. Erau opt. Le-au studiat pe toate – un oraș, un pod distrus, ruinele unei clădiri, un izvor, un bărbat slab, întors cu spatele la cameră și cu umerii gîrboviți, expresia deznădejdiei. Ultima era cea

mai tulburătoare dintre ele – o femeie extrem de frumoasă, în ultimul trimestru de sarcină. Stătea cu fața spre o oglindă și ținea aparatul foto pe burta uriașă.

Era autoportretul Lisettei. Părea o femeie eterică, semăna cu o zână. Deși fotografia era alb-negru, se vedea clar că era blondă.

- Am atâtea întrebări, zise Camille. Tata nu a putut să-mi spună multe despre imagini fiindcă au fost făcute înainte să se nască el. Evident. Credeam că, dacă i le-aș arăta lui Finn, el mi-ar putea spune cum să aflu mai multe.

- Atunci trebuie neapărat să i le arăți, zise Britt. Dar să fii sinceră. Ai putea să contactezi alți nenumărați experți, dar tu l-ai ales pe el.

- El este singurul expert în Franța postbelică pe care-l cunosc, protestă Camille. Destul de amețită de comentariu, schimbă subiectul. Mamă, tata a vorbit vreodată de Sauveterre?

Cherisse dădu din cap.

- Nu prea mult. Știam despre proprietatea familiei. Mi-a spus că acolo stăteau un chiriaș care avea contract pe termen lung, dar nu am mai discutat în amănunt.

- Cum poți să nu discuți în amănunt așa ceva cu soțul tău? întrebă Britt. Dacă Wylie ar ține așa ceva ascuns de mine, m-aș întreba ce altceva mai ascunde.

- Henry nu ținea ascuns de mine. Nu avea prea multe de spus despre asta. Într-una din călătoriile noastre de afaceri în Franța, i-am sugerat să vizităm Bellerive, dar el m-a privit ca pe o nebună. Spunea că ar fi o pierdere de timp. Că ne-am plictisi. Tatăl tău a fost un om unic, adăugă

ea oftînd. Foarte rezervat. Inima lui a fost întotdeauna un mister pentru mine. Eram tînără și destul de naivă cît să cred că ne vom apropia mai mult odată cu trecerea timpului, dar de fapt noi ne-am îndepărtat. Cred că niciodată nu l-am cunoscut cu adevărat.

- Nu este un mister, zise Camille. Este doar...tata. Se uită la fotografia Lisettei. A avut o mamă pe care nu a cunoscut-o niciodată. Pare o femeie tristă. Mă întristează și pe mine ideea că nu a apucat să-și vadă fiul crescînd.

- Păcat că s-a născut și a rămas orfan, spuse Britt. Crezi că l-a afectat foarte mult faptul că a fost crescut de mătușa lui?

- Ne-a spus mie și lui Julie că mătușa lui, Rotrude nu era deloc cumsecade, mărturisi Camille. Ea l-a urît fiindcă ea însăși era văduvă de război, cu un copil, iar tata – nepotul ei – era proprietarul legal al fermei Sauveterre. Cînd el a împlinit optsprezece ani, nu și-au mai putut permite să plătească impozitele, așa că el a închiriat locul unei familii Olivier, iar Rotrude a fost nevoită să se mute. Tata a venit în America, iar acolo nu s-a mai întors niciodată.

Cherisse îi făcu semn ospătăriței să le mai ducă un rînd de cafea.

- În regulă, doamnelor. Hai să trecem la afaceri. Vara bate la ușă deja. La magazin va începe programul de vară chiar săptămîna viitoare. Va trebui să fie cel mai bun sezon al nostru.

Camille știa că mama ei nu exagerează. Afacerile prosperau la Ooh-La-La, mulțumită forfotei turiștilor în căutarea soarelui, ori grație localnicilor înstăriți și

brokerilor din Washington, care veneau aici în weekenduri. Turiștii bogați își construiseră case de vară luxoase prin tot orașul, dar și prin satele de pescari din peninsulă. Camille crescuse și învățase obiceiurile lor. Păreau o rasă aparte și își conduceau mașinile europene pe Chesapeake Bay Bridge, sau pe autostrăzile care traversau peninsula. Ei îi creaseră Camillei sentimentul de inadecvat, fiindcă simțea că nu are acel luciul de pension al oamenilor crescuți la oraș.

- Am fost iar pomeniți în Time Out, spuse Britt, arătându-le pe tabletă articolul. "În ciuda numelui său calamburesc, Ooh-La-La are ceva magic, cu amestecul său irezistibil de farmec rural francez, design modern și oferte locale excepționale."

- Eu i-aș schimba numele acesta calamburesc, dacă aș putea, zise mama ei. Dar parcă s-a lipit de mine și așa a rămas. Am inventat acest nume pe vremea când eram o fată prostuță.

- Ești și acum o fată prostuță, zise Britt. Mereu vei fi o fată prostuță.

- Asta mă menține tânără. Gata, hai să ne concentrăm. Trebuie să ne asigurăm că avem mereu articolele care se vînd bine. Vrem ca oamenii să intre la noi, să caute ceva și să plece cu ceva fără de care nu vor putea trăi. Întrebare este, ce anume ar putea fi acest obiect?

- Cred că ar putea să fie din nou cana aceea cu capac, spuse Britt. Știu că nu este o noutate, dar au culorile acelea proaspete, apetisante. Era vorba de niște căni, stilizate sub forma unor lebede, sau pești, care scoteau un gîlgîit special atunci când turnai ceva în ele. Erau articolele cel mai bine

vândut al ultimului sezon.

- Am comandat suficiente? întrebă Cherisse. Mă întreb același lucru despre tirbușoanele Laguiole și despre paharele de șampanie.

- Cred că stăm bine la capitolul veselă, spuse Camille. Vor avea succes și vasele din lut Lena Fretto. Nimeni nu mai vinde așa ceva. Bună treabă, mamă.

Era un lucru deosebit că magazinul lor vindea și articole de menaj, precum și multă artă. Aceste articole aduceau bani încet, dar sigur, iar afacerile erau prospere. Alegerile erau foarte personale. Ce vor oamenii să cumpere pentru casele lor? Ce doresc ei să folosească și să aprecieze în fiecare zi? Ce doresc ei să împartă cu prietenii lor? Prosoape de bucătărie din bumbac indian? Pahare de șampanie din cristal de Bohemia? Căni Humble Mason, pe care le pot transforma în vase pentru hrănit păsări?

Alegerea corectă înseamnă entuziasm și profit. Înseamnă clienți fericiți, care le spun prietenilor lor despre minunatul magazin din Bethany Bay. Înseamnă condiții mai bune de la furnizori. Înseamnă că femeile Adams și VanderMeer își vor hrăni familiile și își vor putea plăti impozitele.

Alegerea greșită ar fi însemnat vânzări la tarabă, soldări trimestriale și altele asemănătoare. Încercau să evite să fie date la o parte de târgurile de weekend la care Cherisse mergea adeseori.

Au mai ales câteva ceva pentru vânzările din toamnă și iarnă, apoi spre sfârșitul întâlnirii lor au completat calendarul evenimentelor pentru vară.

- Ar trebui să organizezi o seară ”faceți cunoștință cu artistul” la magazin, cu fotografiile Lisettei, îi sugeră Britt Camillei. Cine știe, poate vei cunoaște pe cineva.

- Ce parte din ”nu mai merg al întâlniri” nu ai înțeles? întrebă Camille. Îi plăcea să le povestească oamenilor despre munca ei, despre fotografiile pe care le-a printat din filmele găsite. Pe vremea când își făcea singură fotografiile cu aparate vechi, fotografiile ei se vindeau foarte bine. Asta a fost în trecut, totuși. În ultima vreme nu mai suporta să facă fotografii. O să-mi consult calendarul și îți voi transmite.

Au plecat de la cafenea și au raversat spre Marina Park, unde soțul lui Britt, Wylie, îi supraveghea pe cei doi copii, Zoe și Van.

- Maaami! strigară copiii, când au zărit-o pe Britt și au luat-o la fugă spre ea, lipindu-se de picioarele ei, ca să fie luați în brațe.

- Hei, dar noi? întrebă mama Camillei. E rîndul nostru.

- Bunico! Mătușă Camille!

Ea o luă în brațe pe nepoată și aceasta o strînse cu drag.

- Îmi place cum strigi când mă vezi. Miroși a cornet de înghețată, spuse ea.

- Tati ne-a cumpărat înghețată!

- Chiar înainte de prînz! zise Van.

Îl luă și pe el în brațe.

- Tu miroși ca un hamster.

- Zău? Grozav!

- Cum s-a derulat ședința de strategie? întrebă Wylie.

- Am stabilit ce facem pentru vară, zise Britt și-l sărută

pe soțul ei. Mersi pentru că ai avut grijă de gîndăcei.

- Haideți să facem ceva în weekendul acesta, propuse Camille. Dacă nu sînteți ocupați.

- Ne-ar plăcea, dar deja avem aranjat altceva, zise Britt dezamăgită. Întîlniri la joacă și fotbal pe teren. Hai să lăsăm pe altădată, bine? Îți voi trimite un email.

- Sună perfect.

Toți patru au pornit pe malul lacului, ținîndu-se de mîna.

- Ce drăguț, zise Cherisse. Îmi place să fiu bunică.

- Și mie îmi place să fiu mătușă. E mai ușor decît să fii mamă, nu?

- Cu tine mi-a fost ușor, spuse mama ei. Ce mai face Julie?

Camille simți că i se strînge inima. Într-un interval foarte scurt, fiica ei senină și glumeață, care niciodată nu i-a dat motive de îngrijorare, a devenit un copil-problemă.

- Nu îmi este deloc ușor cu ea. Își petrece foarte mult timp singură, nu mai vrea să discutăm despre nimic. Mi se pare supărată pe sine. M-am oferit să merg cu ea să-și cumpere haine pentru vară, dar mi-a zis că detestă să meargă la cumpărături fiindcă nu poate să sufere cum arată.

- S-a cam îngrășat în ultima vreme, spuse mama ei cu o voce scăzută.

- Mamă, crezi că nu am observat și eu? Crezi că ea nu observă?

- Îmi pare foarte rău pentru ea. E o fată atît de drăguță.

- Și crezi că asta o ajută prea mult? Camille se simțea disperată, complet deznădăjduită. Am tot încercat să insist

să facă activitate fizică și să mănânce sănătos, fără să-i spun că are probleme cu greutatea. Este un subiect sensibil. Mai mult de atât, Camille nu mai cumpăra deloc mâncare nesănătoasă. Băuturi în afară de apă erau de domeniul trecutului. Dulciurile și carbohidrații – nu mai intrau în meniu. Camille însăși reușise să slăbească două kilograme în lipsa dulciurilor și a gustărilor. Julie trece printr-o perioadă urâtă și este suficient de istețată ca să-și dea seama și singură. De-abia a început pubertatea, în timp ce fetele celelalte arată ca modelele pentru lenjerie. Și, deși știi că nu e vorba doar de aspectul exterior, Julie vrea să semene cu celelalte. Iar eu vreau ca ea să aibă încredere în propria-i persoană.

- Înțeleg, zise mama ei. Îți dai silința. Și eu vreau ca ea să fie mulțumită de sine. Doar că este la o vîrstă foarte dificilă.

Camille era greu de consolată. Cînd copilul ei nu era bine, nimic nu era bine.

- Sper să aibă o săptămînă mai bună. Sincer, s-a schimbat foarte mult în ultimele șase luni. Nu doar ca greutate, dar ca atitudine. Nu mai suportă școala. prietenii o evită. Cîteodată am senzația că nici pe mine nu mă mai suportă.

- Este adolescentă. Asta e treaba ei. Nu vrei să o trimiți mîine la magazin, după școală? O să petrecem puțin timp împreună și o aduc eu acasă la cină.

- Sună perfect, mamă. Mulțumesc. Camille chiar era recunoscătoare, dar asta însemna să rămînă ea singură toată ziua. Cîteodată chiar mă gîndesc cum va fi viața mea după

ce Julie va porni pe drumul ei. Atunci cine o să-mi țină companie?

- Nu vrei să știi răspunsul meu, îmi aminti mama ei. Camille, îmi pare rău că lucrurile între tine și Drake nu au mers bine, dar...

- Știi, știi. Au mai avut această discuție de atâtea ori, încât nici nu mai conta acum. Independența Camillei a devenit un fel de izolare. Bine, poate că îmi voi lua un câine. Sau o pisică. Te solicită mai puțin.

- Poate ar fi bine să nu mai aștepti să apară bărbatul ideal și să nu te mai ascunzi în camera ta obscură, sugerează mama ei.

- Dar îmi place să mă ascund în camera obscură.

- Iar mie îmi place ideea ca toate fiicele mele să aibă relații minunate, care să le împlinescă. Mama Camillei o mângâie ușor pe păr, așa cum făcuse dintotdeauna, când Camille era doar o copilă. Scuze, hai că nu mai insist. dar cel de acolo nu este Stan Fenwick? Cherrisse duse mâna streășină la ochi și privi cu atenție în zona de picnic. Văzu o familie cu cinci membri așezați în jurul unei mese, bucurându-se de un picnic la soare. Rîsetele lor și conversațiile însuflețite pluteau în aer.

- El este. Doamne, uite cât au crescut copiii lui. Stan a fost primul prieten al Camillei, după moartea lui Jace. Stan a fost minunat – bun, respectuos, și-a dorit sincer o relație. El a dorit să o ia de soție, să devină tatăl lui Julie și să-și întemeieze o familie. Camille nu era pregătită atunci. Nici pe departe. Acum se uita la Stan și invidia îi încolți în suflet, fiindcă realiza că el și-a făurit o viață frumoasă alături de

altcineva. Invidie...dar nu regret.

Mobilul Camillei bîzîi, iar ea verifică mesageria.

- Fir-ar să fie. Dintr-o dată simți un junghi în piept, apoi, ca prin farmec, simți câțiva fluturi în stomac.

- Ce-i? întrebă mama ei.

- Profesorul Finnemore vrea să ne vedem.

CAPITOLUL ȘAPTE

Finn nu știa la ce să se aștepte, după mesajul complicat al Camillei Adams. Voia să se vadă cu el în legătură cu niște fotografii pe care le developase dintr-un film găsit într-un aparat vechi. Erau fotografii făcute în perioada postbelică, în Franța, iar acest detaliu i-a captat imediat interesul.

Cînd o văzu coborînd din taxi, în fața restaurantului de pe strada Georgetown, i se tăie răsufierea. La naiba. Îl făcea să se simtă ca lupul cel mare și rău.

- Mă fixezi cu privirea, zise ea.

- Arăți foarte bine, spuse el. Mamă, ce picioare avea. Se va gîndi la picioarele acelea pe toată durata zborului nocturn spre Paris. Totuși, mai presus de orice, ochii ei mari și calzi îl interesau mai mult decît picioarele. O neliniște interioară nu-i dădea pace. Se obișnuise cu lucrurile simple și totuși știa din instinct că această Camille Adams era o femeie complicată.

- Mi se pare normal, zise ea, ținînd cont de felul în care m-ai văzut îmbrăcată cînd ne-am cunoscut.

Oricum el nu-și mai amintea cu ce a fost ea îmbrăcată în ziua aceea, dar nu purta fustă strîmtă și sandale cu toc stiletto.

- Mulțumesc pentru că ai acceptat să ne vedem aici, spuse el.

- Păi, m-am gândit că, de vreme ce eu sînt clientul de data aceasta, să vin eu la tine.

- Dar nu ești client. Eu nu am clienți. Sînt profesor. Eu am studenți. Oh, se gândi el, te rog, hai să fii studenta mea, Camille.

- Serviciile tale nu sînt cu plată?

Vîntul îi ridică ușor bucelele negre, dezgolindu-i curba gîtului.

El ar fi vrut să-și lipească nasul de locul acela și să inhaleze profund. Ar fi vrut să...

- Nu, răspunse el. Eu dau sfaturi gratuit.

- Atunci va trebui să mă lași să te invit eu la masă.

- Nici vorbă. Nici să nu-ți treacă prin minte.

Ea ar fi vrut să mai protesteze, dar el ridică mîna.

- Nu este o întîlnire. Bine? Este un simplu prînz și eu fac cinste, punct. Hai, Camille. Dă-mi voie să fiu amabil cu tine.

Camille se mai relaxă și surîse. Era și mai derăguță cînd zîmbea.

- Mi-ar făcea plăcere să fii amabil cu mine. Se uită pe strada cu magazine elegante. Întotdeauna mi-a plăcut zona aceasta, spuse ea. Este o atmosferă specială.

- De acord. Îmi amintește de bulevardul meu preferat din Paris. Cînd ai fost ultima dată la Paris?

- Nu am mai fost din colegiu. Nu prea mai călătoresc. Camille lăsă fraza neîncheiată. Părea că face eforturi să revină în prezent, așa că îl privi cu interes. Cum de te-ai

gîndit la "Arnaud o iubește pe Patsy"?"

- Este un local modern, dar se deosebește de celelalte prin ceva special, după mine.

- Ce anume?

- E liniștit. Poți purta o conversație. Spre uimirea lui, chiar își dorea să facă acest lucru cu ea. Mereu insistentele lui surori ar fi uluite. Așa că am intuit că va fi un loc perfect în care să discutăm despre fotografiile găsite. Mai ales că este și aproape de aeroport. Voi pleca diseară, cu avionul de ora nouă.

- Oh. Unde mergi?

- La Marsilia. Înapoi la muncă.

Camille ezită și-l privi într-un mod greu de interpretat. Nu cu dezamăgire. Cu ușurare?

- Atunci să intrăm. Făcu un pas în lateral și o invită să-l urmeze pe treptele cenușii ale clădirii din anii 1880. La intrare o pereche de candelabre Louis Tiffany decorau ușa somptuoasă. Ce mai face fiica ta? Julie? Nădăjduia că i-a reținut bine numele.

- Este bine. Mulțumesc pentru întrebare. Ne-ai surprins pe amîndouă într-o zi proastă.

- Și acum regret cele întîmplate. Mi-am făcut o carieră din repatrierea soldaților pierduți, așa că de obicei știu cum să mă port cu oamenii care sînt în zilele lor proaste.

- Filmul însemna mult pentru tine. Și mie mi-a părut foarte rău. Se uită la el foarte calmă. În clipa aceea el realiză că ea îl dezarmează, iar el nu își dădea seama de ce. Poate...

- Domnule profesor Finnemore. Șeful de sală îl întîmpină cu o plecăciune studiată. Masa dumneavoastră este pregătită. Urmați-mă.

Ea zîmbi. Doamne, cît îl fermeca zîmbetul ei.

- Prieteni de-ai voștri? Cînd văzu locul unde se afla masa rezervată, îi spuse suspicioasă: evident.

Au fost conduși spre un separeu circular, cu banchetă tapițată, cu spătar înalt și foarte intim, cu vedere spre golf, – un loc ultra-privat, rezerat VIP-urilor.

- Mama mea vine des aici, zise el. Face parte din membrii corpului diplomatic.

- Presupun că este foarte apreciată.

- Toată lumea o apreciază.

- Inclusiv Washington Post. Am citit titlul referitor la ceremonia dedicată tatălui tău. Ce moment incredibil pentru mama ta și pentru întreaga familie.

- A fost. Să-i vezi pe supraviețuitori – tipii care făceau parte din grupul de recunoaștere... Toți erau de vîrsta pe care ar fi trebuit să o aibă și tata, înconjuțați de copii și nepoți... a fost emoționant. După ceremonie, i-au dăruit mamei o colecție de scrisori pe care le-au scris.

Camille se uita la el cu interes. Era clar că îi captase atenția.

- Trebuie să fi fost foarte frumos, zise ea. Trist, totuși pentru familia ta.

- Ai dreptate – a fost puțin din amîndouă. După aceea am mers acasă la mama și la tatăl meu vitreg și am băut cam mult și am citit scrisorile, zise el. Poate că sună lipsit de respect, dar a fost...mă rog, toast după toast pentru tatăl meu, au urmat lacrimi și s-a stabilit o legătură între noi.

- Foarte bine că ai petrecut puțin timp alături de familia ta. Își împreună mîinile pe masă și îl provocă la destăinuri.

Spune-mi cîte ceva despre ei.

Rahat. Acum el începuse să privească fix. O plăcea. Nu doar fiindcă era drăguță, dar fiindcă era...interesantă. Simpatică. Nu se potrivea tiparului de femei pe care era el obișnuit să le frecventeze. Îl făcea să-și dorească ceva mai mult decît o aventură. Îl făcea să-și dorească să o cunoască mai bine. Ba chiar și mai riscant – îl făcea să-și dorească să o lase pe ea să-l cunoască.

- Păi, să vedem. Versiunea scurtă. Cînd tata a fost dat dispărut, mama avea trei copii – pe surorile mele: Margaret Ann și Shannon Rose, în plus era însărcinată cu mine. L-a cunoscut pe tatăl meu vitreg, cînd avea o misiune în Belgia, zise el. Rudy avea și el doi copii din prima căsătorie – pe Joey și Roxy – iar el și mama au mai avut împreună doi copii – pe frații meu, Devon și Rafe.

- Dar sînteți un adevărat clan.

- Mai ales acum, cînd sîntem toți maturi și avem copii.

- Tu ai copii?

- Eu nu, dar toți ceilalți au. Eu sînt unchi de meserie.

După ce a avut experiența tristă cu Emily, nu mai știa sigur dacă este făcut pentru viața de familie. Surorile lui tot spuneau că încă nu a cunoscut femeia potrivită. În timp ce stătea acum, aici, la masă cu Camille Adams, chiar se întreba dacă...nu. Nu.

- Și tatăl tău face parte din corpul diplomatic?

- Rudy este ziarist. Este corespondent pentru toate birourile importante la care te poți gîndi. Și cîntă la chitară destul de prost. Cînd locuiam la Frankfurt, făcea parte dintr-o formație de garaj, numită Nevestele Călătoare.

- Interesant nume...

- Este denumirea oficială pentru soțiile bărbaților care au misiuni guvernamentale. În corpul diplomatic fiecare are așa ceva. Chelnerul se apropie să le toarne apă dintr-o carafă din cristal. Oricum, cam asta este familia mea la minut. Aș dori să aud și despre a ta. Finn păru surprins, deși chiar voia să afle. Voia să știe tot ce se poate despre ea.

- Părinții mei au divorțat când aveam opt ani, așa că mi-am petrecut weekendurile cu tata , iar în restul timpului cu mama și tatăl meu vitreg, Bart. Am două surori vitrege, Britt este măritată și lucrează la magazin, cu noi, iar Hilda este la colegiu. Tata nu s-a mai recăsătorit. Când eram mai tânără, mi-a convenit, fiindcă m-am gândit mereu că m-ar speria o mamă vitregă. Presupun că am citit prea multe basme.

- Basmele sînt minunate. Cîndva am predat o oră despre contextul istoric al basmelor. Părinții vitregi au un renume prost.

- Adevărat. Tatăl meu vitreg, Brad, este absolut perfect. Este culegător de midii.

- Iar tatăl tău este expert în vinuri. Cred că voi mîncăți ca regii.

- Să știi că așa este. Tata și cu mine pregătim cina împreună, în fiecare vineri seara. Este o tradiție. Când sîntem împreună, vorbim franceza, fiindcă doresc ca fiica mea să o vorbească la fel ca nativii. De fapt, nativii din Languedoc, așadar nu ca obișnuiții...

- Spui că vorbește cu accent din sud, zise Finn în dialect Occitan, pe care și l-a însușit după ultimele ore de

predare.

Camille făcu ochii mari.

- Bine, acum văd că te dai mare.

Da, așa era.

- Ar trebui să vii în Aix-en-Provence. Ideea de a petrece un timp cu ea în Franța i se părea periculos de tentantă.

- Cum am spus, nu prea îmi place să călătoresc, spuse ea, privind în jos.

- De ce?

Ea făcu o pauză și oftă.

- Diseară trebuie să prinzi un avion.

- E o poveste lungă? Ar fi dorit să asculte toate poveștile ei. De preferat, stînd întinși în pat, lenevind după o noapte de...

Chelnerul reveni ca să le ia comanda pentru băuturi. Ea ceru un pahar cu ceai, extra lămîie.

- Hai să vedem meniul, sugeră ea și-l deschise pe al ei. Măiculiță. Zău, nu trebuia să alegi locul acesta.

Bucătăria localului era un amestec de mîncare pentru suflet, creată de Patsy și feluri clasice, în stilul francez al lui Arnaud.

- Recunoaște că trebuie să mîncăm. Este ultima mea zi în State pentru o vreme. Mi-ar plăcea să rămîn cu o amintire plăcută. Puse meniul pe masă. Ai vreun restaurant preferat în oraș?

- Eu nu sînt genul care comandă foie gras și brînză Reblochon. În Bethany Bay, sîntem destul de fericiți cu preparatele locale din crab și plăcintele pe pat de gheață.

Camille se îmbujoră. Astfel trebuie să recunosc rădăcinile mele de localnică.

- Să înțeleg că am ales greșit.

- Absolut deloc. Creveții cu legume la grătar mi se par o alegere delicioasă.

- Să-ți mai spun ceva, îmi plac mult localnicele.

- Cu toate că ești un outsider.

- Sînt un ce?

- Un musafir din metropolă.

- Care servește foie gras la petreceri. Finn comandă un preparat cu crab și garnitură de castraveți proaspeți. Îți ofer și ție să guști, zise el, delectîndu-se cu zîmbetul ei sfios. Plăcerea lui a fost de scurtă durată, fiindcă zări la o masă din colț un grup de brokeri, printre care se afla și o fostă cucerire a lui Finn, cu care se culcase la scurt timp după divorț – nu a fost unul din momentele lui glorioase. Se întoarse mult cu fața spre Camille.

- Ce e? Se șterse pe buze cu șervețelul. Am ceva pe față?

- Tocmai îmi puneam și eu o întrebare.

- Despre ce?

- De ce ești singură?

- Poftim?

- Multe femei ca tine au un partener.

- Femei ca mine? întrebă ea, privindu-l cu suspiciune.

Bine, Finn recunoștea că nu a ales cuvintele potrivite.

- Ești deșteaptă, interesantă, deosebită...Mă întrebam și eu de ce ești singură. Ai divorțat de curînd?

- Nu sînt divorțată. Soțul meu a murit, spuse ea.

- Cum? Finn nu se aștepta să audă asta. Da, am auzit ce ai spus...

- Mereu e ciudat cînd spun asta, zise ea.

- Îmi pare rău că am deschis subiectul. Am presupus că...A fost...Cînd a murit? se bâlbîi Finn.

- Acum cinci ani, spuse ea într-un târziu.

Totuși cinci ani înseamnă destul de mult, se gîndi el.

- Înțeleg. Lucra în armată? Finn își aminti de șirurile de monumente din alabastru aflate în Arlington. Toți acei oameni muriseră de tineri, făcîndu-și datoria.

- Nu, zise ea. A fost un accident.

- Îmi pare rău pentru tine. Și pentru faptul că Julie va suferi toată viața. Sînt sigur că de cinci ani tot auzi asta, dar vorbesc serios, Camille. Finn se simțea copleșit. Divorțul era una. Dar moartea? Nemaigăsindu-și cuvintele, preferă să o atingă ușor pe mînă. O străfulgerare nebunească îl parcurse brusc. Habar nu avea dacă și ea simțea același lucru, dar o văzu cum își retrage mîna, apoi se depărtează.

- Mulțumesc. Cred că...Poate înțelegi situația lui Julie. Să crești fără tată.

- Da și nu. Eu am avut un tată vitreg pînă să împlinesc doi ani. Surorilor mele, mai ales lui Margaret Ann le-a fost foarte dor de tata, dar s-au adaptat. Sper că la fel va fi și cu fiica ta.

- Pare destul de rezistentă, zise Camille. Și eu sper că nu va trăi zi de zi cu tristețea în suflet.

- Sper că nici tu nu vei face asta, spuse el. Adică, te cred că a fost un coșmar să-ți pierzi soțul și îmi pare nespuse de rău că ți s-a întîmplat asta, dar el va fi mort o veșnicie,

iar tu trebuie să-ți continui viața.

- Ai spus-o foarte direct.

- Iartă-mă. Femeile excepționale mă lasă fără cuvinte.

Iar când e vorba de femei excepționale în situații dramatice, atunci e mult mai...

- Mult mai cum?

- Amețitor. Acum chiar că vorbea ca un geniu.

Ea surîse și dezmoști atmosfera.

- Ai spus că sînt excepțională?

- Da. Și într-o situație dramatică. În același timp deșteaptă și interesantă. Aș putea să continui...

- Aș prefera să nu o faci.

- Bine. De obicei se pricepea la fraze pentru agățat, dar astăzi parcă toate îi ieșeau pe dos. Sau era fiindcă pentru Camille Adams nu voia să apeleze la fraze de agățat. Voia să o agațe pe ea. Sentimentul era nou și îmbucurător. Cu totul neașteptat, dar greu de negat.

- Trebuie să admit: am crezut că-mi pot găsi pe cineva. Am vrut asta. După cîțiva ani, am început chiar să merg la întâlniri. Julie este încă mică, iar mie îmi place să am o familie. Mi-am dorit mai mulți copii – o familie mare, pentru Julie. Faptul că sînt singură mă face să devin și mai singuratică. Plus că voiam să am parte de sex, zise ea după ce bău apă.

- Mă faci să-mi doresc să nu plec diseară.

- Nu asta am vrut să spun. Încerc să-ți explic...Am renunțat la întâlniri. Am investit mult în ultima relație. Am încercat amîndoi, dar nu a mers și mi-am dat seama că nu va merge bine niciodată. Mă tot întreb dacă eu sînt de vină

sau...sau el...sau amîndoi. Acum nu mai doresc întîlniri. La mine nu funcționează. Așa că am ieșit de pe piață, zise ea, bătînd nervoasă cu degetele pe masă.

- Cum să ieși de pe piață? De-abia ne-am cunoscut. Cum rămîne cu mai mulți copii? se întreba el. Dar cu sexul?

- Foarte nostim, zise ea, presupunînd că el glumește. Hai să terminăm prînzul și o să-ți arăt pentru ce am venit aici.

Bine, așa să fie. Finn hotărî să nu insiste. Dacă o făcea, ea va da înapoi. Știa asta, fiindcă atunci cînd o femeie îi făcea lui avansuri, el dădea înapoi.

Așa că au savurat bucatele alese, iar el a studiat-o fără să fie observat. Exista o atracție elementară, pe care nu o putea nega, dar nu era doar atît. Era fascinantă, avea niște ochi superbi și o piele delicată, apoi un fel aparte de a-și mușca buza cînd îl asculta.

- Uite ce am eu, spuse Camille după ce au terminat de mîncat. Mă pricep și eu la citit în fotografiile vechi, dar mi-ar prinde bine opinia unui expert. Îi explică proveniența fotografiilor. Prin poștă primise o cutie veche cu obiecte personale, trimisă tatălui ei din satul în care a copilărit; cele mai multe erau învăluite în mister. Cunoști bine aparatele foto?

- Puțin. Probabil nu atît de multe ca tine.

Ea deschise geanta așezată între ei, pe banchetă și scoase din ea un aparat model vechi.

- Este un Exakta din 1930. Și avea film în el.

Finn se lăsă dus de valul imaginației. Cel mai sexy la o femeie i se părea faptul că are o pasiune – nu doar în

sensul propriu. Asta se înțelegea de la sine. Acea pasiune care o aprinde din interior; Camille Adams era entuziasmată când vedea aparate foto vechi. Ochiul îi străluceau într-un anumit fel, iar felul în care vorbea, era...era și mai atrăgător.

- ... opt cadre, își continuă ea ideea. Finn o sorbea din ochi, dar se trezi la timp și începu să o asculte cu atenție. Tata spune că imaginile sînt din Bellerive, orașul unde s-a născut, iar ferma este Sauveterre; acolo a crescut el. Spunea că plaja se numește Calanques, dar nu recunoaște persoanele. În fotografie apărea o plajă, pe un fundal albastru, senin, iar în apă stăteau un bărbat și o femeie, față în față, ținîndu-se de mîini și zîmbitori. Tata nu știe cine sînt cei doi. Pe mine m-a uimit calitatea imaginilor. Aparatul era profesional, ca și executantul. Ne-am gîndit că, după inițialele din cutia aparatului, fotograful se numea Cyprian Toselli. Cînd am văzut ultima imagine, am realizat că altcineva a făcut fotografiile.

Deschise următoarea imagine pe tabletă. Era o femeie frumoasă, foarte tînără, însărcinată, iar ea se admira într-o oglindă cu ramă de modă veche. Jocul luminilor adăuga mister chipului ei. Stătea la o fereastră cu rama ovală, iar forma se potrivea de minune cu curbura abdomenului ei, precum și cu linia plăcută a pomeților.

- Aceasta e ultima, iar pentru mine pare cea mai fascinantă. Este un autoportret al mamei talălui meu. Am fost surprinsă și emoționată să o văd. Înseamnă că fotografiile au fost făcute de bunica pe care nu am cunoscut-o niciodată. Simt o legătură foarte profundă.

- Este...minunată. Semeni cu ea. Este versiunea ta blondă.

- Mă simt flatată, fiindcă aici ea avea douăzeci de ani. Și era foarte frumoasă.

- Cum spuneam. Seamănă perfect cu tine. Sau tu cu ea.

- Numele ei era Lisette Galli Palomar, zise Camille. Cred că pare tristă în fotografie. Parcă era bîntuită.

Femeia avea aceiași obraji delicați, buze cărnoase și pielea fină, exact ca ale Camillei. Ochii...da, se gîndi el. Acolo se citea tristețea.

- Știi de ce?

- Războiul se terminase de curînd. Deja ea era văduvă. A născut la scurt timp după ce a fost făcută această fotografie. Altceva nu mai știu despre ea. Nici tata nu știe. Din experiența mea de văduvă, știu că...da, te simți bîntuită.

Finn ridică privirea și se uită atent la Camille. Studiind chipul ei și cel al bunicii, și ea părea bîntuită. Mări celelalte imagini de pe ecran.

- Aș vrea să înțeleg ce văd în aceste imagini, zise ea. M-am gîndit că tu știi foarte multe despre Franța din acea perioadă de război și m-ai putea ajuta să înțeleg contextul.

- Mă bucur că ai luat legătura cu mine. De fapt, aceasta era *pasiunea* lui – să dezvăluie misterele trecutului. Se mai uită o dată la toate imaginile. Vezi acea colibă din piatră? Se numește *capitelle* sau *borie*, obișnuită în zonă, mai ales pe cîmpurile vaste. Sînt folosite ca adăpost, în genul colibelor de ciobani, sau pentru a depozita unelte. Se vede mai în spate una la fel, dar distrusă. probabil de un

bombardament.

- Mă întreb de ce a făcut acea fotografie. Este o compoziție reușită, cu pîlcul de copaci și acel izvorăș în fundal.

- Da...și...Finn remarcă alt detaliu la o imagine. Uite.

- Ce este?

- Vezi podul acela? Îi arată el după ce mări de cîteva ori imaginea.

- Și el este distrus. În război?

- Probabil. Va trebui să verific și eu, dar sînt sigur că aici a avut loc o misiune a aliaților în 1944.

- Să fi fost în satul Lisettei? În Bellerive?

- Cum spuneam, va trebui să verific. Căută pe telefon imaginea unei hărți. Orașul a fost aproape de zona de bombardament a unei invazii numită Operațiunea Dragon, atunci cînd regiunea a fost eliberată de germani. A fost o operație aeriană, dar mulți nu au știut de ea, fiindcă a fost umbrită de ziua D, care s-a derulat cu cîteva luni înainte. Fotografiile tale sînt chiar niște documente.

- În anumite zile îmi iubesc meseria, zise ea zîbind larg.

Veni chelnerul cu meniul pentru desert, dar Camille refuză și alese să mai comande un pahar cu ceai. Îi arată lui Finn o iconiță cu rugăciuni și o insignă.

- Le-am găsit în cufăr, în același loc cu aparatul foto. Ai idee?

- Acesta este capul Sallman al lui Cristos, zise el recunoscînd imaginea. USO au tipărit milioane, ca să le distribuie soldaților pe timpul războiului.

- Mă întreb cum de a ajuns printre lucrurile bunicii mele.

- Poate insigna să fie explicația. Torța cu aripi – poate a fost cusută pe sacoul unui parașutist – jacheta unui parașoldat american.

- Vrei să spui un tip care a sărit dintr-un avion? Ar fi icnredibil. Un american.

- Mda.

- Cred că mă aflu în mijlocul unui mister de familie.

- Da. E foarte interesant, Camille.

- Îmi pare rău că pleci. Duse degetele la gură. Am vrut să spun că...

- Și mie îmi pare rău. A fost momentul când un impuls pur, irațional a preluat situația. El se aplecă ușor și-i cuprinse obrazul între degete. Avea o piele extrem de fină, iar părul îi mirosea a parfum floral. Camille nu se mișcă, nici nu se retrase, ci îl privi cu mult calm. Apoi privirea coborî spre gura lui, iar el o sărută delicat, de-abia atingându-i gura cu buzele, parcă pentru a o gusta. Avea gura caldă și moale. Delicioasă, cu gust de ceai dulce. Nici acum nu se mișcă, dar inhală răsuflarea lui și tresări surprinsă, iar el remarcă o plăcere timidă.

- După asta, șopti el, cu buzele lipite de ale ei, nici eu nu mai vreau desert.

- Ascultă, șopti la rîndul ei, ar fi o idee proastă să începem ceva.

- De ce, mă rog?

- Fiindcă tu pleci. Iar eu sînt...

- Delicioasă, zise el. Așa ești.

- Termină. Se retrase puțin, mișcându-se pe bancă. Ți-am spus că nu mă interesează să văd pe nimeni.

Sărutarea a fost ușoară și efemeră, dar în același timp, periculos de intimă. Era o idee proastă, se gândi Finn. Nu trebuia să se încurce nicicum cu această femeie. Armura din jurul inimii lui căzuse deja, așa că reveni la atitudinea civilizată.

- Atunci am putea să încercăm. Îmi voi schimba biletul și mai rămân pe aici o vreme.

Camille se uita la el cu atenție, în timp ce-și lingea delicat buza de sus – foarte rapid. Suficient cât să-l farmece.

- Știi, zise ea pe un ton scăzut, sexy, și eu mă întrebam despre tine, la fel ca tine. Oare de ce nu ești căsătorit.

Aha. În scurt timp îi va ciuguli din palmă, se gândi el.

- Da?

Ea zîmbi. Buze umede, privire galeșă, de dormitor.

- Mi-am dat seama și singură.

- Chiar așa?

- Ești un jucător. Femeilor nu le plac jucătorii.

La naiba, își zise el. Surprinzător, dar cuvintele ei l-au rănit. Așadar își acoperi dezamăgirea cu un zîmbet laconic.

- Atunci hai să ne întâlnim. O să-ți placă să te întâlnești cu mine.

- De ce?

- Fiindcă mă voi purta frumos cu tine. Vom face dragoste pasional, dar nu va trebui să ne implicăm, însă tot grozav va fi.

Ea roși vizibil.

- Foarte nostim. Acum trebuie să plec. Mulțumesc pentru prînz.

La o săptămînă după ce l-a întîlnit pe Finn, Camille se gîndea numai la el – la atingerea mîinii lui și la zîmbetul lui discret și sexy, care i-a topit gîndurile pînă la incoerență. Timbrul vocii lui cînd s-a apropiat de ea ca să-i spună ceva. Lumina din ochii lui atunci cînd s-a entuziasmat pentru fotografiile găsite. Apoi sărutul. Sărutul acela.

Camille visa cu ochii deschiși, ațintiți pe fereastră și își mîngîia buzele. Finn o sărutase. Ar fi dorit ca el să nu se oprească. Era acel sărut pe care ea dorea să-l adîncească, să-l exploreze, să vadă unde putea duce, fiindcă a fost diferit de oricare alt sărut.

Bine că erau într-un loc public, fiindcă asta a salvat-o de la un gest nebunesc. Doar ea i-a spus că era o idee proastă să înceapă o relație. Totuși, asta nu o oprea să se gîndească la el în mod constant.

A făcut ceva ce nu ar fi făcut niciodată înainte – l-a urmărit pe Internet. Deși nu era bărbatul amator de rețele sociale, a găsit cîteva articole scrise de el și le-a citit de parcă ele ar fi ascuns secretul vieții. Unul era cu adevărat special. Cînd colabora cu un laborator de criminalistică din Franța, a ajutat la identificarea rămășițelor a trei soldați americani, care au fost dați dispăruți în al doilea război mondial. Acum, cînd știa despre tatăl lui Finn, îi înțelegea dedicarea.

Camille stătea la biroul ei amenajat în spatele magazinului și auzea agitația din cafeneaua de alături. Brew-Lala se deschisese de curînd și aici se servea cafea prăjită după o rețetă proprie, clienții fiind navetiștii, pescarii și toți matinalii care ieșeau din golf. Expresorul de cafea scotea

un șuierat care îi aminti că trebuia chemat băiatul care îl avea în service.

Pe calendarul ei era marcată și o întâlnire cu un agent de vânzări, dar, oricît de mult încerca să se concentreze asupra afacerilor, tot mai tentată era să mai dea o căutare pe internet, din care să mai afle cîte ceva despre profesorul Malcolm Finnemore. Avea clar o influență rea asupra ei, dacă deja o tentase să-l caute pe Google. Oare ce o va mai tenta să facă?

Camille simțea ceva puternic și nou, dar nu era încă pregătită să recunoască asta, mai ales sieși. Cuvintele rostite de el înainte să se despartă o urmăreau: *Vom face dragoste pasional, dar nu va trebui să ne implicăm, însă tot grozav va fi.*

Nu la fel de grozav cum este să te îndrăgostești. Se gîndea că nimic nu este la fel de grozav ca asta.

Se simțea trădată de propriile ei gînduri. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se îndrăgostească. Rateurile de la ultimele întâlniri stăteau mărturie. Cîteodată se gîndea în trecere la lucrurile care o trăgeau înapoi. Spre deosebire de multe femei singure, ea nu a fost devastată de o relație eșuată. Din contră, a avut o căsnicie minunată. Poate chiar prea minunată. Nu-și dorea să se mai apropie atît de mult de un bărbat, fiindcă durerea pierderii era un preț prea mare de plătit.

Cînd sună telefonul, sări ca arsă.

Pe ecranul mobilului apăru apelantul: Liceul Bethany Bay, iar Camille răspunse imediat.

- Sînt Helen Gibbons, secretara domnului Larson, se auzi vocea de la capătul celălalt.

Camille întrebă speriată:

- Julie este bine?

- Da, doamnă Adams nu este nici o urgență. Domnul Larson ar vrea să vă întâlniți cât de curînd vă este convenabil.

Camille se uită rapid pe calendarul cu programări, lipit pe perete, lîngă computer.

- Pot să ajung în cincisprezece minute, zise ea.

Mai demult apelurile de la școala lui Julie nu provocau îngrijorare. Erau mesaje pozitive de la vreun profesor sau antrenor, care o anunțau pe Camille că Julie era premiată ca elev eminent, sau că primise vreo medalie la un concurs sau pentru voluntariat.

De la o vreme toate apelurile începeau cu "Ce se petrece cu Julie?" Acum Julie avea iar necazuri. A lipsit de la ore și avea note foarte slabe.

Adăugat la disconfortul întîlnirii era și faptul că Drake Larson fusese iubitul ei pînă de curînd, dar și motivul pentru care refuza invitațiile la întîlniri. Chiar și cu un bărbat grozav acum era Drake, emoțiile ei erau parcă amorțite. Sentimentele trebuie să se dezvolte dintr-o scînteie, după părerea ei, apoi să te lovească precum un tsunami, altfel, ele nu există deloc și nu pot fi forțate.

Probabil de aceea acum se gîndea la Finn. El reprezenta acel tsunami pentru ea.

Secretara școlii o invită în biroul lui Drake. Era o încăpere aerisită și bine organizată, așa cum era Drake însuși. El era inversul unui tsunami. Biroul lui era într-o ordine perfectă; nici măcar un cordon de alimentare nu

bruia scena. Pe peretele din spatele lui se vedeau diplomele obținute de el, precum și câteva fotografii reprezentative pentru viața de licean. Mai era și clopotul cel vechi, care răsuna în caz de urgențe și o jachetă de-a lui pusă frumos pe un umerăș, agățat de cuier.

Drake însuși era imaginea pedanteriei: cămașă impecabilă, pantaloni călcați la dungă, expresia de profesionist a feței lui.

- Îți mulțumesc pentru că ai venit atît de repede, spuse el.

- Desigur. Mă bucur că ai sunat. Eram îngrijorată pentru Julie în ultima vreme.

O invită pe un fotoliu din fața biroului. După despărțire, el i-a promis că nu-i va purta ranchiună, însă ea știa că se simțea rănit. Rănile emoționale nu se văd, dar sînt adînci.

Micile răni pe care ni le provocăm unii altora, chiar și fără voie, nu pot fi ignorate, se gîndea Camille.

- Julie și doamna Marshall vor veni și ele curînd.

Doamna Marshall era consilier pedagogic.

- După ziua aceea de la urgențe, am crezut că nu mă veți mai speria, zise ea. Ce s-a întîmplat?

- Ah, uite-le, zise Drake, privind peste umărul ei. Trebuie să stăm de vorbă. Apoi vom stabili cu toții cum vom colabora pentru a găsi o soluție.

Camille se ridică la intrarea doamnei Marshall, urmată de Julie. Ca de obicei, purta "uniforma" obișnuită, adică haine largi, tricou și blugi, teniși uzați, părul strîns într-un coc lejer. "Asta fiindcă sînt pe jumătate franțuzoaică",

spunea ea de obicei, într-o franceză perfectă. ”Sînt foarte în vînt”.

Perfect. Dar asta a fost acum un an. Astăzi Julie nu mai dădea doi bani pe înfățișarea ei. Se așeză pe un scaun pliabil metalic, de la perete. Nu părea sfidătoare și nici morocănoasă. Doar resemnată. Camille însăși nu o mai recunoștea.

- Ce s-a întîmplat? o întrebă Camille. Vorbește cu mine, Jules.

- Se spune că i-am făcut ceva Janei Jacobs.

- Cum adică ”i-ai făcut ceva”? se încruntă Camille. Dă-mi o explicație mai detaliată.

- Azi dimineață a fost meci de fotbal – știi, așa facem dimineața. I-am aruncat geanta în noroi.

- Înadins sau accidental? Și ce legătură avea geanta cu meciul de fotbal?

- Jana și părinții ei au fost deja să discute cu mine, spuse Drake.

Troy și Trudy Jacobs nu s-au numărat niciodată printre preferații Camillei. Amîndoi avocați, provenind dintr-o familie cu tradiție juridică, sufereau de complexe de superioritate și desconsiderau orice li se părea diferit de ei. Trudy i-a spus cîndva Camillei că nu mai poate veni la cumpărături la Ooh-La-La pentru că secțiunea cu cărți mici comercializa cărți interzise. Camillei nu i-a păsat prea mult de asta.

- I-am spus Janei că îmi cer scuze, zise Julie.

- Soții Jacobs au acceptat să nu depună plîngere, atîta timp cît Julie păstrează distanța față de Jana.

- Să depună plîngere? Pentru ce? întrebă stupefiată

Camille.

- Geanta este distrusă.

- Este un eveniment reprobabil, un atac, explică doamna Marshall.

- Un moment la fel a fost și acela când fiica mea era cît pe ce să se înece la ora de sport, sublinie răspicat Camille. Dar eu nu voi amesteca poliția.

Drake se făcu roșu la față.

- Sîntem aici ca să discutăm incidentul de astăzi.

- Voi avea grijă să primească o altă geantă.

- Mizeria aia de poșetă costă cam cinci sute de parai, spuse Julie.

- Atunci nu trebuia să o distrugi.

- Dar nu am...

- Hai să ne concentrăm pe tabloul general, sugeră doamna Marshall. Julie nu se mai înțelege deloc cu colegii ei. Lipsește de la ore și notele au scăzut mult. Am tot încercat să găsim o cale prin care să-și îmbunătățească situația, dar toate ies și mai prost. Consiliera i se adresă exclusiv lui Julie. Poți să ne spui de ce au loc aceste incidente?

Julie o privi relativ neutru.

- Nu, doamnă, nu pot să vă spun.

- Haide, Jules, spuse Camille, frustrată de nepăsarea fiicei ei. Nu cred că mai există prea multe opțiuni.

- Referitor la opțiuni, zise Drake, te-ai gîndit la o școală alternativă?

- Ce alternativă? Există o singură școală în Bethany Bay – aceasta. Tu ce propui?

Doamna Marshall îi dădu o broșură viu-colorată, cu o carte de vizită capsată pe prima copertă.

- Cu toții ne dorim să găsiți o cale de a avea succes în școala noastră. Poate ar fi bine să studiați și alte opțiuni.

Camille se încruntă când luă broșura, care prezenta un grup de fete zîmbitoare, îmbrăcate în uniforme.

- Internat? Vreți să spuneți că ar trebui să locuiască acolo? Departe de casă și de familie?

- Mi se pare grozav, spuse Julie. Unde trebuie să semnez?

- Internat? Tatăl Camillei se miră, în timp ce scutura de pământ niște ridichi pe care le scosese din pământ pentru micul dejun. Era obișnuita lor vineri, când luau cina împreună. Le-ai spus că acest lucru iese din discuție?

- Nu le-am spus nimic, zise ea. Încerc și acum să mă obișnuiesc cu ideea că fiica mea are rezultate proaste la școală.

- Cum ți-a venit în minte această noțiune?

- Hai să-i cerem lui Julie să ne explice, propuse Camille.

Julie sosi cîteva minute mai tîrziu, practic trîntind bicicleta pe aleea din fața casei bunicului ei.

- Papi. strigă ea, apoi adăugă, când văzu fața Camillei: așadar ți-a spus ce zi oribilă am avut.

- De fapt, am fost de părere că ai putea să-i spui chiar tu lui Papi. Eu nu pot da explicații în locul tău.

Julie oftă.

- S-a întâmplat la meciul de fotbal de dimineață. Jana Jacobs a fost necioplită, așa că i-am tras un șut în geanta scumpă și i-a căzut pe jos. Nu mi-am dat seama că va fi distrusă. probabil nici nu este, dar așa a vrut ea să-mi facă rău.

- Știi ce simți când primești un telefon de la școală și îți se spune că fata ta se poartă ca un vandal? o întrebă Camille frustrată.

- De fapt, nu știu, spuse Julie morocănoasă. Îmi pare rău. I-am spus și Janei că îmi pare rău. Voi lucra la buticul bunicii pînă cînd voi cîștiga suficient, cît să-și cumpere alta. Nu știu ce altceva pot să fac.

- Mon Dieu, de ce să faci una ca asta? întrebă Henry.

- Nu poți să înțelegi, zise ea ezitant.

- Te provoc. Fă-mă să înțeleg.

- Sînt o ratată, zise Julie, mînioasă. O ratată grăsană, cu patru ochi și căști. Cine se uită la mine așa mă vede.

Henry o privi cu ochi de oțel.

- De cît timp ești hărțuită astfel?

- Nu cunosc acest cuvînt, zise Julie.

- Cum să nu știi ce înseamnă hărțuire? Dar cine a zis ceva de asta?

- Nimeni, răspuse tatăl ei. Dar știu ce înseamnă să fii hărțuit și văd că asta i s-a întâmplat lui Julie.

- Vrei să spui că Julie hărțuiește?

- Vreau să spun că ea este hărțuită.

- Este adevărat? o întrebă Camille pe fiica sa. Julie nu s-a plîns pînă acum că a fost ironizată. Dacă o hărțuia cineva, trebuia să vorbească, nu-i așa?

Camille se îndoia de asta.

- Cum, este adevărat?

- Nu este adevărat, protestă Julie. Bunicule, e ridicol ce spui. Totuși, obrajii i-au devenit roșii de furie.

Camille era îngrozită. Ceva în interior îi spunea că fiica ei nu-i spunea totul.

- Julie...

- Papi nu știe ce vorbește. Nu vreau să discut despre asta, bine? replică Julie.

Acum Camille chiar era îngrijorată. De ce era Julie dintr-o dată o paria? Nu mai putea să ignore faptul că anul lui Julie a mers foarte prost, dar considera că acest lucru era normal pentru perioada tumultuoasă de trecere la adolescență. În trecut a avut mulți prieteni. Era invitată la zile de naștere, acasă la prietene, la plimbări cu bicicleta.

În ultima vreme invitațiile s-au rărit mult. Când Camille îi sugera să sune ea pe cineva, sau să doarmă la vreo amică, orice, Julie refuza rapid și fără echivoc. Acestea sînt simptome, realizează Camille. Doamne, sfinte, cum nu le-a observat? Cum de nu și-a dat seama? Credea că știe totul despre fiica ei, dar se pare că apăruse un uriaș punct negru.

- Ceva se întîmplă, zise Camille. Julie, trebuie să fii sinceră cu mine.

- Ți-am spus, a fost o prostie, dintr-o prostie de meci de fotbal.

- Nu mă refer doar la azi, ci în general. Ce se petrece la școală? Înainte îți plăcea școala. Luai note bune. Îmi spuneai totul.

- Ți-am spus totul.

Camille privi spre tatăl ei. Acesta se uita la Julie cu o expresie pe care nu o înțelegea. Când privirile li s-au întâlnit, Julie izbucni în plîns – lacrimi de furie, de frustrare.

- Nu ți-am spus nimic fiindcă te vedeai cu Drake Larson, iar cînd nu a mai mers, Vanessa i-a asmuțit pe toți împotriva mea, inclusiv pe proasta de Jana Jacobs.

- Nu! exclamă Camille oripilată.

- Crezi că inventez? Crezi că eu am vrut să se întîmple așa? zbieră Julie, ștergîndu-se la ochi.

- Credeam că ești prietenă cu Vanessa.

- Era doar amabilă cu mine, fiindcă tatăl ei o obliga să fie.

Camille simțea cum vinovăția îi inundă sufletul. Vanessa era frumoasă, deșteaptă și cunoscută. Avea și o mare putere de influență în liceu. Camille ar fi trebuit să-și dea seama ce se întîmplă.

- Așadar, e vorba de Vanessa și Jana? Jules, te rog, vorbește-mi. Trebuie să știu cu adevărat ce se întîmplă.

- Las-o baltă. Dacă faci caz de asta și începi să acuzi oamenii, totul va fi și mai rău pentru mine.

- Am nevoie de toate amănuntele, dacă vrei să te pot ajuta.

- Ți-am cerut eu să mă ajuți? Nu ai cum să mă ajuți. Sînt o ratată grăsană și urîță și tot liceul mă urăște, iar eu îi urăsc pe toți. Lacrimile îi inundară iar ochii, iar ea le șterse pe sub ochelari. Urăsc liceul atît de mult și toată lumea de acolo mă urăște. Pot să merg la internat, cum a spus doamna Marshall?

- Nu pleci în nici un caz.

- Doamne, mamă. Se trînti pe unul din șezlongurile de pe terasă. Nu putem să lăsăm subiectul ăsta și să discutăm despre altceva, bine?

- Nu putem, zise Camille și scoase mobilul.

Henry îi prinse mîna și puse telefonul pe masă.

- Julie are dreptate. Cu cît încerci să intervii, cu atît situația va fi mai rea pentru ea. Așa funcționează hărțuirea.

- De unde știi tu cum funcționează hărțuirea? îl întrebă ea și-l privi furioasă.

Atunci el puse jos coșul și se așeză alături de Julie, făcîndu-i semn Camillei să se apropie și ea.

- Și eu am fost victima hărțuitorilor cînd am fost tînăr. De fapt, asta s-a întîmplat pe toată perioada copilăriei mele, dar mai ales cînd eram adolescent.

- Niciodată nu mi-ai spus asta, sublinie Camille.

- Nu este un subiect plăcut, dar acum vă spun, fiindcă vreau ca tu și Julie să aveți încredere în ce vă spun.

- De ce erai hărțuit? zise Camille.

- Hărțuitorii nu au nevoie de un motiv. Există lucruri care nu se vor schimba niciodată, iar unul dintre acestea este cruzimea care îi poate stăpîni pe cîtiva adolescenți. M-au poreclit le petit gros – puștiul gras – și bouboule.

Julie își strînse genunchii la piept și-și rezemă bărbia pe ei.

- Papi, îmi pare rău că ai pățit asta, știu că nu o meritai.

- Iar eu știu același lucru despre tine. O mîngîie blînd pe obraz, cu dosul palmei. Ești atît de frumoasă, dulceața mea.

Camille surîse, ca să-și înghită nodul din gît. Tatăl și

fiica ei au avut o relație specială încă de când Julie era bebeluș. El a fost mereu în viața ei figura tatălui care adoră. El avea grijă de ea când Camille lucra, o învăța franceză, dar și tehnicile lui preferate în ale gătitului. El a învățat-o să dea cu piciorul într-o minge de fotbal și să cânte melodiile lui preferate.

- Spune-ne, Papa, îl rugă Camille.

El își rezemă coatele pe genunchi și privi solul. Ridică privirea apoi și zise:

- Toată tinerețea mea am fost hărțuit, chiar de când eram prea tânăr ca să înțeleg ce se petrece.

- De ce tu, Papi? întrebă Julie.

- Din cauza omului care eram. Din cauza identității tatălui meu.

- Dar era primarul orașului, nu așa mi-ai spus? întrebă Julie. A murit luptând ca un erou, nu-i așa? A fost erou de război?

Henry o privi cu o expresie pe care Camille nu o mai văzuse niciodată pe chipul tatălui său.

- Tata nu a fost un erou, șopti el timid, cu greu. La încheierea războiului a fost împușcat, fiind considerat colaboraționist.

- Oh, Doamne, tresări Camille. Nu mi-ai spus asta niciodată.

- Nu ar fi chiar un motiv de mândrie, nu crezi? Nu e o poveste pe care să vrei să o redai, afirmând că ești fiul unuia care a colaborat cu naziștii. Am crescut într-un sat unde tatăl meu era considerat un monstru. Această rușine plutește asupra fermei noastre de foarte mult timp. Niciodată nu am

vorbit despre asta, fiindcă mi-e rușine. Nu vrei ca pruncii tăi să poarte asta pe umeri. Un secret rușinos. Te obișnuiești să ții acest secret.

Camille încremeni.

- Papa, chiar așa?

El dădu din cap.

- Am păstrat acest secret toată viața mea. De zeci de ani familia noastră duce în spinare această rușine. Nu ți-am spus niciodată fiindcă nu am vrut ca tu sau Julie să fiți murdărite de ea.

Camille încercă să proceseze această dezvăluire.

- Așadar, tatăl tău a fost colaboraționist. Adică s-a dat de partea naziștilor în timpul războiului.

- Da. Conform celor care l-au cunoscut, a fost chiar un tiran. Când naziștii au invadat țara, el a intrat în grațiile lor. I-a persecutat pe evrei și i-a trădat pe luptătorii din Rezistență. A acceptat ca orașul să fie transformat într-o slugă a germanilor. Aproape fiecare familie din Bellerive a suferit – mulți au murit – din cauza lui Didier Palomar. Când aliații au eliberat țara, a început o epurare sălbatică – a fost o perioadă de răzbunare sălbatică. Palomar a fost legat de un stâlp și împușcat, în timp ce soția lui gravidă privea.

- Împușcat? Adică executat?

- Nu. Nu a fost judecat. A fost justiția populară, dar îmi închipui că rezultatul ar fi fost același, dacă l-ar fi judecat.

- Iar Lisette a fost martoră la împușcare, spuse Camille.

- A fost și a colaboraționistă? întrebă Julie. Dar mătușă ta, Rotrude?

- Asta chiar nu știu. Vreau să cred că ei s-au opus naziștilor, ca orice cetățean francez care se respecta. Cît despre mine, am crescut ducînd cu mine rușinea și vinovăția faptelor comise de tata. De aceea au avut loc hărțuirile. Copiii de la școală mă urau, fiindcă spuneau că tata era răspunzător pentru greutățile, chinurile și moartea suferite de familiile lor în timpul războiului.

Camille veni lîngă el și-l luă de mînă.

- Nu-mi vine să cred că nu mi-ai povestit despre asta niciodată.

- Nimănui nu-i place să vorbească despre lucruri pentru care îi este rușine, zise el încet.

- Dar nu era rușinea ta, protestă Camille. Era a lui Didier.

- Mama are dreptate, zise Julie. Tu nici măcar nu te născuseși cînd s-a întîmplat totul. Nu aveai nici o legătură cu ocupația nazistă, nu?

- Știu că probabil pentru tine nu are nici o logică, dar trebuie să înțelegi cum era în Bellerive. Un sătuc unde toată lumea cunoaște pe toată lumea – clădiri dărîmate, gloanțe în ziduri, cratere de la bombe. Numele meu era Palomar și eram moștenitorul proprietății tatălui meu. Eu eram acea amintire a amărăciunii și tragediei provocate de Didier Palomar. Imaginează-ți cum eram eu în școală, stînd lîngă un băiat al cărui tată fusese ridicat și împușcat în stradă, la ordine date chiar de tatăl meu. Nu pot să spun că m-aș fi purtat diferit.

- Serios? făcu Julie ochii mari. Tatăl tău a dat ordine ca oamenii să fie împușcați?

- Așa mi s-a spus. Unele povești erau exagerate, dar nu se poate nega că, atunci când germanii au ocupat acest oraș, Didier Palomar a fost păpușa lor, care i-a informat despre vecinii săi, ca să-și demonstreze sprijinul pentru naziști. Chiar dacă a plătit prețul cel mai mare, sătenii tot cer dreptate. Eram carne din carnea lui, amintirea vie a ororilor pe care el le-a făcut.

- Așa s-a întâmplat? întrebă uluită Camille. Papa, e de necrezut.

- Didier Palomar era privit ca un monstru. Jumătate din familiile din oraș au suferit în urma trădărilor lui.

- Dar nu a fost drept că toți copiii au început să te bată, spuse Julie.

- Am stabilit deja un fapt binecunoscut – un hărțuitor reacționează din cel mai ne semnificativ motiv. Draga mea, acum mergi la rațe și vezi ce fac puii. Au ieșit din ou azi dimineață. Eu și mama ta ne apucăm să pregătim cina. Mergi, acum și vom vorbi despre lucruri mai frumoase la cină.

Camilla se gândi imediat la Finn. Voia să-i spună despre Didier Palomar, ca să-l întrebe dacă poate afla mai multe detalii despre primarul din Bellerive. El îi promisese că va vizita orașul, ca să o ajute să afle detalii despre fotografiile Lisettei.

- Îmi pare foarte rău că ai suferit, zise ea, intrînd în casă cu tatăl ei. Nu e de mirare că ai plecat din Bellerive, ți-ai schimbat numele într-unul englezesc și ai început o viață nouă.

- Încerc să nu mă gîndesc la asta, doar că nu scapi

niciodată de anumite amintiri. Coletul de la Madame Olivier mi-a împrăștiat multe amintiri.

- Era bine dacă vorbeai cu mine despre asta.

- Am fost foarte mîhnit.

- Dacă mi-ai fi spus ceva, poate asta ți-ar fi ușurat durerea. Uneori poate fi toxic să ascunzi anumite lucruri, Papa. Te-ai gîndit să discuți cu cineva despre asta? Adică la fel cum am contactat eu o consilieră, după moartea lui Jace.

- Ascultă, zise el, toată vorbăria goală pe care ai îndurat-o cu terapia nu a funcționat. Nici acum nu te-ai aventurat afară din lumea noastră sigură.

Camille simțea că-i ard obrazii, fiindcă el avea dreptate.

- Pentru că e lumea noastră și înseamnă siguranță.

- Nu mai poți spune că este sigură, mai ales în acest moment, sublinie el, privind intenționat spre grădină.

Și ea resimți îngrijorarea.

- Ai dreptate. Ce să fac în privința lui Julie? Mă simt groaznic. Îmi vine să sugrum pe cineva.

- Ceea ce nu va funcționa, decît dacă nu vrei să escaladezi conflictul. Cînd eram de vîrsta ei, preotul satului a murit și i-a luat locul unul tînăr. El a observat ce se întîmplă și a încercat să-i pedepsească pe puștii care mă hărțuiau. Îți imaginezi la ce a dus asta?

- A înrăutățit situația, zise Camille. Atunci ce să fac? Să o oblig să fie mai dură? Să o trimit la internat? Nici vorbă.

- Sînt drăgălași, Papi, spuse Julie, care intră în casă cu

ochii strălucind de încântare. Cît îi iubesc pe bobocii de rață. Merse să se spele pe mâini. Îmi pare rău că băieții din satul tău au fost răi cu tine.

El turnă puțin vin într-un pahar, iar lui Julie îi dădu unul cu apă minerală.

- Asta a fost în urmă cu mult timp. Poate...prea mult. Sănătate, zise apoi.

Camille remarcă o sclipire în ochii lui.

- Prea mult pentru ce? Tată, ce se întîmplă?

- Dr. Ackland mi-a dat voie să călătoresc.

- Dar e grozav, Papi, zise Julie. Ai de gînd să pornești în călătorie?

- Nu pleci în nici o călătorie, se amestecă brusc Camille.

- Ba plec, chouette, îi spuse el. M-am decis să-mi petrec vara în Bellerive.

Nu, își zise Camille. Pur și simplu nu. Nu putea să-l lase să traverseze oceanul de unul singur. Cu o sănătate atît de fragilă. Era prea departe.

- De ce vrei să vizitezi un loc plin cu amintiri dureroase?

- Casa se află într-o stare deplorabilă și trebuie să mă îngrijesc de proprietatea mea.

- Dar pînă acum nu ai făcut-o, obiectă Camille. Spuneai că soții Olivier se ocupă de ea.

- Adevărat, dar e timpul să-mi asum și eu responsabilitatea. Acoperișul stricat e un mic dezastru. Apoi lucrurile trimise de madam Olivier...Trebuie să plec în Bellerive, poate să dau piept cu acele amintiri nefericite.

- Dar e prea departe, spuse Camille. Nu ești pregătit pentru călătoria asta. dacă se întâmplă ceva?

- Va trebui să merg acum – vara asta. Am responsabilități.

Nu a mai adăugat ”înainte să mor”, dar era implicit. Cancerul era în remisie, însă amîndoi știau că exista posibilitatea să reapară. Echipa medicală îl avertizase.

Camille căută să nu intre în panică.

- Ar trebui să faci exact ce dorești, desigur. Dar ești sigur că doctorul ți-a dat undă verde? Este de acord că vei zbura cu avionul?

El aruncă o privire pe fereastră.

- Pun pariu că nici nu i-ai spus, interveni Julie.

- Este prea devreme, protestă Camille. Nu poți zbura cu avionul de unul singur.

- De aceea, draga mea, vreau ca tu și Julie să veniți cu mine în Franța.

- Super, zise Julie.

- Exclus, veni prompt reacția Camillei.

- De ce exclus? întrebă Julie.

- Este prea departe și nu putem lipsi atît de mult. Camille era speriată. De mult timp nu mai fusese plecată atît de departe. Însăși ideea îi îngheța sîngele în corp.

- Mamă, trebuie să mergem.

- Jules, răspunsul e nu. Papa, sper că înțelegi.

- Dacă nu veniți cu mine, va trebui să plec singur.

Grozav. Tatăl ei va pleca fără ea și ar putea păți ceva ireversibil. Devotată fiică, se gîndi ea.

- Hai să găsim pe altcineva care să meargă cu tine.

Lamont ar sări în sus de bucurie.

- Mamă, zise Julie. Trebuie să mergem.

- Așa este, spuse bunicul ei.

- Cînd putem pleca? întrebă Julie, țopăind de bucurie.

- Tată, nu poți spune că plecăm în Franța, fără să te consulți cu mine.

- Consideră că tocmai te-am consultat.

- Mulțumesc. Din păcate, tată, nu putem. Am de lucru...

- M-am gîndit eu și la asta. Mama ta este de acord să-ți iei o vacanță de la magazin în perioada verii. Ea și ceilalți vor face treaba ta anul acesta, pentru toată vara.

- Stai, ai discutat cu mama?

- A fost de acord cu mine întru totul. Gata, e decis. Am discutat și cu Billy. A zis că se poate ocupa de orice proiect apare pentru tine. A angajat un intern. Deja am făcut și rezervările. Totul e aranjat.

- Ba nu e aranjat. Papa, nu poți face aranjamente fără mine. Nu putem să mergem.

- Doamne ferește, mamă. Acesta e răspunsul tău la toate. *Nu. Nu putem.* De fiecare dată.

- Este riscant și iresponsabil. Camille se ridică și începu să strîngă de pe masă, cu mișcări scurte, vădit iritată. Perspectiva călătoriei, deși tatăl ei o aștepta nerăbdător, o îngrozea. Ascultă. Nu putem pleca. pașapoartele noastre ar putea fi expirate.

- Nu, nu sînt, zise Julie. Al meu e valabil pînă anul viitor în noiembrie. Știu bine.

- Al meu expiră luna viitoare.

- Dar îl poți reînnoi, zise Julie. Doar nu e greu?

CAPITOLUL OPT

Camille merse la bibliotecă și aduse de acolo un teanc de cărți, pe care le așeză pe o masă lungă. Dintotdeauna s-a simțit ca acasă la biblioteca din centrul orașului; era un loc sigur, liniștitor, izolat și cu miros de cărți. După divorțul părinților ei, obișnuia să vină aici, ca să se piardă printre paginile cărților care o transportau departe de cele două cămine între care se împărțea.

Imediat după moartea lui Jace a început să vină aici, în căutarea unor semne care să o încurajeze că există viață pentru ea și dincolo de durere. Iar după ce tatăl ei a fost diagnosticat cu cancer, tot aici a găsit cărți care au învățat-o cum să-l ajute pe cel drag să treacă prin boală. Astăzi avea nevoie de altceva – un mod de navigare printre stîncile colțuroase ale adolescenței.

Pe cînd încerca să se decidă care să fie cartea cu care să înceapă, dădu buzna un grup de liceeni gălăgioși, care rîdea și se împingeau pe ușă, iar bibliotecara le făcu semn să se liniștească. Camille o zări pe Vanessa Larson, apoi pe Jana Jacobs – două dintre hărțuitoarele lui Julie. Grozav. Se strădui să ignore prezența lor, dar cîteva minute mai tîrziu auzi niște șușoteli sonore și zări cu coada ochiului

cum se foiau și comunicau în șoaptă. Fetele s-au așezat la o masă, pe partea cu rafturile lipite de perete.

- Uite cum se uită la noi, șopti Vanessa.

- Cine?

- Travis Mundy și Dylan Olsen. Nu te uita acum! Stai calmă.

- Sînt mai mari ca noi. Nu se uită la noi, șopti Jana.

- Ba da. Fii puțin atentă. Dar să nu te vadă și ei. Pun pariu că i-aș convinge să ne ducă pînă la Shake Shack cu mașina.

Anumite lucruri nu se schimbă niciodată în liceu, se gîndi Camille. Cele două erau fete cunoscute, drăguțe, slabe și cochete, în genul celor care se vor transforma sigur în femei frumoase. Poate că acum deprindeau gustul puterii lor.

- Părinții mei m-ar omorî, dacă m-aș urca în mașina unui băiat, zise Jana.

- Atunci să avem grijă ca ei să nu afle.

- Era vorba că învățăm, ai uitat? Venitul la bibliotecă pentru studiu înainte de teze este un privilegiu care poate să ne fie refuzat în caz că o dăm în bară.

- Bine, cum spui tu, oftă Vanessa. Nu știu ce o să mă fac dacă pic la algebră.

- Vei fi obligată să vii la școala de vară, asta vei face, îi zise Jana.

- Ar fi foarte nasol.

- Atunci ai grijă să nu pici.

- Cum naiba să reușesc? Domnul Bristow este un nazist. Ne dă teste pe patru numere, ca să nu putem copia.

Doamne, de ce sînt atît de slabă la matematică?

Fetele cele mai frumoase sînt adeseori și cele mai nesigure, se gîndi Camille.

- Dar nu face ore de pregătire după școală? întrebă Jana.

- Ba da, numai că nu se duce nimeni. Sînt oribile. Dar va trebui să fac ceva. Refuz să pierd chiar și o secundă din vacanța de vară din cauza algebrei. Mama organizează o petrecere pe plajă la sfîrșitul școlii.

Camille simți că îi ia foc inima. Vanessa aștepta cu nerăbdare vara însorită din Bethany Bay, pe cînd Julie voia doar să evadeze. Îi era ciudă pe Vanessa fiindcă ea îi asmuțise pe toți împotriva fiicei ei – și tocmai Camille însăși nu observase asta.

Pe cînd se vedea cu Drake, ajunsese să o cunoască puțin pe Vanessa. Fata putea fi manipuloare. Cînd dorea ceva de la Drake, miza foarte mult pe afecțiunea lui, amintindu-i cîtă tristețe i-a provocat divorțul lui. Un divorț este ceva trist, dar Camille bănuia că Vanessa știe foarte bine cînd să joace cartea familiei destrămate.

Acum le lăsă pe fete și se concentrează asupra cărților – *Viața secretă a adolescenților. Muguri tîrzii. Hărțuirea și mai mult de atît*. După ce le răsfoi, realizează că Julie prezenta simptomele clasice ale victimei hărțuirilor – scăderea notelor, probleme comportamentale, auto-izolarea de grupul de prieteni apropiați.

Cum am putut să fiu atît de oarbă? se întreba Camille, cufundîndu-se în mlaștina vinovăției cu fiecare pagină citită. Erau multe informații care trebuiau absorbite. Selectă

doar patru titluri – plus o carte despre satele de pe Var, fiindcă tatăl ei refuza să renunțe la ideea ca ele să petreacă vara în locuința lui ancestrală.

În drum spre biroul de împrumut se opri la masa unde Vanessa și Jana șușoteau, ascunse în spatele cărților de matematică deschise și sprijinite vertical.

- Salutare, Vanessa, zise ea încet. Jana.

- Oh, bună, Camille. Vanessa se așază drept pe scaun și o privi provocator.

Jana se aranjă mai bine pe scaun.

- Bună ziua, doamnă Adams.

- Voiam să-ți spun că-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu geanta ta ieri, spuse Camille. Presupun că Julie ți-a dat un cec care să acopere prețul uneia noi.

- I-a dat, zise Jana, privind ostentativ spre o geantă violet care odihnea pe masă.

- Era un unicat, zise Vanessa. Tonya Hawkes original. Camille rămase neutră.

- Jana, și aceasta nouă pare frumoasă.

- Dar nu e același lucru, sublinie Vanessa.

- Nu este. Camille lăsă jos teancul de cărți, se sprijini cu palmele pe masă și le vorbi foarte calm, ușor aplecată spre ele: Julie nu voia să-ți spun nimic, fiindcă ea crede că vei face situația și mai oribilă pentru ea, dar eu sînt sigură că nu ai fi capabilă să faci așa ceva. Vreau să știi că acea campanie a ta împotriva ei va înceta.

- Nu știi ce v-a spus, dar nu există nici o campanie. Vanessa roși complet.

Foarte bine, gîndi Camille.

- E bine să știi asta. În acest caz, nu mai trebuie să-mi fac probleme pentru alte hărțuieli la adresa lui Julie, nu? Fără să mai aștepte răspuns, își luă cărțile și merse la biroul de cartare. Își caută fișa de cititor și observă că voluntara de la birou era Trudy Jacobs.

Oare ziua putea să fie mai bună de atât?

- Hei, Trudy.

- Bună, Camille. Trudy apărea mereu ca o mamă veritabilă la un show TV – ținuta, machiajul, manichiura și părul.

- Tocmai am văzut-o pe Jana și i-am spus că Julie regretă incidentul cu geanta.

Trudy îi trecu cardul prin automat, apoi i-l dădu înapoi.

- Jana a fost foarte supărată. Nu îi place să fie acuzată degeaba.

Acuzată degeaba? Oh, sigur.

- Julie și-a cerut scuze, zise Camille. Sînt sigură că amîndouă se vor simți mai bine după ce vor da uitării ce s-a întîmplat.

Trudy aruncă o privire răutăcioasă peste cărțile alese de Camille. Dacă îndrăznești să comentezi ceva...se gîndi Camille.

Trudy nu spuse nimic. Voluntarii de la bibliotecă erau instruiți să nu comenteze nimic legat de alegerile cititorilor. Chipul ei era împietrit de o expresie glacială, cînd îi dădu cărțile Camillei.

- Mult noroc cu toate, spuse ea.

- Și eu ce am făcut? le întreba Camille pe mama și pe sora sa luni, cînd s-au revăzut. Erau la o terasă și savurau

tarte cu fructe împreună, bucurându-se de o dimineată de vară însorită. Am făcut exact ce m-a rugat Julie să nu fac – le-am spus acelor fete să stea naibii la o parte.

- Desigur, zise Cherrisse. Doar ți-ai făcut datoria, ca orice mamă.

- Dar dacă va ieși rău? Dacă vor deveni și mai rele față de Julie, tocmai fiindcă m-am amestecat eu?

- Atunci o să le trag eu un șut în fund, zise Britt. Cîteodată hărțuitorii nu înțeleg decît dacă pățesc la fel.

- Aș vrea să fie atît de simplu. Camille își sorbea cafeaua. Nu avea poftă de tarte. Cînd vine vorba de Julie, nu mă gîndesc decît că a fost victima hărțuitorilor. Aș dori să știu cum o pot ajuta. De ce nu mi-am dat seama pînă acum ce se petrece?

- Fiindcă fiica ta este la liceu, sublinie Cherrisse. Este normal pentru ea să ascundă anumite lucruri de tine.

- Nu zău? Și noi am făcut așa?

- Oh, să-mi aduc aminte de cîte ori?

- Dar dacă o șleahță de fete m-ar fi agresat, eu ți-aș fi spus.

- Să nu fii atît de sigură de asta.

Camille se uită la ceas.

- Voiam doar să o ajut cumva.

- Poate ar fi bine să te retragi și să-i dai voie lui Julie să găsească soluții și singură.

- Nu e drept. Este ca și cum aș arunca-o în gura lupilor. Doamne, adolescentele astea pot fi groaznice uneori.

- Dar și foarte puternice. Uită-te la noi trei. Toate am făcut față furtunilor din viețile noastre.

- Dacă o întrebi pe Julie ce vrea să facă în sensul acesta, ce-ți răspunde? întrebă Britt.

Că trebuie să mergem toți în Franța pe perioada verii. Răspunsul îi veni pe limbă Camillei. De când tatăl ei a propus ideea, Julie numai despre asta vorbea. Cît despre Camille, stătea noaptea trează și se întreba: "Să plecăm sau nu?" Să-și însoțească tatăl în călătoria pe drumul copilăriei, sau să rămînă în siguranța vieții pe care și-a clădit-o cu grijă pentru sine?

Era doar vara aceasta, dar era și foarte departe. Pentru cineva care nu mai călătorise niciodată, era practic pe altă planetă.

- A înnebunit de când Papa i-a spus că vrea să-și viziteze satul natal, le-a spus ea. Lucru pe care îl cunoașteți deja, fiindcă înțeleg că ați discutat.

- Da, zise mama ei. Ideea este minunată.

- Dar e absurd. Nu vreau să-i trag după mine pe amîndoi prin Franța, toată vara.

- Dacă este cineva tras, aceea ești tu, spuse Britt. De asemenea "tîrîtul" și "Franța" nu fac parte din aceeași frază.

- Tatăl tău ar trebui să facă exact ce dorește, zise mama ei.

Pe Camille o podidea plînsul. Știa exact care era părerea mamei ei.

- Mă tem că i se va întîmpla ceva.

- Și dacă va fi așa, se va descurca el, zise mama. Vă va avea pe tine și pe Jules, care-l veți ajuta.

- Nu-l pot ajuta dacă este în Franța.

- Atunci, la naiba, plecați, zise Britt. Dacă pe ea o hărțuiesc fetele, înseamnă că este o idee bună să vă petreceți vacanța de vară peste hotare. Cam, sincer, mi se pare ca un vis devenit realitate. Să știi că, dacă mi-ar propune cineva să-mi petrec vacanța în Franța, nu m-aș opune deloc.

Fiindcă în fiecare dimineață te trezești lângă un tip minunat și doi copii, se gîndi Camille. Nu ai coșmaruri cu soți în cădere.

- Poți să mai petreci și ceva timp cu Profesorul Fermecător, cît timp sînteți acolo, adăugă Britt.

- Fără întîlniri, ai uitat? strigă la ea Camille.

- Atunci doar trage-ți-o cu el. E beton tipul, izbucni Britt.

- Mamă, tu auzi în ce hal vorbește cu mine? zise Camille revoltată.

- Își face doar datoria de soră. Ascultă, ți-a luat destul timp să accepți să te vezi cu alți bărbați. Nu lăsa baltă această decizie. În sfîrșit ai cunoscut pe cineva care te face să roșești cînd te tachinăm cu el.

- Dar nu am roșit. Camille își dădea seama de culoarea din obraji. Nici măcar nu mă gîndesc la el așa. Nu mă gîndesc la el deloc.

- Ba te gîndești și așa trebuie. Locuiește în Aix-en-Provence. Nu este foarte aproape de Bellerive?

- Habar nu am, zise Camille. La vreo patruzeci și șapte de kilometri, mai exact. Se uitase pe hartă de vreo cîteva zeci de ori. Dacă voi avea ceva de făcut, continuă ea, va trebui să-l însoțesc pe Papa. Oricum, încă nu m-am decis că plecăm.

Mama ei se șterse delicat cu șervetul.

- Tatăl tău tocmai a terminat tratamentul împotriva cancerului. El asta dorește. Nu cred că ai de ales.

- Ești sigur că acestea sînt formularele bune? îl întreba Julie pe Tarek, care stătea lîngă ea, la o măsuță din oficiul poștal.

- Da. Îi arată formularul necompletat, ca idee. Trebuie doar să-l completezi, să o pui pe mama ta să semneze, să plătești timbrul de expediție și în două săptămîni vei avea pașaportul reînnoit.

Ea se uită atentă la formularele cu aer oficial.

- Zău? Atunci să începem chiar acum. Folosirea persoanei întîi plural îi scăpase. De la fiasco-ul cu meciul de fotbal, ea și Tarek au tot ieșit împreună, cum ar fi doi supraviețuitori ai unui naufragiu, pe aceeași plută.

Ea și acum avea coșmaruri cînd își amintea de meciul acela cu incidentul prostesc și geanta. Totul începuse de dimineață. Puștii băteau mingea zilnic în curtea școlii, pe iarbă. La ei se juca mult fotbal și toată lumea se implica.

Dar nu toată lumea juca precum Tarek. Era uluitor. Avea niște mișcări spectaculoase și o viteză incredibilă, plus că era bun în orice poziție juca. Ai fi zis că un puști ca el era popular printre ceilalți, dar nu. Tarek era diferit. Venea din altă țară. Era atît de bun la fotbal, încît nu puteai să-ți iei ochii de pe el. În dimineața aceea, cînd a reușit să-i tragă un gol iubitului cretin al Janei, Rolfe, Jana l-a numit pe Tarek terorist și i-a strigat să se întoarcă acolo de unde a venit.

Julie era în poziție de mijlocaș și auzise remarca. L-a privit pe Tarek când a părăsit jocul, remarcându-i expresia feței. A văzut geanta Janei pe o bancă lângă o băltoacă plină cu noroi, tentantă. Ar fi dorit să o împingă chiar pe Jana în noroi, dar se hotărî să aleagă geanta, fără să-și dea seama că Jana va face din asta un caz federal.

- Ai nevoie de o fotografie tip pașaport și de vechiul pașaport al mamei tale. Le ai?

- Nici măcar nu i-am spus că voi face asta.

- Se va supăra?

- Tot insistă că nu mergem, dar cred că pînă la urmă va ceda. Am o fotografie, totuși. Mama și Billy aveau un automat pentru fotografii.

Tarek păru mîhnit dintr-o dată.

- Noi am lăsat totul în urma noastră. Tot ce aveam și toate documentele importante. Din fericire, părinții mei făcuseră copii digitale și le stocaseră online.

Julie încerca să-și imagineze cam cum a fost pentru el – să plece de acasă, din locurile cunoscute, din orașul său...de lângă tatăl său.

- Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat cu tine și cu familia ta. Trebuie să fi fost îngrozitor.

- Partea cea mai oribilă este că tata este încă reținut. Mama și familia care ne găzduiește au tot încercat să solicite eliberarea lui.

- Cum este tatăl tău?

Ochii mari și negri ai lui Tarek deveniră brusc blînzi, cînd vorbi:

- Este cel mai bun prieten al meu. Și cel mai bun

jucător de fotbal pe care-l cunosc. Am învățat toate mișcările de la el.

- Uite-i pe Jumbo Julie și pe Lawrence al Arabiei, strigă o voce dogită.

Julie ridică brusc capul. Vanessa Larson, împreună cu Jana și alte trei din clică îi ironizau. Ca de obicei, se plimbau în haită; toate purtau blugi strîmți, părul pe spate și o atitudine persiflantă.

- Ignoră-le, zise Tarek.

- Sigur, șopti ea.

- Voi doi formați un cuplu drăgălaș, spuse Vanessa, apropiindu-se.

Julia s-ar fi făcut nevăzută instantaneu, dar nu avea cum să scape de chicotelile fetelor. Umilița o ustura ca o arsură provocată de flăcările aprinse pentru un sacrificiu uman.

- Lawrence al Arabiei era englez, zise Tarek prompt. Eu nu sînt englez.

- Nu, tu ești un terorist, din cîte am auzit. Vanessa îi imită lamentabil accentul. Apoi își scoase mobilul și le făcu o poză. Voi posta asta online, ca să vadă toți ce cuplu frumos formați.

Julie avea și acum cucuiul pe cap, din ziua cînd "accidental" Vanessa a lovit-o în timpul cursului. Cucuiul pulsa, pe măsură ce ea se enerva.

- De ce să faci asta? zise ea, uluită să constate că-i tremura vocea. Nu poți să-ți vezi de treaba ta pur și simplu?

- Oh, uite cine vorbește, i-o trînti Vanessa. Tu i-ai spus mamei tale numai minciuni despre noi. Ne-a văzut azi la

biblioteca și ne-a spus că i-ai povestit nu știu ce porcărie, că ne luăm de tine.

Julie îngheță. Chiar așa? Oare mama ei chiar i-a spus ceva Vanesei? După ce Julie a implorat-o să nu o facă? Toate mergeau din prost în dezastruos. Cumplit de dezastruos.

Împietrită de supărare, se ridică și luă formularul pentru pașaport, pe care-l împături.

- Ce ai acolo? întrebă Jana, smulgându-i formularul.

- Hei...

- Oh, formular pentru cerere de pașaport. Asta înseamnă că pleci?

- Doamne, sper, zise Vanessa. Luă formularul și-l rupse în două, apoi iar în două, în timp ce o privea pe Julie în ochi. Din nefericire, nu se dau pașapoarte oamenilor care își fac veacul cu teroriștii. Oh și nici mama ta nu cred că poate primi unul, fiindcă nu se dau pașapoarte criminalilor.

- Ce ai spus? întrebă Julie consternată. Celelalte fete tresăriră scandalizate.

Vanessa se întoarse către ele.

- Oh, nu ați știut? Nici măcar nu v-ați întrebat unde este tatăl lui Julie? Mama ei l-a ucis când au fost plecați în vacanță. Probabil de aceea nu și-a mai putut găsi un alt soț.

Julie observă cu coada ochiului cum Tarek se ridică.

- Hai să mergem, spuse el sotto voce.

Prea târziu. Julie azvârli toate celelalte formulare, care s-au împrăștiat pe asfalt. Totul se răvășise, mai puțin figura inexpresivă și sfidătoare a fetei din fața ei. Julie se avîntă și-i trase un pumn Vanesei cât de tare a putut.

Camille auzi clopoșelul care o anunța sosirea unui mesaj pe mobil, de la Julie: SÎNT LA BIBLIOTECĂ ȘI LUCREZ LA TEME: VOI ÎNTÎRZIA LA CINĂ LA PAPI.

Teme, acum, cînd se sfîrșește școala? Surprinzător, se gîndi Camille. Poate că Julie voia să-și mărească vreo notă și lucra suplimentar. În doar cîteva luni trecuse de la A la B minus și la mulți C. Camille spera să nu fie prea tîrziu pentru mărirea acestor note. Era tentată să o sune pe Julie, dar renunță. Căută să se mai relaxeze.

Toată ziua răspunsese la mailuri. Da, ea și Finn comunicau acum prin email, dacă tot colaborau la cercetările pentru tatăl ei, în legătură cu fotografiile Lisettei. Adevărul era că îi plăcea să corespundeze cu el. Era plin de viață și jovial, știa să flirteze. Era bine că îi despărțea acea distanță. Astfel nu mai trebuia să-și facă griji că are o relație. Flirtul este distractiv și nevinovat.

Un exemplu de subiect din ultimul email primit de la el: Subiect: *Ești în gîndurile mele de la ora 3a.m.*

Ideea că el se gîndea la ea la ora 3 dimineața o incita. Nu voia decît să afle cît mai multe despre Lisette și de lumea ei din anii de război. Poate astfel tatăl ei va renunța la ideea să dea o fugă la Bellerive și se va mulțumi cu un apel video, prin care să discute cu chiriașii despre proprietatea lui. Poate așa ea și Julie vor rămîne în coconul din Bethany Bay, cum făceau în fiecare vară.

Doar că în cazul lui Julie, Bethany Bay nu mai părea un loc sigur.

Grijile au ținut-o trează toată noaptea pe Camille. Spera că Julie trecea doar printr-o fază, că o va lua de la

capăt după ce vara se va fi încheiat. Oricum, Julie va da jos aparatul dentar de zi, i se vor cumpăra lentile de contact. Camille știa că asta nu va vindeca totul, dar ar putea întări încrederea lui Julie.

Își turnă un pahar de vin și se așează în fața laptopului.

Către: cadams@oohlala.com

De la: mefinnemore@usna.mil.gov

Subiect: ești în gândurile mele de la 3 a.m.

Salut, Camille,

Se pare că Bellerive a fost clar zona –țintă pentru Operațiunea Dragonul. Am fost acolo ieri cu mașina ca să arunc o privire. Am găsit proprietatea tatălui tău și am făcut câteva fotografii. E un loc deosebit, suspendat între munți și mare. Mai târziu îți voi trimite imaginile. Ar trebui să o vezi. Farmec rustic, scăldat în soare. Tot ce lipsește este un pahar de vin și...tu. Sau cum se spune în franceză, toi. Oricare. Înțelegi la ce mă refer.

Cu bine,

Finn

- Ai fost la Bellerive, îi spuse ea ecranului. Măi, ai fost în satul lui Papa. Se simțea extrem de fericită pentru că el și-a făcut timp să meargă acolo. La fel de fericită a făcut-o și ultimul rînd. Ce-ți mai place să flirtezi, profesore Finnemore, îi spuse din nou ecranului.

Către: mefinnemore@usna.mil.gov

De la: cadams@oohlala.com

Subiect:re: ești în gândurile mele de la 3 a.m.

Finn,

Mulțumesc pentru raportul din teren. Te-ai depășit pe tine însuși. Mă simt vinovată că nu te plătesc pentru serviciile tale. De-abia aștept imaginile.

Toate bune,

Camille

Ezită înainte să apase pe Trimite. Voia să fie sigură că era doar un simplu schimb de replici, nimic mai mult. Reveni la cuvântul *servicii* și-l înlocui cu *timp*, apoi trimise mesajul.

Peste un minut apăru un icon în partea de jos a ecranului.

Facpesto: Bună

Camille privi încruntată. Cine putea fi? Cum nu știa, închise fereastra. Mai avea un mesaj de la Billy Church, legat de serviciu – Societatea de Film Tydewater aduna imagini de film pentru o expoziție care va debuta anul viitor. Dacă voia să meargă împreună cu el, o ruga să se decidă ce va trimite?

Facpesto: Bună, Camille

Altă fereastră pop-up. De data asta se enervă.

Facpesto: Sînt Finn.

Ea își simți inima bubuind. Sorbi o gură de vin, apoi tastă pe răspuns și începu să scrie:

Stewardesa: Oh, bună și ție. Nu ți-am recunoscut numele de ecran. Facpesto?

Facpesto: Mda.

Stewardesa: Fiindcă...

Facpesto: Fiindcă "Bazilionerul" era deja atribuit.

Stewardesa: Dar...pesto?

Facpesto: De fapt, eu chiar FAC pesto. Ar trebui să încerci și tu într-o zi, e nemaipomenit. Stewardesa?

Stewardesa: Pot să-l scriu cu o singură mână. În mîna cealaltă țin paharul cu vin.

Facpesto: Ah, foarte practic.

Stewardesa: Acolo chiar este ora 3 a.m?

Facpesto: Nu mai este. Ai primit mesajul meu?

Stewardesa: Da. Ai fost foarte amabil că te-ai dus la Bellerive.

Facpesto: Ai încredere, nu a fost greu deloc. Un orășel fantastic, parcă ar fi dintr-o carte cu povești. Am descoperit un restaurant grozav în centru și ne-am dus acolo.

Stewardesa: Ne-am dus?

Camille se încordă. Oare întrebarea ei părea că vrea să afle mai multe detalii despre viața personală?

Facpesto: Eu și Roz, asistenta mea la cercetări.

Ea se întreba oare cum arată această Roz? După care se muștră pentru întrebare.

Stewardesa: E frumos că ai o asistentă.

Facpesto: Am mâncat o salată Nicoise grozavă la prînz – ton Bandol, proaspăt adus de pe pescador, iar la desert, înghețată cu miere servită într-un con nebunesc, făcut din croissant caramelizat.

Stewardesa: Sună mortal.

Facpesto: Pierzi mult. Trebuie să vii în locul acesta.

Stewardesa: Vorbești ca tata.

Facpesto: Semn rău. Nu vreau să vorbesc la fel ca

tatăl tău.

Oops, se gîndi Camille. Nu mi-a ieșit prea bine.

Stewardesa: Vreau să spun că tot insistă să vină acolo în vizită.

Facpesto: Are și de ce. Ce-l oprește?

Eu, își zise ea în gînd, dar nu voia să-i spună și lui.

Stewardesa: A terminat de curînd tratamentul împotriva cancerului. Doctorul i-a dat liber să călătorească, dar eu sînt îngrijorată...

Facpesto: Atunci vino cu el. Ia-o și pe fiica ta.

Stewardesa: Acum chiar că vorbești exact ca el. Spunea că trebuie să mergem și noi cu el.

Facpesto: Așa este. Pun pariu că i-ar plăcea să vă arate acest colțișor de lume. Eu așa aș face.

Repede, Camille, schimbă subiectul.

Stewardesa: Ascultă, ai trimis fotografiile despre care vorbeai?

Facpesto: da, chiar adineauri.

Camille auzi sunetul unei rachete, semn că venea un email.

Stewardesa: Entuziasmată! Mă voi uita la ele numai decît...nu trebuie să te țin și pe tine.

Facpesto: Îmi place să stau pînă noaptea tîrziu, cu tine. Ar fi chiar și mai bine dacă am purta conversația aceasta pe viu.

Stewardesa: Acum mă uit la imagini...

Avea dreptate Finn. Orașul era fermecător – clădiri vechi, din piatră, străduțe înguste, o biserică în stil gotic. Vremea părea superbă – cer senin, albastru, totul scaldat în

raze de soare. Vii și flori de nalbă peste tot.

În cîteva imagini apărea o tînără. Avea părul drept, mătăsos, ochelari de soare uriași și purta un top lejer și pantaloni capri. Arăta ca un model de revistă. Asistentă?

Camille nu a fost surprinsă cînd a aflat că el are o asistentă care arăta ca un fotomodel. Mergi mai departe, Camille, mormăi ea. Uită-te la fotografii.

Facpesto: Cînd vei ajunge aici, amintește-mi să te duc la muzeul din Vaucluse. Are o colecție excepțională din anii războiului.

- Cînd eu voi ajunge acolo? se întrebă Camille cu glas tare. Vrei să spui niciodată? Ce te face să crezi că voi ajunge în Franța?

Își concentrează atenția asupra fotografiilor trimise. Cea mai intensă imagine era un portret vintage, în acuarelă, al unui bărbat blond și cu ochi albaștri, ca oțelul.

Facpesto: Îl recunoști pe tip?

Stewardesa: Nu. Ar trebui?

Facpesto: L-am găsit în arhiva orașului. Didier Palomar, primar din 1937 pînă în 1945. Pe etichetă scria: Primarul din Bellerive.

Stewardesa: Stai. Ce?

Facpesto: mai mult ca sigur că este soțul Lisettei. Ceea ce înseamnă că el este bunicul tău, nu?

Stewardesa: Nu am văzut niciodată o fotografie cu el.

Facpesto: Spune-i bună bunicului tău.

Camille simți un fior rece pe spinare cînd privi imaginea. Era perfect pieptănat. Ochii lui...Buze subțiri, față osoasă, bărbia ridicată într-un unghi.

Stewardesa: Ick. După spusele tatălui meu, a fost colaboraționist. Cel mai detestat om din sat. Ai aflat de ce a fost împușcat de fapt în 1945?

Facpesto: Nu. Putem să ne documentăm, după ce ne vom întoarce la Bellerive.

Noi. S-a referit la el și la supermodel?

Puse imaginea cu Lisette alături de ecran și studie toate imaginile pe rând. Bunicii ei parcă o priveau din trecut, după zeci de ani – doi străini de care era legată indisolubil. Lisette fusese o frumusețe, clar mult mai tânără decât Didier, cu părul lung și trăsături delicate, aproape fermecătoare. Didier nu la fel de mult. Chiar și într-un portret făcut ca să flateze, era un prim-plan și se vedeau ochii albaștri, părul blond și...

Camille i se opri respirația. Se mai uită o dată la fiecare imagine. Lisette și Didier. Nu putea fi sigură din fotografia Lisettei, fiindcă era alb-negru, dar tonurile imaginii sugerau că mama tatălui ei avea părul blond și ochi deschiși. Lisette și Didier Palomar erau amândoi blonzi, ca niște vikinci.

Apoi Camille luă o fotografie a tatălui ei – făcută la scurt timp după sosirea lui în America. Atunci avea cam optsprezece-nouăsprezece ani, aproape vârsta Lisettei. Ca și mama lui, avea buze cărnoase, pomeți proeminenți, ochi mari și bărbia puternică. Spre deosebire de ea, el avea părul negru, ondulat, ochi negri și tenul măsliniu.

Între Didier și Henry și Camille nu vedea nici o asemănare.

Mai tulburător era faptul că tenul lui Henry – ca și al

ei, al lui Julie, avea o nuanță cu totul diferită de a părinților lui.

O întrebare o sîcîia. Cum au putut acești doi oameni cu trăsături ariene să procreeze un fiu colorat, ca Henry? Oare moștenise o altă ramură a familiei?

Puse paharul cu vin pe masă și luă aparatul vechi. Apoi se uită la Lisette.

- Cine ai fost? întrebă Camille în franceză. La ce te gîndeai în momentul acela? De ce ești atît de tristă?

Camille încercă să-și imagineze poveștile care puteau să treacă prin mintea Lisettei în clipa cînd a declanșat aparatul, capturînd pe celuloid un moment de bîntuire. Camille petrecuse mult timp studiind fiecare detaliu al fotografiei. Dată fiind sarcina avansată a Lisettei, fotografiile de pe rola respectivă puteau fi ultimele din viața ei.

Facpesto: Alo? Te-am pierdut?

Camille nu răspunse apelului, fiind prea concentrată asupra fotografiilor. Se uită prin obiectivul aparatului vechi și zise:

- Aș vrea să te fi cunoscut. Oare ce mi-ai fi spus? Ce secrete ascunzi?

CAPITOLUL NOUĂ

Bellerive, râul Var, Franța, 1941

Lisette Galli ținea în mîinile ei aparatul foto al doctorului Toselli.

- Mi-l dați mie? Nu cred că vă puteți despărți de el.

Doctorul Cyprian Toselli, un bărbat mai în vîrstă, șeful ei, ridică mîna.

- Consideră-l un cadou special pentru aniversarea celor șaisprezece ani ai tăi.

- Am împlinit șaisprezece ani acum trei luni, zise ea zîmbind.

- Știi că sînt uituc. Este aparatul meu preferat și ar fi păcat de el să stea nefolosit în cutia lui. Din păcate eu nu-l mai pot folosi. Doctor Toselli, fotograf expert, cu foarte mulți ani de experiență, începuse să orbească. Veterinar de formație, el își făcuse planuri să-și petreacă anii de pensionar făcînd fotografii, pe care să le dezvolpeze în camera sa obscură. Acum, din păcate, îi va petrece în întuneric.

- Este prea sofisticat, zise ea. Nu pot să-l accept. Ah, dar cît își dorea. În ultimii doi ani făcuse menajul și îngrijea de grădină pentru un salariu infim. Cînd a observat

intereseul ei pentru fotografii, el i-a dat cîteva lecții, pe care Lisette le-a absorbit ca un burete de mare, vîndut pe docurile Bandol.

- Lisette, m-ar bucura nespus să știi că aparatul meu foto preferat se află în mîinile tale talentate, immortalizînd imagini așa cum te-am învățat eu. Momentele vieții sînt efemere și imprevizibile și există multe astfel de momente, care trebuie păstrate. Dacă nu ai învățat altceva de la mine, măcar asta trebuie să știi.

Cuvintele lui au făcut-o să plîngă. Cei doi frați mai mari ai Lisettei fuseseră uciși mai demult în bătălia de la France. Etienne servise ca vînător de munte, atașat la un regiment montan de soldați pedestri. A fost împușcat în timp ce apăra un punct strategic de pe linia Maginot, în nord-est. Roland, în mod și mai tragic, a murit după o bătălie corp la corp cu soldații din unitatea lui, care-l acuzaseră de un viciu rușinos, pe care ea nu-l putea înțelege.

Lisette le-a făcut cîteva portrete amîndurora înainte de plecarea lor în luptă, iar acum prețuia aceste imagini cu toată inima ei.

- Sînteți mult prea generos.

- Din contră. Sînt un bătrîn egoist. Sînt lacom după plăcerea pe care mi-o oferă faptul că te învăț să faci ceva ce eu am iubit toată viața mea. De asemenea, nu am încredere în soldații italieni. De cînd s-au instalat în sătucul nostru, anumite lucruri au dispărut. Știi că tu vei păstra aparatul cu grijă.

Ea se cutremură, amintindu-și de raidurile italienilor

pe străduțe, cînd voiau să se răzbune pentru tovarășii lor care fuseseră uciși în timpul invaziei. Soldații au dat cîte o raită și pe la vilele aristocraților bogați englezi și parizieni, dar nu s-au dat în lături de la jefuirea oamenilor de rînd întîlniți. De curînd fusese reinstaurată ordinea relativă, mulțumită unei înțelegeri semnată de către Comisia Italiană de Armistițiu și oficialitățile locale. Numai că nimeni din Bellerive nu avea încredere în soldați.

Invazia italienilor a fost o lovitură oribilă pentru Franța, care deja se luptase – și pierduse – regiunea sa nordică, în favoarea Germaniei. În Iunie anul trecut Parisul fusese bombardat ziua în amiaza mare, apoi a fost declarat "ville ouverte", adică oraș deschis germanilor, iar noul lider, mareșalul Petain, a semnat armistițiul. În timp ce-i citea noutățile doctorului Toselli, ea a constatat că toată lumea condamna această acțiune. Președintele Americii, domnul Roosevelt, declara că "mîna care a ținut pumnalul a plonjat în spatele vecinului ei". Franța fusese tăiată în două – zona ocupată la nord și așa-zisa zonă liberă aici, în sud. Însă aici nu exista libertate, ci doar o autoritate străină diferită, care cerea socoteală.

Ea puse aparatul în cutia lui și zăvorî încuietoearea specială, citind inițialele C.T, încrustate pe capac.

- În cazul acesta, voi proceda exact cum mi-ați spus. Voi face niște fotografii minunate cu aparatul dumneavoastră și-l voi păstra în siguranță, pe veci.

El o mîngîie pe mînă, dar nu reuși din prima. Atunci foarte discret, ea își mută mîna, pentru ca el să o poată atinge. Gestul lui blînd i-a umplut ochii de lacrimi. În

ultimii ani el începuse să-și piardă treptat vederea, fiindcă suferea de degenerescență maculară. I-a spus că orbirea lui funcționa exact ca lentilele aparatului, care tot micșorau câmpul vizual, pînă ce aveai impresia că privești printr-un tunel care se tot îngustează.

- Fotografiile tale sînt excelente și ai un ochi fin pentru detaliile vieții de zi cu zi. Promite-mi că îți vei perfecționa meșteșugul. Camera obscură este la dispoziția ta, ca întotdeauna. În cămară era organizată această cameră obscură, care era un laborator perfect, dotat cu un aparat de mărire, hîrtie specială și substanțe, precum și apă proaspătă, pompată de afară.

Acest bărbat îi era drag și Lisette l-ar fi ajutat chiar și fără simbrie. Dar el insista să-i plătească un salariu. Înțelegea prin ce dificultăți trecea familia ei și recunoștea demnitatea muncii.

- Nici nu știu cum să vă mulțumesc, domnule. Sînteți foarte generos.

- Prea bine, zise el. Atunci am stabilit și sînt mulțumit. Cît e ceasul?

Ea se uită afară pe fereastră, la ceasul uriaș de pe frontispiciul clădirii gării.

- Cinci și jumătate.

- Perfect, atunci aș dori un aperitiv, apoi un capitol din cartea noastră, înainte să pleci.

- Desigur. Vin imediat. Puse aparatul în coșul ei de piață, făcut din paie împletite. Apoi turnă două degete de Ricard într-un pahar înalt și subțire, adăugă un cub de gheață din rezerva prețioasă. Cum războiul aducea multe

privațiuni, era foarte greu să ai un frigider, dar Toselli avea mare nevoie de gheață, pentru că fabrica în secret un medicament minune – penicilină- pentru răniții din război. Cu ajutorul cunoștințelor sale medicale și științifice, ajutat și de echipamentul din practica de veterinar, știa exact ce are de făcut, iar Lisette ardea de nerăbdare să-l ajute să prepare medicamentul și să-l ascundă.

Dacă ar afla forțele invadatoare, toată rezerva i-ar fi furată și el ar fi fost probabil arestat. Lisette îl vedea ca pe un erou care contribuie la cauza franceză. De la bun început ea i-a păstrat secretul. Soldații armatei ocupante îl priveau ca pe un bătrânel inofensiv și nu-și dădeau seama ce se petrece chiar sub nasul lor.

- Hai să mergem în grădină, zise el. Îmi place să simt cum soarele îmi mîngîie fața.

- Desigur. Sînt în spatele dumneavoastră.

El luă cartea din care ea îi citea, apoi traversă lent sufrageria pînă ce ajunse în grădina din spatele casei. Pe măsură ce trecea, atingea lucruri – spătarul unui scaun de bucătărie, latura unui dulap, cuierul pe care erau agățate pălăria, bastonul și umbrela. Lisette avea grijă ca toate lucrurile să fie repuse în același loc, astfel încît el să le găsească, dacă avea nevoie; asta era misiunea ei.

La școală a fost mereu o elevă silitoare, dar sub tutela lui a mai învățat o mulțime de lucruri, în afara materiilor obligatorii, predate de măicuțe. De multe ori el o oprea din treabă, ca să o pună să citească. Amîndurora le plăcea să citească – nuvele scurte, povești clasice cu eroi și personaje negative, poezii și jurnale din întreaga lume, din mijlocul

teribilelor evenimente care se petreceau în prezent.

Naziștii au ocupat Parisul. S-au făcut arestări, deportări ale evreilor și străinilor. Doctorul Toselli spunea că singurul lucru care-i mai ține în frâu pe naziști era prezența italienilor.

- Azi nu vreau să citim despre cuceritori. Nu vreau noutăți azi. Oricum sînt cenzurate. Mai bine să vedem ce face domnul Holmes.

Doctorul Toselli avea un proiect special cu Lisette. Îi plăceau foarte mult seriile cu Sherlock Holmes, un detectiv britanic strălucitor, care rezolva crime misterioase. Cărțile erau în engleză. Toselli o urmărea cît tortura pronunția numelor englezești, dar observa progresul ei pe măsură ce poveștile se succedeau. Era răbdător și o încuraja permanent. Acum citeau cel de-al treilea volum: *Cîinele din Baskersvilles*.

- Oare chiar există asemănări între membrii unei familii, sau oamenii văd ceea ce vor să vadă? se întreba ea.

- Tu nu ai mistere de rezolvat în ceea ce te privește, nu? Ai părul bălai, exact ca mama ta, care acum, probabil că pregătește cina. De aceea ar trebui să pleci.

Ea puse cartea pe masă, își luă rămas bun și plecă.

Înainte de a ajunge la căsuța unde locuiau, mai avea ceva de făcut. Era sîmbătă și a trebuit să se oprească la biserica din sat, pentru spovedania săptămînală.

Era frig și întuneric în biserică. Cîteva măicuțe și niște enoriași bătrîni erau prezenți, așezați în strane, unii erau îngenunchiați în fața altarului, cu capetele plecate evlavios.

Confesionalul era liber, așa că trase perdeleța și intră,

făcîndu-și semnul crucii.

- Binecuvîntează-mă părinte, pentru că am păcătuit...

Așteptă ca părintele Rinaldo să răspundă. Trebuie să fie greu să ascuți atîtea fapte mărturisite. De fapt ea nu se știa încărcată cu nici un păcat. Simțea doar că ar trebui să-și ajute părinții mai mult. Tatăl ei, un cioplitor în piatră cunoscut a suferit un accident grav acum un an. În prezent era imobilizat într-un scaun cu rotile și depindea de mila vecinilor și a bisericii, care îl susțineau. Curînd trebuiau să părăsească și casa, pentru că nu aveau bani de impozite. Mama ei se temea că vor trebui să cerșească, sau mai rău.

Amenințarea cu închisoarea plutea deasupra capetelor lor. Se vorbea că vor ajunge într-o casă a săracilor din Marsilia, o perspectivă oribilă pentru tatăl ei, un om foarte mîndru.

Poate avea de mărturisit faptul că l-a lăsat pe Jean-Luc d'Esterel să o sărute de cîteva ori și că era posibil să se îndrăgostească de el. Era nespus de frumos, cu ochi mari, negri și gene lungi răsucite, o bărbie puternică și nas acvilin. Jean Luc era evreu, ceea ce însemna că probabil biserica le considera legătura păcătoasă.

- Monsenior? șopti ea după ce trecură cîteva minute.

Tot nu primi răspuns de la preot. Într-un final auzi un sforăit ritmat.

Lisette oftă.

- Bine. Păcatele mele sînt extrem de plictisitoare. După ce șopti în latină Actul de căință, Lisette ieși din confesional. Astăzi fără penitențe.

Merse pe aleile înguste din satul ei, îndreptîndu-se spre

casă. Făcu greșeala să o ia pe o scurtătură care trecea prin fața barului Zinc, frecventat de soldați. Cu puțin timp în urmă străzile satului erau sigure și peste tot întâlneai fețe zîmbitoare, magazinele debordau de mâncare și vinuri proaspete de la fermele și viile din împrejurimi. Acum Bellerive forfotea de tranzacții cu articole de pe piața neagră, iar străini înarmați populau străzile. Un astfel de grup se adunase la o masă de restaurant și câțiva soldați au văzut-o. Au început tot felul de complimente rostite în italiană.

Ea merse mai departe, fără să dea atenție vocilor aspre și exclamațiilor impertinente, doar că unul dintre ei îi blocă drumul.

- Unde mergi, frumoaso? o întrebă într-o franceză stricată. Ce duci acolo, în coșul acela?

Aparatul foto. Îl strînse la piept, sperînd că legumele dăruite de Toselli din grădina lui ascundeau cutia prețioasă.

- Vă rog, spuse ea calm, sînt doar niște legume pentru părinții mei.

- Bine, atunci trebuie să ni te alături și să bei cu noi un pahar cu vin. Soldatul era negricios și solid, iar uniformă îi duhnea a transpirație. Puse o mîină pe ea.

Lisette i-o împinse cît colo, ca arsă, căutînd să nu intre în panică.

- Nu mă atingeți, domnule.

- Sîntem aici ca să te protejăm. Nu așa ne arăți recunoștința. O luă iar de braț.

Ea se uită îngrozită de jur împrejur, sperînd că barmanul sau vreun trecător o vor ajuta.

- Lăsați-mă în pace, strigă ea.

- Ce este asta? se auzi o voce plăcută, care vorbea în franceză.

Cînd se întoarse în direcția vocii, ea îl văzu pe Didier Palomar, primarul orașului. Domnul Palomar deținea o fermă, Sauveterre; era un conac vechi, moștenire de familie, înconjurat de cîmpuri verzi, plantații de vii, pajiști și izvoarașe care se vărsau în mare.

Duminicile la biserică era o prezență plăcută, în haine elegante, iar alura lui completată de părul blond și niște ochi de culoarea oțelului atrăgeau atenția. Era francez, deținea o poziție cu autoritate și era un aliat de încredere în acest moment, față de soldații străini beți.

- Domnule primar, eram în drum spre casă, la părinții mei. Nu vreau să provoc necazuri.

- Foarte bine. Atnci te voi conduce eu acasă. Le spuse ceva soldaților în italiană. Doi au făcut niște gesturi nepoliticoase, dar s-au întors la băuturile lor.

- Ești fiica lui Albert Galli, nu-i așa? o întrebă Didier, pe cînd mergeau pe o stradă îngustă și șerpuită.

- Da, domnule. Era tulburată de întîlnire. Vocea ei trăda emotivitate și picioarele îi tremurau groaznic.

Domnul Palomar o apucă ușor de cot.

- Te numești Lisette.

Ea se întreba de unde îi știe numele.

- Ai crescut și ai devenit o domnișoară frumoasă. E mai bine să eviți soldații.

- Așa voi face, spuse ea mîhnită. Ce drept aveau ei să intre în orașelul lor liniștit, a cărui vină nu era decît că se

afla în calea ambițiilor lui Hitler și Mussolini?

Au ajuns la casa ei, iar Lisette ezită, la început, fiindcă mîndria și bunele maniere se luptau în mintea ei. Era o Galli: au cîștigat bunele maniere.

- Nu doriți să intrați și să luați un aperitiv? îl întrebă ea.

- Frumos din partea ta, zise el și deschise ușa ca să intre ea prima.

- Maman, Papa, avem un musafir, strigă ea, cînd îi văzu în mica grădină din spatele casei, o oază pe care tatăl ei a creat-o, îngrădind-o cu un zid de piatră și amplasînd un mic lac artificial. Este domnul Palomar.

Primarul merse spre grădină, apoi dădu mîna cu tatăl și cu mama.

- Vă rog, luați loc, spuse tatăl ei.

- Vă aduc ceva de băut, adăugă mama ei.

- Sînteți prea amabilă, dar nu am nevoie de nimic, zise domnul Palomar. Pur și simplu am vrut să o aduc pe domnișoara acasă în siguranță.

Lisette rămăsese în interior, unde lumina era slabă. Scotea legumele din coș. Nu știa unde să ascundă aparatul. Toate casele erau vulnerabile.

- Trebuie să ne permiteți să vă oferim un aperitiv, insistă mama ei. Știu că autoritățile centrale au interzis asta, dar noi facem vinul nostru în casă.

- Bine, sigur, zise domnul Palomar. Văd cu cine seamănă fiica dumneavoastră la amabilitate.

- Lisette, adu carafa cea bună, îi spuse mama ei. Să fie curată-lună.

Lisette inspecta carafa, iar mama scoase vinul de la rece. Apoi tăie câteva felii de brînză, lîngă câteva felii dintr-o baghetă și la mijlocul platoului adună un morman de măslinile din rezerva lor prețioasă. Tatăl ei prefera măslinile.

- Este un om foarte important, acest Palomar, zise mama ei, remarcînd privirea Lisettei. Știe cum să se poarte cu italienii. Am auzit că la ferma lui sînt porci și vaci de lapte.

Fermele locale trebuiau să-i hrănească pe soldați. Existau raționalizări de hrană. Forța de muncă era plecată la război, hrana nu mai putea ajunge în țară pe mare, fiindcă transportul fusese distrus de activitatea militară, iar în sat hrana consta în vînat, pescuit și producția locală de lapte. Tot ce se producea, era îndreptat spre front, iar în case obiceiul aperitivului devenise un lux ascuns.

Lisette apucă tava cu pahare. Se uită pe furiș la domnul Palomar. Părea un bărbat relaxat și stăpîn pe sine.

- Palomar e foarte chipeș, nu? remarcă mama ei.

Lisette roși.

- Dacă spui tu. Pentru un bărbat mai în vîrstă.

- Dar nu e foarte bătrîn, poate are treizeci de ani, zise mama. Și e văduv, atît de tînăr.

- Soția lui a murit?

- Da, anul trecut. Madame Picoche spunea că s-a înecat în Calanques. Înotatul este periculos în locul acela. Hai să fim deosebit de amabile cu domnul Palomar.

Lisette o urmă pe mama sa în grădină.

- Voila, zise tatăl ei surîzător. Un pahar pentru seara aceasta frumoasă.

Maman turnă și au ciocnit cu toții. Lisette agreea mult aceste momente, când ziua se intersecta cu seara, adică de la muncă se trecea la orele de relaxare.

Înainte de accidentul tatălui ei, însemna o seară relaxantă. Când ea și frații ei erau mici, Maman le turna limonadă, iar familia se aduna la masă, bucurându-se de momente perfecte împreună, când se reuneau cu Papa.

Acum era mîndră de tatăl ei, care-și păstrase demnitatea, chiar și după atîtea pierderi – fii lui, munca lui, folosirea picioarelor – acum conversînd cu primarul orașului.

Lisette bău și ea încet din paharul ei. Nu mîncase măslina deloc, ca să nu diminueze rezerva. Domnul Palomar era cordial, dar avea ceva de care ea nu-și dădea seama. Când o vedea că se uită la el, zîmbea galant. El era bărbatul care a apărat-o de soldații străini, totuși.

- Cum ați reușit să vă descurcați prin toate necazurile?

- Albert, zise Maman, domnul este musafir. Nu fii nepoliticos.

- Nici o problemă, doamnă, zise domnul Palomar. Sînt hotărît să apăr orașelul nostru. De multe ori trebuie să facem alegeri dificile. Capitulăm și evităm vărsarea de sînge, sau rezistăm și invităm vărsarea de sînge. Mie nu-mi plac capitulările, dar avem de ales? Mîndria națională ar fi rănită, dar sigur nu sîngerează precum cetățenii noștri, nu?

- Ce noroc pe noi să avem un primar care înțelege toate acestea, spuse Maman.

- Trebuie să plec, zise el. Sora mea, Rotrude mă va certa dacă întîrzii la cină. Soțul ei a murit în luptă la doar o

lună după ce mi-am pierdut și eu soția, așa că ea și fiica ei au venit să locuiască la mine, la Sauveterre. Este un loc retras, liniștit, cu excepția italienilor cazați acolo.

- Aveți italieni sub acoperiș?

- Nu am putut alege. Rotrude se plînge de manierele lor și ne beau vinul ca pe apă. S-a dus toată rezerva de grenache a răposatei mele soții. Mă relaxam cînd consumam din vinul făcut de mîinile ei.

- Ne pare foarte rău pentru pierderea suferită, spuse Papa.

- Și mie pentru a dumneavoastră. Din păcate, soția mea nu m-a binecuvîntat cu copii, așa că nu pot decît să-mi imaginez durerea pierderii unui copil. Se uită la Lisette, studiind-o din cap și pînă-n picioare. Uite cum v-am întristat pe toți. Să privim înainte, spre vremuri mai bune, da?

- A mai sosit unt de la domnul Palomar? întrebă Lisette pe cînd se așeza la masa de seară. De un an el îi aproviziona cu unt delicios, brînză, bacon, cafea și vin. Primarul și Papa deveniseră buni prieteni, iar Palomar spunea adeseori că ar ajuta familia cu orice le-ar fi necesar.

- Este foarte generos, spunea Maman, în timp ce puneă supă în farfurii și le împărțea cîte o felie de pîine unsă cu unt proaspăt.

Papa spuse rugăciunea, apoi toți au ridicat paharele. Beau apă simplă, fiindcă vinul era raționalizat oricum. Cu fiecare săptămînă situația se înrăutățea în privința mîncării. Oamenii mîncău caii de povară, dacă nu-și permiteau să-i hrănească. Dacă un pescar prindea mai mult pește, acesta

era rapid rechiziționat, pentru ca soldații să fie hrăniți, în nici un caz civilii.

Lisette slăbise mult, la fel ca părinții ei, de care îi era milă, când îi vedea cu obrajii supti și părul din ce în ce mai rar, din cauza subnutriției. Doctorul Toselli se îmbolnăvise și el din pricina lipsurilor și vedea tot mai rău. Ea mergea să lucreze pentru el în continuare, dar nu mai primea bani. Suficiente ca plată erau lecțiile de engleză.

O mai instruia în tehnica folosirii camerei obscure, astfel că arta fotografică deveni pentru ea o obsesie. Îl ajuta pe Toselli cu producerea penicilinei și nu-i păsa dacă ar fi fost prinsă. O rugase pe mama ei să cultive pepeni în grădină, fără să-i spună de ce. Aceștia erau buni pentru cultivarea mucegaiului din care se obținea antibioticul.

- Delicios, zise Papa. Presără în supă firimiturile de pâine de pe șervețel.

- Avem desert în seara aceasta. Tot un cadou de la domnul primar. Mama ridică un capac de sticlă aflat pe un platou înalt și....

- Ciocolată! spuse Lisette. Mamă, aceea este ciocolată? Mama ei dădu din cap afirmativ. Papa tăie calupul maroniu în trei porții egale.

- Poftă bună, dragele mele, zise el.

Lisette savură gustul delicios închizînd ochii. Ciocolată! Cine mai mînca așa ceva în vremurile astea? Aroma perfectă aproape o ameți.

- Ar vrea să te curteze. Mi-a cerut permisiunea.

- Ce? Cine? întrebă ea mirată.

- Domnul Palomar ar dori să te curteze, repetă Papa.

Eu și mama ta i-am dat aprobarea noastră.

Gustul ciocolatei din gura ei deveni amărui.

- Dar e absurd, zise ea. Palomar e mult prea bătrîn pentru mine. Nu-l cunosc deloc și nici nu doresc.

- Este foarte amabil cu familia ta, zise Maman.

- Și eu apreciez asta, dar am un prieten – Jean Luc d’Estrel.

- Cu el a fost un simplu flirt copilăresc, zise Maman. Acum ești o tînără adevărată. Și mai mult de asta, el este evreu.

- Ca și amanta lui Mussolini.

- De unde ai auzit asta?

- Aud și eu. Știu multe lucruri.

- Atunci ar fi trebuit să auzi că vin germanii. Pe italieni și pe evrei îi vor aduna. Dacă Jean Luc știe ce e mai bine pentru el, s-ar face pierdut pe undeva.

- Mama lui este bolnavă, zise Lisette. Nu poate să o părăsească. Marshal Graziani i-a ordonat lui Jean Luc să muncească pentru el, fiindcă doar el știe cum să acționeze macazurile și trecerile peste pod. Lisette știa că iubitului ei nu-i convenea să-și ofere serviciile forțelor militare de ocupație. Nu vreau să am de-a face cu Didier Palomar, conchise ea.

Maman o luă de mîini.

- Nu mai avem bani de chirie. La sfîrșitul lunii va trebui să părăsim casa.

- Cum? Cînd ai aflat asta? Lisette se uita cînd la un părinte, cînd la celălalt. Tatăl ei se uita la ea împietrit.

- Am primit o notificare acum cîteva săptămîni.

- Voi găsi o cale să fac rost de bani, zise Lisette cu disperare. Vorbesc, citesc și scriu în engleză. Știu să gătesc, să fac curat și să cos. Sigur voi găsi ceva de muncă în Aix ori la Marsilia.

- Nici să nu-ți treacă prin gând. Fetelor care pleacă la oraș li se întâmplă lucruri oribile.

- Mai oribile decît să fie curtate de un bărbat bătrîn, pe care nu-l cunosc? Lisette sări de la masă și ieși ca o furtună. Alergă îndurerată, ca să-i spună lui Jean Luc ce i se pregătea. Împreună vor găsi o soluție.

Simțea că o înțepă în partea dreaptă a abdomenului, dar reuși să ajungă la apartamentul iubitului ei. Deschise ușa, iar el era singur înăuntru; stătea aplecat deasupra mesei. Era să cadă de pe scăunel cînd o văzu.

- Lisette, exclamă el. Nu te așteptam.

- Trebuia să te văd, spuse ea. Părinții mei vor să mă mărite cu Didier Palomar.

- Primarul?

- Da, el ne aduce de mîncare. M-am gîndit că este un gest de bunătate, dar el a căutat doar să obțină aprobarea tatălui meu. Acum vom fi aruncați în stradă fiindcă nu mai sînt bani de chirie. Dacă-l refuz pe Palomar, vom cerși în stradă.

- Calm, zise el. Nu intra în panică.

- Nu pot. Mai avem timp doar pînă la sfîrșitul lunii. Lisette realizează că isteria nu o ajută cu nimic. Scuză-mă, zise ea și respiră puternic de cîteva ori. Ce face mama ta?

- Se odihnește, spuse el și făcu semn spre camera de alături. Doctorul spune că nu mai putem să facem nimic,

decît să-i asigurăm minimum de confort.

- Jean Luc, îmi pare foarte rău, zise ea trezită la realitate. Cu ce pot să vă ajut?

- Cu propria-ți persoană. Chiar și cu prezența. O mîngîie pe obraz.

Jean Luc a fost primul băiat – de fapt singurul băiat cu care s-a sărutat. Într-o zi se va îndrăgosti de el, așa cum a văzut în filme, pasional.

Auzi niște pîrîituri dinspre măsuța asupra căreia îl găsisese aplecat. Era un aparat de radio, făcut acasă.

Îl privi îngrozită pe prietenul ei.

- Doamne, lucrezi pentru partizani.

Lisette auzi un fluierat scurt, pe care-l așteptase de ceva vreme. Sări din pat, se îmbracă rapid, apoi ieși pe hol și ascultă cu atenție sforăitul cadențat al tatălui ei.

Ieși în noapte. Era întuneric pe stradă și se auzea doar strigătul slab al păsării de noapte și susurul apei rîului care se rostogolea spre pod. Era interzisă orice lumină aprinsă noaptea, așa că, după ce ochii i s-au adaptat încet la vederea nocturnă, plecă spre biserică. Avînd în mîină coșul impletit, iar în picioare ghetete, traversă podul.

- Hei, aici, se auzi o voce șoptind. Era Jean Luc, care o aștepta cu bicicleta lîngă turnul podului. Te-a văzut cineva?

- Cred că nu.

O trase spre el și o sărută cu foc pe buze. Inima ei începu să o ia razna pe măsură ce-l gusta mai profund.

- Ești sigură că vrei să faci asta? o întrebă el.
- Sînt sigură. Păcat că nu m-ai rugat mai demult.
- Este o treabă periculoasă, Lisette, să nu faci vreo greșală. Un partizan a fost prins săptămîna trecută la Marsilia și Louis mi-a zis că a fost torturat în feluri pe care nu vrei să le știi. De către francezi.

Louis Picoche, amic cu Jean Luc știa de toate. Se aliase cu un grup strîns unit de ideea de a ține secrete.

- Cei care sînt de partea guvernului de la Vichy și a lui Petain nu sînt francezi, zise ea cu dispreț. Nu vom fi prinși. Sîntem departe de oraș.

Jean Luc ducea agale bicicleta, pentru ca roțile să nu facă zgomote pe dalele de piatră, iar cînd au ieșit la șoseaua care ducea spre coastă, Lisette a încălecat pe ghidon, iar Jean Luc s-a pus pe pedalat. O excita strînsoarea brațelor lui puternice în jurul taliei, dar și senzația senzuală a pieptului lui musculos, lipit de spatele ei. Întunericul adăuga savoare senzațiilor erotice.

Era prima dată cînd avea și ea ocazia să facă un lucru important împotriva soldaților invadatori. L-au întîlnit pe Louis pe un cîmp părăsit, la cîteva sute de metri de pilonii uriași de granit, calanques, care scoteau capetele din mare. Aici o învățase Papa să înoate, cînd veneau vara, împreună cu frații ei.

După accident Lisette a devenit profesoara lor, fiindcă handicapul tatălui îl împiedica să mai facă orice. Tot Lisette îl mai aducea în căruciorul său și-l plimba pe mal, foarte aproape de apă, iar valurile înspumate se loveau de picioarele lui imobile și-i dădeau o cît de mică bucurie a vieții.

Maman venea și ea câteodată cu o baghetă și ceva de mâncare într-un coș și așa stăteau la un picnic de ocazie, răstimp în care parcă toți uitau de accidentul lui Papa, dar și de pierderea băieților, precum și de ocupația trupelor străine, care le-a distrus orașul. Lisette a făcut chiar câteva fotografii cu părinții ei la plajă, ca un memento pentru viitor.

În această seară nu era timp pentru amintiri. Louis nu le spusese ce au de făcut, dar era mai bine. Cu cât știau mai puține, cu atât existau mai slabe șanse să fie torturați, în caz că erau prinși.

- Ce n-aș da pentru o țigară acum, zise Louis, plimbându-se nervos. Nu pot să risc nici măcar un chibrit aprins, zise el, cu ochii ridicați spre cer. Se auzi sunetul unui motor de avion, iar Lisette întrebă:

- Ce este?

- Un avion. Vor lansa rezerve cu parașuta. Transponserul făcut de Jean Luc îi va ajuta să identifice exact punctul unde trebuie să lanseze coletul.

S-au ascuns în spatele unor boscheți denși și au așteptat.

- Acolo, zise Louis. Parcă văd ceva.

Într-un final au văzut și o parașută dreptunghiulară, albă, care cobora încet, iar la capătul firelor era agățat un pachet mare.

Pachetul conținea arme de calibru mic, destinate partizanilor care vor lupta împotriva ocupației naziste.

- Bună treabă. Curînd îi vom vedea pe italieni înghesuindu-se să urce dealurile, șopti Louis.

- Și apoi? întrebă Jean Luc. Germanii le vor lua locul.

- Tocmai de aceea noi acum facem provizii de arme.

Gata, haideți. Trebuie să ajungem în oraș înainte să răsară soarele.

Lisette a încălecat pe ghidon, în fața lui Jean Luc și au pornit la vale spre oraș. La un moment dat au zărit două siluete și au auzit pași în bocanci. Doi soldați au apărut ca din senin.

- Ce faceți voi doi la ora asta? Starea de asediu nu s-a încheiat.

Lisette încremeni. Sentimentul vinovăției o încolțise.

- Este iubita mea, spuse repede Jean Luc.

- E frumoasă, zise un soldat.

- Ce-ar fi să o împarți cu noi ?

Jean Luc se postă în fața ei.

- Niciodată. Nu vrem să facem necazuri.

- Amice, deja ai dat de necaz. Unul din ei îl prinse de mână pe Jean Luc. Cum te cheamă? Te duc la interogatoriu.

- Nu a făcut nici un rău, spuse speriată Lisette.

- Atunci nu are de ce să-și facă probleme, nu-i așa? Mergi acasă, fetițo. Să nu mai ieși noaptea. Cei doi l-au luat pe Jean Luc și s-au îndreptat cu el spre primărie.

Lisette rămase pe loc, paralizată de teamă. Ce să facă? Ce va păți Jean Luc? Ce se va întâmpla cu biata lui mamă, izolată și neputincioasă în apartamentul lor modest? Lisette și-l imagina pe Jean Luc torturat; toată lumea știa ce păteau partizanii- erau bătuți, înfomețați, privați de somn și li se amenințau familiile, chiar erau deportați uneori.

Sări pe bicicleta lui și porni spre Sauveterre, unde era reședința lui Didier Palomar.

CAPITOLUL ZECE

Lisette pășea cu atenție, ca să nu nimerească într-o băltoacă din fața școlii primare. Soțul ei, Didier, comandase vopsirea acoperișului în alb, cu o cruce roșie uriașă pictată deasupra, simbolizînd că bombardierele trebuie să evite locul. Simbolul internațional era dedicat exclusiv spitalelor și toți îl respectau. Lisette și-ar fi dorit ca toate clădirile din oraș să poarte crucea roșie vopsită pe acoperiș.

Intră, încărcată cu un coș plin cu mere, din livada de la Sauveterre. Misiunea ei era să-i ajute pe copiii din școală. Șoaptele copiilor citind din abecedare înveselea atmosfera. Sora Marie Noelle zîmbi cînd o văzu și-i făcu semn spre sala de mese. Școala ducea lipsă de profesori. Copiii trebuiau să cînte imnul lui Petain în fiecare dimineață și toată lumea trebuia să pretindă loialitate față de guvernul de la Vichy.

- Vă mulțumim din suflet, Madame Palomar, spuse măicuța. Copiii vă sînt recunoscători pentru generozitatea dumneavoastră.

- Aș vrea să pot face mai mult, recunosc Lisette.

- Și gesturile cele mai neînsemnate ajută. V-a văzut cineva?

Lisette dădu negativ din cap. Toate rezervele de hrană trebuiau raportate autorităților, dar cei mai mulți refuzau să se supună. Profitînd de statutul de soție a primarului, știa că nimeni nu îndrăznea să o controleze. Puse coșul cu mere pe masă și-i văzu pe cei mai mici, aliniați deja să vină la masă, cum s-au luminat la față. Se bucura că a acceptat să devină soția lui Didier, chiar și numai pentru aceste mici dovezi de mulțumire.

Dar nu numai.

Nu putea să ignore ultimul an, de cînd devenise doamna Palomar. Fără ajutorul lui Didier, Jean Luc ar fi fost torturat și omorît, iar părinții ei ar fi fost dați afară din casa lor. Didier nu ceruse decît mîna ei. Chiar și pastorul i-a binecuvîntat decizia, fiindcă ea venea la pachet cu binecuvîntarea protecției tuturor celor dragi Lisettei. Asta în ciuda faptului că și-a sacrificat orice vis.

În vremuri ca acestea, nu era timp pentru romantism, ci trebuia să fii practic. Jean Luc fusese eliberat, și-a putut îngriji mama și și-a reluat slujba la calea ferată. Lisette locuia acum cu părinții în siguranță, la ferma ancestrală a soțului ei, unde aveau suficientă mîncare întotdeauna.

Nunta ei a fost o scurtă formalitate civilă, fără mese de sărbătoare, căci nu se cuvenea. Patul nupțial a fost tolerabil și mai degrabă un exercițiu de mecanică a trupului. Pasiunea care te lasă fără răsufare, despre care citea în romanele interzise nu a apărut niciodată. Poate că așa îi era dat. Totuși, în unele nopți, stătea culcată, cu spatele la Palomar și cu ochii spre cer și visa.

- Ia-le și pe acestea, îi zise ea călugăriței, înmînîndu-i

bonurile de rație. Fusese o recoltă bună anul acesta, iar ea lucra la strînsul recoltei, fiindcă era o fire practică, spre deosebire de Didier, care era mult prea mîndru ca să se înjosească, muncind la cîmp. Sora lui, Rotrude, precum și fiica acesteia, Petra, au dat cîte o mîină de ajutor la adunatul recoltelor. La fel și mama Lisettei i-a ajutat.

- Să fiți binecuvîntată, doamnă, zise sora Marie Noelle.
- Mai vin și mîine, promise Lisette.

Un băiețel veni alergînd spre ea:

- Mulțumim pentru mere. Sînt preferatele mele, zise puștiul

Lisette îl mîngîie pe frunte și-i zîmbi matern. Există totuși un lucru asupra căruia ea și Didier erau de acord – voiau un copil. Uneori i se părea o cruzime fără margini să dorești să aduci pe lume un suflet nevinovat într-o lume atît de oribilă, dar, dacă renunți să visezi la o familie, înseamnă că renunți la orice speranță.

Se urcă pe bicicletă și porni spre casa pe care o împărțea cu părinți ei, cu Rotrude și fiica ei, Petra, dar și cu un grup de soldați cazați în casa lor, numai că într-o aripă laterală, separată de familie.

Sauveterre era frumos mai ales toamna, cu bogăția de culori atît de exploatată de pictori precum Cezanne și van Gogh, dar și Deyrole, care petrecea mult timp în regiune, surprinzînd culorile strălucitoare, mereu schimbătoare, precum și peisajul atît de variat.

Lisette se refugia în lumea ei, a fotografiei, ori de cîte ori avea ocazia, iar asta însemna o eliberare, o evadare din lumea tristă și urîță, populată de soldați, nebuni, monștri și

partizani. La început Didier a protestat împotriva hobby-ului ei, dar, după ce i-a făcut un portret, pe care l-a colorat în acurelă, l-a înrămat și l-a prezentat pentru a fi inclus în registrele orașului, el s-a mai domolit.

Tatăl ei mai lucra la forjă din când în când fiindcă voia să dea o mână de ajutor la treburile fermei, chiar și așa, din scaunul cu roțile. Ascuțea uneltele, le repara, lega viile. Era bucuros că viața lui are un sens.

La bucătărie mama ei discuta cu Muriel, menajera, care măcina făină pentru pâinea de mîne. Maman se simțea foarte bine în bucătăria spațioasă, cu dale cărămizii pe jos și ferestre largi, pe unde soarele pătrundea generos și încălzea aerul, chiar și iarna. Lisete era fericită când o vedea pe mama ei mulțumită și în siguranță. Chiar și la un an de când au plecat din căsuța lor modestă din centru, i se părea un mic miracol faptul că se trezea dimineața și le oferea părinților lapte proaspăt, cald încă după muls, sau cu omletă făcută din ouă proaspete.

- Pot să ajut? o întrebă ea pe mama ei, după ce își legă șorțul la brîu.

- Muriel a prins azi doi pești, spuse Petra, intrînd în bucătărie. Îmi place peștele.

- Avem și iepure, adăugă Rotrude. Muriel are mînă de vînător.

Petra se urcă pe un scaun și puse pe masă un buchet de flori de cîmp, culese cu mîinile ei.

- Lisette, mă ajuți să împletesc o coroniță?

- Nu trebuie să irosim levănțica, o certă Rotrude. Avem nevoie de ea, ca să facem medicamente pentru soldați.

- Dar pe tatăl meu nu l-au ajutat medicamentele, nu? spuse Petra. Tatăl ei murise, ca și fratele Lisettei, împușcat în primele ofensive armate.

- Uite ce, florile sînt proaspete și ar fi păcat să le lăsăm să se usuze nefolosite, zise Lisette, iar nepoata ei zîmbi înviorată.

Seara, după cină Didier îi anunță că italienii vor ieși din joc, iar germanii vor ocupa Franța. Oricît de rău le-ar fi fost sub ordinele italienilor, toți știau că germanii vor fi de o sută de ori mai răi.

- Germanii l-au ucis pe tata, zise Petra, mîngîindu-și coronița de pe cap.

- Cînd? veni brusc întrebarea Rotrudei, care era evident speriată.

- Curînd. Trebuie să vedem cum putem profita și noi, zise Didier.

Lisette îl conducea pe doctorul Toselli spre ușă, după ce au participat la ședința convocată de primar. Era o zi oribilă de Februarie, vîntul sufla cu putere, amenințător.

La ședința cu cetățenii orașului germanii s-au instalat ca lorzi supremi ai orașului Bellerive. Se zvonea acum că toți evreii vor fi adunați, că proprietățile și recoltele vor fi confiscate samavolnic, fără nici un motiv. În anumite orașe sinagogile fuseseră transformatate în bordeluri, care să deservească trupele.

În Bellerive nu exista sinagogă, dar zvonurile circulau și se spunea că soldații dau tîrcoale femeilor.

Oricine aducea vreo ofensă trupelor de ocupație germană plătea un preț oribil. Deținerea unei arme de foc – chiar dacă era una veche și ruginită – aducea cu sine pedeapsa cu moartea. Germanii măcelăriseră sate întregi, ca pedeapsă și exemplu pentru acțiuni de gherilă locală.

- Ar trebui să te întorci la Sauveterre cu părinții tăi, îmi spunea bătrînul. Mă descurc și singur pînă acasă.

- I-am spus lui Palomar că te voi conduce acasă.

- Îl am pe d'Artagnan care să mă conducă. Ținea de lesă un cîine antrenat special să ajute orbii.

- D'Artagnan nu se supără că merg cu voi, zise ea. Vreau să ajung la Jean Luc, să-i prezint condoleanțele mele. A fost atît de devotat mamei sale.

- Atunci vom merge împreună, dacă nu te superi.

- Sigur că nu. Ești suficient de gros îmbrăcat?

- Sînt mai rezistent decît tine, Madame, zise el în glumă, iar ea surîse înviorată.

Curînd au ajuns acasă la Jean Luc.

- Voi fi incorporat la STO – Serviciul de Muncă Obligatorie. Muncă forțată în Germania. Jean Luc i-a întîmpinat pe cei doi și, după ce i-a sărutat pe rînd, i-a informat despre ce-l așteaptă. Scurpă pe jos. Al naibii să fiu, dacă apucă ei să mă prindă.

- Poți să eviți asta?

- Nu și dacă rămîn aici.

- Dar acum, dacă mama ta nu mai este...zise Toselli, dar nu continuă.

Lisette simți un nod în gît.

- Ne va fi dor de tine, dar înțelegem, spuse ea.

- Credeți că Palomar va reuși să păstreze pacea prin locurile acestea, așa cum a făcut cu italienii? întrebă el.

- A zis că va găsi o cale să se înțeleagă cu germanii, spuse Lisette. Ea nici nu știa dacă poate să-i spună sau nu soțului ei despre fotografiile pe care le făcea, care le erau de ajutor partizanilor. La fel cum nu știa nici dacă Didier nu era angajat în activități subversive. Poate că și el ajută mișcarea de rezistență, în timp ce aparent coopera cu invadatorii. Asta doar ca să-i țină pe dușmani mai aproape.

Poate că de aceea s-a bucurat când i s-a transmis că la Sauveterre urmau să fie cazați un ofițer și trei locotenenți germani.

Când ajunse acasă, mai pe seară, găsi o hărmălaie de nedescris în grădină. Era plin de soldați germani, care vorbeau, râdeau și beau vinul ca pe apă. Ba chiar doi soldați în cămași cenușii făceau jonglerii cu grenade, chiar în fața ei.

- Mai ușor cu astea, îi opri ea. Terminați imediat. Sînteți oaspeți în casa noastră. Vă interzic să vă comportați astfel.

- Mai ușor dumneata, zise colonelul von Drumpf, savurînd un pahar cu vin. Sărbătoream și noi, în cinstea promovării soțului dumitale.

Îl văzu pe Didier îmbrăcat în uniformă specială a Miliției naziste: beretă neagră, cămașă neagră cu roșu și pantaloni asortați. Era așa numita și disprețuita Poliție de la Vichy. Francezi trădînd francezi de-ai lor, pentru a-și salva propria piele.

- Nu înțeleg. Lisette se temea că înțelege chiar foarte

bine. I se făcu rău de la stomac. Ce fel de promovare?

- L-ai auzit pe domnul colonel. Sărbătorim, spuse el și o cuprinse de talie, dar fără tandrețe, ci mai degrabă ca un semn al proprietății asupra ei.

- Este căpitan al Miliției. A jurat că va respecta și va instaura legea, adăugă von Drumpf. Ce pereche minunată sînteți voi doi. Amîndoi cu trăsăturile tipic ariene. Sper că veți fi binecuvîntați cu mulți copii frumoși.

Veni ca un șoc această discuție despre părul blond și idealul de ochi albaștri. Naziștii erau obsedați de noțiunea de rasă pură, ariană, considerîndu-i pe oameni niște simple vite, alese pentru trăsăturile lor fizice.

Didier o strînse și mai tare. Pîină acum nu au reușit să conceapă un copil, nu fiindcă el nu ar fi încercat suficient. Venea la ea aproape seară de seară, dar în fiecare lună dezamăgirea era mare. În uniunea lor fizică nu exista pic de suflet și nici dorință: doar sentimentul scopului.

- Mergi și adu aparatul foto, cherie, zise Didier. Avea buzele și dinții pătate de vinul roșu. Poți să immortalizezi acest moment pentru posteritate.

Ea se retrase la timp, fiindcă îi venea să vomite. Ajunse repede la baie și reuși să se elibereze.

- Nu mă simt prea bine, îi spuse ea lui Didier duminică. Nu merg la biserică azi.

- Din nou? Oamenii vor crede că ești bolnavă.

- Poate că vor crede ceva mai rău, i-o trînti ea, fiindcă nu se mai putea abține. Se prefăcuse că este bolnavă tocmai pentru a evita privirile pline de ură și furie ale localnicilor.

Ei nu știau că Lisette nu este de acord cu toate mașinațiunile soțului ei. Adevărul era că toată lumea îl ura și se temea de el. Avea o relație deschisă cu naziștii, așadar ea nu mai putea pretinde că este loială guvernului francez. Ardea de dorința mărturisirii adevărului despre Didier: că el se alăturase Miliției fără ca ea să fie de acord. Era colaboraționist, în schimbul serviciilor și favorurilor financiare și cum ea era soția lui, se presupunea că îi împărtășește opiniile și acțiunile.

A doua zi, când a mers la școală, cu coșul plin de struguri, sora Marie Noel o întâmpină cu o față cernită și-i spuse:

- Madame, mulțumim pentru generozitate, dar nu vă pot invita înăuntru.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Totul este în regulă?

- Părintele Rinaldo a fost acuzat de implicare cu teroriștii Maquis și a fost ridicat. Ne temem pentru viața lui.

- Cum? Unde? Este bine? întrebă Lisette speriată.

- Nu știe nimeni.

- Cum pot să vă ajut?

- Ar fi mai bine să stați departe, zise măicuța în șoaptă.

Au acționat la ordinele Miliției. Își făcu semnul crucii. Părintele Rinaldo a fost acuzat de către soțul dumneavoastră, primarul.

Lisette se simți ca și când cineva i-ar fi tras un pumn în stomac.

- Nu am știut, șopti ea. Îmi pare atît de rău...

- Cel mai bine este să plecați.

Lisette lăasă strugurii și o luă la fugă spre primărie. De aceea oriunde se ducea, era privită cu atîta ură și dispreț, asta constatase chiar mai devreme, cînd trecea pe bicicletă prin centru.

Merse direct spre biroul lui Didier și intră, fără să bată la ușă. Îl găsi singur, înconjurat de dosare și hîrtii de tot felul, toate purtînd însemnele naziste.

- Deci tu asta faci toată ziua? Îți spionezi prietenii și vecinii, pe oamenii cunoscuți de o viață?

El se ridică brusc de la biroul său.

- Fii atentă ce spui.

- Asta am tot făcut pînă acum și ajunge. Am crezut că faci tot ce e mai bine pentru Bellerive, dar acum văd că ești la fel de mișel ca naziștii. Ba chiar mai rău, fiindcă aceștia sînt concetățeni de-ai tăi.

- Habar nu ai cum este pentru mine, cum încerc să-i apăr pe toți din oraș.

- Atunci apără orașul, zise ea. Părintele Rinaldo a fost luat fiindcă tu l-ai trădat. Madame Fortin a leșinat de foame în biserică ieri, în vreme ce tu bagi în tine vin cu șeriful von Drumpf.

Palma lui Didier ateriză peste obrazul ei cu zgomot. La început Lisette nici nu a realizat ce i s-a întîmplat, dacă a fost lovită. S-a trezit pe podea, cu stele verzi rotindu-i-se prin fața ochilor și cu palma lipită de locul dureros. Nu o mai lovise nimeni pînă atunci. Parcă picase de pe niște stînci, pentru prima dată, în Calanques, direct în mare – ea singură, înfricoșată. Se ridică în picioare și urlă:

- Monstrule! Nu ai nici un drept...

- Fac tot ce poftesc. Nu te mai protejează nimeni. Tatăl tău invalid nu te poate ajuta. Ai putea să-i spui, dar ar înnebuni de durere, fiindcă nu poate să facă nimic pentru tine.

Cu mâna pe obrazul care o ardea, se retrăgea, îngrozită.

- Credeam că ai câteva calități, dar acum...

- Acum ce? urlă el. Pînă acum ar fi trebuit să înțelegi că oricine poate fi ridicat. Oricine, chiar și tatăl tău.

- Ce? zise ea și un fior rece o trecu pe șira spinării. Tata nu are nici o legătură cu partizanii. Nu ai putea să...

- Este prieten de-o viață cu Raoul Canale, un element cunoscut pentru FTP.

Trăgătorii și Partizanii Francezi erau cei mai de temut pentru naziști, fiindcă ei știau bine terenul și erau experți în sabotaje și asasinate. Orice suspiciune cît de mică însemna că un partizan putea fi luat cu o săptămînă înainte și împușcat.

- Papa și Canale au fost parteneri la jocul de petanque, cînd jucau în parc, nimic mai mult, zise ea panicată deja.

- Ar fi bine să speri că nici o informație mai proaspătă despre tatăl tău nu iese la lumină, zise Didier. O luă de bărbie și strînse. Dacă nu concepi un copil curînd, vei fi la fel de inutilă ca și tatăl tău. La fel de inutilă cum a fost prima mea soție și uite cum a sfîrșit.

Lisette nici nu clipea.

- Mă ameninți?

- Chiar e nevoie?

În camera întunecoasă a lui Toselli Lisette scotea din baia de substanță un film. Erau pozele făcute pentru Didier,

de cînd fusese primit în Miliție. Înțelese totul, privind zîmbetul fals al lui Didier. Era legată în mod fatal și indestructibil de Palomar. El avea putere absolută asupra ei.

Ca să nu înnebunească, își făcu un album cu fotografii, în care adăuga tot felul de instantanee din natură, pe care le data și le păstra cu sfințenie. Plimbările lungi prin vie și pe malul mării îi ofereau adăpost sufletesc.

Jean Luc dispăruse și nu mai știa nimic de el. Probabil că era mort, dar evita să se mai gîndească la asta. Se mulțumea cu păstrarea tuturor imaginilor obținute prin forțele proprii, iar ultimul album a fost datat: 17 Mai, 1944. Toate fotografiile reprezentau viața ei, zi după zi, cu bune și cu rele. Dacă urma să aibă un copil, așa îi va arăta cum a fost lumea în aceste vremuri înspăimîntătoare.

Totuși, refuza ideea că Didier va fi tatăl, fiindcă se temea ca micuțul să nu semene cu el.

Peste cîteva zile primi o directivă secretă, iar după ce citi, dădu foc biletului în care i se cerea să facă mai multe fotografii cu linia coastei din clopotnița bisericii.

Știa că se va întîmpla ceva. Simțea asta.

- Unde ai pornit? o întrebă Didier pe cînd își monta coșul pe bicicletă.

- La confesiune.

- Pentru ce? Parcă nu mai mergeai la biserică.

- Pentru că toată lumea ne urăște și spune că sîntem colaboraționiști. Vorbea încet, să nu-i audă nimeni.

Din turnul bisericii peisajul apărea foarte liniștit. Făcu fotografiile și rulă apoi filmul, după care îl scoase din aparat

și-l puse la locul indicat. Se îndrepta spre casă, dar nu se grăbea să ajungă la Sauveterre.

La un moment dat auzi deasupra capului motorul unui avion. Pe jos îi atrase atenția o bucată de mătase, peste care căzuseră frunze și iarbă uscată. Trase de material și văzu că era o parașută sfișiată. Inima îi bătea cu putere. Mai departe zări o cutie din lemn, spartă, iar în ea se distingeau niște pansamente și numeroase fiole, pe care era scris Morfină. Văzu o etichetă pe care scria în engleză: US Army Carlisle Model – FIRST AID.

De pe trunchiul copacului din imediata vecinătate a acestor resturi de lemn și material se scurgea ceva care semăna cu sânge închegat. Sânge?

I se făcu pielea ca de găină. Respira precipitat și inima îi bătea în piept să-l spargă. Zări o dîră de sânge care ducea spre pădure, unde curgea un izvor. Merse după dîră și, la un moment dat dădu peste un morman de frunze amestecate cu crengi subțiri rupte. Dădu cu piciorul la o parte cîteva crengi și îngheță.

Un bărbat zăcea ghemuit. Era plin de noroi și purta o uniformă de parașutist, a cărui cască de protecție era îndoită și zgîriată. Tremura ca varga și îi clănțăneau dinții. Ținea în mîna sprijinită pe genunchi un pistol îndreptat în direcția ei.

- Nu te mișca, zise el cu glas stins. Nu scoate un sunet. Nu mă face să te împușc.

CAPITOLUL UNSPREZECE

- Nu înțeleg un lucru, îi zise Camille tatălui ei.

- Bun venit în realitate, spuse el. În această seară, obișnuita lor cină de vineri va fi una specială. Era sfârșitul anului școlar și pregăteau pizza preferată de Julie – rustică și coaptă pe grilul de afară.

Camille adusese tableta cu imaginile și datele primite despre Bellerive și Sauveterre.

- Recunoști asta? îi arătă ea un portret colorat, trimis de Finn. Este din arhiva orașului și se pare că dînsul este Didier Palomar.

Tatăl ei se șterse pe mâini de făină și-și puse ochelarii.

- Nu am mai văzut fotografia asta.

- De aceea sînt confuză. Dacă acestea sînt culorile reale, înseamnă că era blond cu ochi albaștri.

- Este posibil. Sora lui, Rotrude, era și ea blondă, cu ochi de culoare deschisă, din cîte îmi amintesc.

- Mama ta, Lisette, era și ea blondă. Așa cum arată în autoportretul pe care și l-a făcut. Camille se uită cu atenție la fața tatălui ei, apoi îl privi din nou pe Didier. Dacă el și soția lui erau amîndoi blonzi, cum ai ieșit tu burnet, cu păr ondulat și ochi căprui?

- Nu știu nimic despre bunicii din ambele părți, zise el dezamăgit. Poate că de la ei am tenul măsliniu.

- Mă rog, nu știu multe despre genetică, dar știu că ochii căprui sînt trăsătura dominantă. Doi oameni cu ochi albaștri nu pot procrea un copil cu ochi căprui, nu crezi?

- Adică?

- Adică...Dacă Didier nu a fost tatăl tău?

- Oh, dar a fost. De aceea am moștenit eu Sauveterre. Sînt singurul lui moșenitor.

- Este posibil ca tatăl tău biologic să fie altcineva?

- Cu siguranță. Totul s-a petrecut înainte de nașterea mea, cherie. Cu atîția soldați străini forfotind prin orașelul nostru, cum obișnuiau să ia imediat ce doreau, femeile rămîneau însărcinate și nășteau copiii lor.

- Și tu nu vrei să știi sigur?

- Dacă aflu sigur...Doamne, asta ar schimba totul. dar cum s-ar putea stabili asta?

- Am putea face un test ADN. În zilele noastre este o procedură simplă. Bine, posibilitatea este mică, dar, există ceva care să-i fi aparținut lui Didier – o șuviță de păr, poate?

- E mort de șaptezeci și trei de ani și după ce a fost executat, a fost înmormîntat într-un mormînt nemarcat.

- Dar, să spunem că exista ceva...un obiect personal, poate o perie de păr sau o haină...

- Ar fi practic imposibil. De unde să găsim așa ceva? Și de unde am putea ști că materialul a aparținut hainei lui Didier? Am putea să mergem în Sauveterre și poate am găsi ceva, propuse el, privind-o cu subînțeleș.

Iar începe. Era la fel de hotărît să facă acea călătorie în Franța.

- Să o sunăm pe Madame Olivier, ca să o rugăm să caute în depozitul unde a găsit cufărul acela, sugeră Camille.

- Dar acum acolo este miezul nopții.

Auzi afară bicicleta lui Julie și merse să o întâmpine.

- Bună, zise ea cu entuziasm. Ai reușit? Ai trecut în clasa a zecea....Doamne...Deschise ușa larg, iar Julie intră. Ce s-a întâmplat? Ai căzut de pe bicicletă?

- Nu s-a întâmplat nimic, spuse Julie, rămânînd cu privirea în pămînt.

- Asta nu e nimic, spuse Camille, luînd-o de umeri. Stai pe canapea. Spune-ne ce s-a întîmplat.

Julie se așeză pe mînerul canapelei. Avea rucsacul făcut zdrențe. Cămașa era sfîșiată într-o parte și blugii erau pătați cu iarbă și noroi.

Papa veni lîngă ea.

- Spune-ne, începu el.

Julie mai rămase nemișcată cîteva secunde.

- Fața ta, zise Camille oripilată, punîndu-i mîna pe bărbie. De unde ai zgîrietura aceea pe obraz?

- Eu...am...a fost un accident. Sînt bine.

- Ba nu ești, zise Camille enervată. Cine ți-a făcut asta?

- Nimeni. Las-o baltă, mamă. Te rog.

- Nu las nimic baltă, iar tu îmi vei spune totul. Camille se uită spre tatăl ei. Citi regret pe chipul lui.Scumpo, spune-ne. Te putem ajuta, doar dacă ne spui.

- Nu am nimic de spus, bine? replică Julie. Vreți să știți cine mi-a făcut asta? Toți. Toți mă urăsc. Dacă vreți să mă ajutați, mă veți trimite la un milion de mile depărtare de locul acesta.

- A fost Vanessa? întrebă Camille. Jana? Sun la poliție.

- Ah, ce idee minunată, spuse Julie. Haideti să mă transformați într-un caz federal. Mamă, nu vezi că înrăutățești situația? Deja ai făcut asta când ai țipat la Vanessa, la bibliotecă.

Papa scoase din congelator o pungă gelatinoasă.

- Ține asta pe obraz, chouette.

Camille puse mâna pe mobil. Julie o prinse de mână.

- Bine, chiar vrei să știi? Oamenii împrăștie zvonuri, eu m-am enervat și am stîrnit o bătaie.

- Ce fel de zvonuri? Și de ce? întrebă Camille.

- Știi de ce. Toți cred că ți-ai bătut joc de domnul Larson și zvonurile erau despre... Julie se opri.

- Despre ce?

- Despre tine, bine? Nu am vrut să-ți spun nimic, fiindcă este o porcărie și nu trebuie să o auzi.

- Ce să aud? întrebă alarmată Camille. Un zvon despre ea?

- Oamenii spun că l-ai ucis pe tata! izbucni Julie.

În cameră se lăsă o tăcere mormîntală. Camille parcă primi un pumn în stomac și nu mai putea să respire.

- Ce lucru absolut cretin ar putea spune cineva, comentă tatăl ei. Cine putea scorni asemenea ineptie?

- Nu contează cine. Știu că este o porcărie, dar despre

asta vorbesc oamenii și de aceea am avut probleme.

Camille era complet înfierbântată, așa că luă iar mobilul în mână.

- Lucrurile au mers prea departe. Voi povesti totul la poliție.

- Mamă, te implor. Julie îi luă mobilul din mână. Poate că dacă nu ținai secret adevărul despre moartea tatei, oamenii nu ar mai fi bîrfit și nici nu inventau prostii.

- Nu e nici un secret. Nu vreau să discut despre asta, fiindcă e prea dureros.

Julie se uită pe rînd la cei doi.

- Dar sînteți amîndoi la fel, știți asta?

- Nu înțeleg la ce te referi, zise Camille.

- Amîndurora vi s-au întîmplat lucruri oribile și voi refuzați să vorbiți despre asta.

- Ai dreptate. Cum ai devenit așa de înțeleaptă? întrebă Henry.

- Am paisprezece ani. Știu totul.

Camille îi privi pe amîndoi și văzu durere și frustrare.

- Credeam că te protejez – și da, și pe mine – de aceea țin secret trecutul.

- Dar nu dau vina pe tine, mamă. Nici pe tine, Papi.

- Noi știm asta, spuse el. Este riscant să fii sincer. Apoi, dacă te închizi în tine, începi să simți acea durere personală. O bătu pe genunchi pe Julie. Poate că micuța aceasta isteată va trăi mai bine decît noi. Poate că ea va învăța ce înseamnă echilibrul.

Camille își recăpătă mobilul.

- Julie, îți respect părerea și în nici un caz nu vreau ca lecururile să iasă prost. Dar trebuie să înțelegi că nu voi ignora asta. Nu pot.

Acum tatăl ei îi luă mobilul.

- Vom mai discuta despre asta, dar nu în seara aceasta. Hai să ne bucurăm de o cină perfectă și să vorbim despre altceva.

- Mersi, Papi. Da, să facem asta. Te rog. Se uită spre Camille care era foc și pară pentru ceea ce pățise fiica ei, dar în această seară nu avea rost nici o acțiune.

Peste câteva minute au început să discute, iar vocea lui Papi avea efect liniștitor asupra lui Julie. Mai ales de când știa că și bunicul ei fusese hărțuit, înțelegea de ce era atât de sensibil la situația ei.

Camille a stat trează toată noaptea, întrebându-se cum nu a văzut nimic la fiica ei, cu toate simptomele care erau destul de evidente. Auto-izolarea, creșterea în greutate și notele slabe. Cum nu le-a văzut? Atît de nepăsătoare a fost față de fiica ei?

Totul ar fi fost altfel, dacă trăia Jace. Ar fi fost calm și blînd, înțelegător și protector ca Papa? Cum s-ar fi purtat cu o adolescentă?

Putea să o protejeze de hărțuitori? Ea, Camille, ce ar fi putut face? Se simțea groaznic știind că zi de zi copila ei pleca din casă și ajungea în cușca leilor, la școală.

Cît de mult poți greși cînd ești părinte. Parcă ar fi condus în întuneric. Nu vedea ce este în fața ei, decît atunci cînd adevărul îi apărea în față.

A doua zi la șase dimineața se întâlnește cu Drake în parcare din centru. Doar aici puteau vorbi, feriți de ochi indiscreți. El sosi cu două cafele și o tavă de la Brew-La-La, plus un zîmbet pe buze.

Nu i-a spus motivul pentru care l-a invitat.

- Bună, zise el.

- Bună.

- Nu-mi vine să cred că s-a terminat încă un an școlar. Doamne, cum zboară zilele. Se așezară pe o bancă, aproape de port. El îi dădu cafeaua cu aromă de vanilie, așa cum o prefera ea.

Ea se întreba dacă anul acesta o fi zburat ușor și pentru Julie. Mai mult ca sigur, ei zilele i s-au părut nesfârșite.

- Mersi, zise ea.

- Cea mai bună cafea din oraș.

- Mulțumesc pentru că ai venit, spuse ea.

- Mi-e dor de tine zise el.

- Drake...

- Știu, Camille. Voiam doar să spun ce am pe suflet.

Fraza lui a întristat-o. Ea nu-i ducea dorul.

- Drake, aș da orice să nu avem această conversație acum. Julie este hărțuită la școală și școala nu a protejat-o. Vanessa este conducătoarea grupului. Cuvintele i-au ieșit rapid, ca o cascadă, fiindcă și ea voia să termine.

- Ia stai puțin. De unde ai această informație?

- Trebuia să vezi cum arăta Julie ieri, când a venit de la școală.

El tăcu, apoi scoase mobilul și-i arătă o imagine.

- Semăna cumva cu asta?

În imagine era Vanessa, cu părul ciufulit, cu fața murdară și gulerul cămășii sfîșiat.

- Drake, asta este...

- De ieri. Crede-mă, am auzit aceeași poveste de la Vanessa.

- Stai – ți-a zis că a fost hărțuită?

- Și eu am primit-o ca bonus pe mama ei țipînd la mine.

- Era mult mai simplu cînd povestea avea o singură latură.

- Bun venit în lumea mea.

- Și acum ce facem?

- Acum ne întîlnim – noi, fetele și un mediator. Consiliera școlii vrea să ajute.

- E o nebunie, fetele noastre se bat ca nebunele fără un motiv. Este stînjenitor.

- Anul de început este o perioadă dură a vieții, iar cînd mai ai de-a face cu o provocare, cum ar fi un divorț sau un tată absent, lucrurile o iau razna.

- Bine dar ce ar trebui să le punem să facă?

- Ar trebui să-și ceară scuze și să devină prietene pe viață.

- Evident.

- Sincer, le vom spune că trebuie să se respecte reciproc și să stea la distanță. Să caute să nu se întîlnească prea des. Vom stabili și cîteva reguli...

- Iar ele se pricep la reguli, comentă Camille. Fiica ei

era victima? Sau era și ea o parte a problemei? Nu accepta nici unul din scenarii. Nu era de acord cu purtarea lui Julie, dar nici povestea Vanesei nu stătea în picioare. Bine, hai să ne întâlnim cât mai repede.

- Ce face Julie mai târziu?

Julie își studia sîni în oglindă. După spusele fetelor din vestiar, care o tachinau mereu cînd se schimba de haine, ea nu avea sîni. Doar grăsime.

Scoase limba și își puse un sutien pentru sport. Mama i-l cumpărase și acesta părea că ține totul sub control. Se mai uită o dată, apoi îmbrăcă blugii și tricoul. Surprinzător, blugii erau cam largi, iar tricoul strîmt. Mama i-a tot spus că trupul ei s-a modificat de la Crăciun, de cînd îi venise primul ciclu. Măcar cu asta se liniștise. Pînă atunci era singura fată din clasa a noua care nu avea ciclu.

Merse jos să verifice telefonul. Auzise sosirea unui sms cît timp s-a îmbrăcat. Era prima zi de libertate, iar ea dormise prea mult și se simțea amețită. De ce pentru ea libertatea era mai mult o închisoare? Prieteni nu avea. Nu putea merge la plajă, sau la plimbare prin oraș, fiindcă nu voia să dea nas în nas cu Vanessa sau cu Jana sau cu gașca lor de sclifosite, din care făcea parte aproape toată clasa.

Găsi mobilul; era un mesaj de la mama: **NE ÎNTÎLNIM LA SURF SHACK, 10:30 FIX.**

Poate mama și-a revenit, înțelegînd că înotul și surfingul nu sînt sfîrșitul lumii. Sări pe bicicletă și pedală grăbită spre plajă.

Localul ales de mama ei era cel mai frumos din Bethany Bay, chiar la intrarea pe plajă. Aici se servea plăcintă cu fructe, cartofi prăjiți, băuturi cu gheață, cafea și bere, plus că aveau un bar în aer liber, cu balansoare în loc de scaune de bar.

Exista și o anexă, de unde se puteau închiria articole de plajă.

Cînd intră în anexă și îi văzu pe mama ei, pe doamna Marshall, pe Vanessa și pe Drake Larson, Julie înțelese că a fost trasă pe sfoară.

- Hai să ne așezăm, zise Drake, făcînd semn spre o masă.

Vanessa purta blugi strîmți și un body, avea părul numai bucle lejere pe spate, de parcă venea de la salon. Era frumos machiată, fapt pe care Julie îl admira la ea. Se uită spre Julie cu o privire ucigașă. Julie încercă să facă la fel, ca să-și ascundă teama de Vanessa – manipolatoarea-șefă.

- Cred că motivul întîlnirii noastre este evident, zise doamna Marshall.

- Noi nu v-am crescut ca să vă bateți, zise mama. Puteți mai mult de atît.

- Sînt de acord, spuse Drake. De acum încolo nu vă veți mai purta ca niște asasini. Nu vom mai permite lupte, insulte sau hărțuiri online. Nu vom mai admite bîrfe sau zvonuri.

Julie nici nu asculta ce se spunea acolo. Ea nu dorise decît să se adapteze și să se integreze în grup. Vanessa a distrus totul, în ziua cu altercația de pe plajă. Nu se știa dacă

ea a lovit-o la cap, doar că Julie și-a amintit chipul ei cu o expresie mînioasă, înainte să fie măturată de val.

Apoi chestia cu geanta, care nu s-ar fi întîmplat dacă Jana Jacobs și-ar fi ținut închisă gura ei spurcată. Apoi incidentul cu Tarek....poate Julie s-ar fi descurcat mai bine singură, dar cînd l-au numit pe unicul ei prieten terorist, nu a mai răbdat.

- ...nu aici vom dezbate cine a început sau cînd. Puneți capăt aici și acum, spunea mama ei.

- Nu e vorba doar de mine, izbucni Vanessa. Nu pot purta răspunderea pentru felul în care se poartă ceilalți copii.

- Dacă e vorba de alți copii, ne vom ocupa și de ei, zise Drake, cu o față împietrită.

- Am o întrebare pentru tine, îi zise Camille Vanessei. Ce te-a făcut să crezi că eu mi-am ucis soțul?

Bravo, mămico, se gîndi Julie. Acum chiar că vorbea. Vanessa se albi la față.

- De ce...mă întrebați asta?

- Fiindcă tu ai răspîndit zvonul că mama l-a ucis pe tata, interveni Julie. Să nu negi asta.

- Nu trebuie să neg, fiindcă nu s-a întîmplat așa, zise Vanessa cu o inocență care nu o caracteriza. Julie, cum ai putut să inventezi asta? E urît din partea ta.

- Nu am inventat nimic. De ce aș fi spus așa ceva despre mama mea?

- Mă întrebam și eu, replică aspru Vanessa.

- Atunci nu te deranjează dacă verificăm pe telefonul

tău, ca să fim siguri, spuse Julie.

Vanessa strânse buzele panicată, iar o clipă Julie o văzu încolțită. După care buzele luară forma unui zîmbet perfect.

- Cum vrei. Dacă vrei să-mi spionezi apelurile, poftim.

Vanessa era stăpînă pe situație. Își ștersese orice urmă. Bine, își zise Julie, o va lăsa pe Vanessa să cîștige runda aceasta.

- Vanessa, i se adresă Camille, cînd te-am întîlnit și erai cu Jana la bibliotecă deunăzi, te-am rugat să-mi confirmi că nu o vei mai ataca în nici un fel pe Julie.

- Vai de mine. Nu vreau să credeți că am început eu ceva doar fiindcă Julie a distrus geanta Janei.

- Nu i-aș fi distrus-o dacă amîndouă v-ați fi ținut gura în legătură cu Tarek.

- Nimeni nu a spus nimic despre Tarek, replică Vanessa. inventezi și asta.

- Cine este Tarek? întrebă Mama.

- Stați puțin, zise doamna Marshall. Hai să alegem o cale să mergem înainte. Să vorbim despre vara aceasta. Vanessa, nu spuneai că vrei să mergi voluntar la Clubul Băieți și Fete?

- Da, doamnă. Îmi place să lucrez cu copiii.

Te rog, Doamne, gîndi Julie. Nu mă face să stau alături de Vanessa în vara aceasta.

- Și Julie? întrebă doamna Marshall.

- Eu voi fi plecată toată vara, ripostă Julie. În Franța, cu mama și bunicul. Nu se uită spre mama ei, dar simțea usturimea privirii ei.

- Oh, ce grozav, zise Vanessa.

- Ea m-a *atacat* pe mine, iar acum primește drept *recompensă* o călătorie în Franța?

- Dar e formidabil, spuse doamna Marshall. Chiar voiam să propun ca fetele să aibă o perioadă în care să nu se vadă. Atunci hai să sperăm că va fi o vară splendidă pentru amîndouă. Iar cînd va veni septembrie, nu sperăm că veți fi prietene, dar măcar nădăjduim că vă veți respecta reciproc, chiar și de la distanță, dacă e nevoie...

Julie era mulțumită că morala și întîlnirea se terminau în acest punct.

- Ne vedem acasă, îi zise mama ei, fără să pomenească nimic despre călătorie.

Ea sări pe bicicletă, bucuroasă că adusese în discuție subiectul Franța. Cînd ajunsese acasă, deja mașina mamei ei era în parcare. O văzu cum coboară și merge gînditoare spre cutia poștală. Îi părea rău că o vede mereu singură și îngîndurată. Știa că-și dorea ca orice femeie să aibă și ea o familie, doar că nu s-a întmplat nimic bun cu tipii pe care i-a cunoscut pînă atunci.

O licărire de speranță se aprinsese totuși cînd l-a cunosut pe Finn. Parcă a văzut o învioreare pe fața ei. Apoi Finn a plecat și mama era iar singură. Realiză cît de drăguță este mama ei și nu doar ea remarcase ; multă lume vedea asta.

O văzu răsfoind plicurile primite, apoi păru furioasă, din cauza unui plic. Purta ștampila și sigiliul departamentului de Stat al US. Camille intră în bucătărie și trînti scrisorile pe blat.

- Ce naiba e asta?

- Foarte bine, zise Billy Church, aflat pe veranda lui Henry. Ți s-a reînnoit pașaportul.

Camille se făcuse foc și pară din nou.

- Nu am trimis nimic, zise ea, privindu-i pe rînd pe prietenul ei, pe Julie și pe tatăl său. Ai făcut asta fără știrea mea, îi zise ea lui Julie.

Aceasta își feri privirea.

- Recunosc, sînt vinovat, spuse Papa, cu zîmbetul acela galic încolțit pe buze.

- Ai făcut asta fără permisiunea mea. Este un delict. Ai trimis documente în numele meu, dar și fotografia mea, fără ca eu să știu. Mi-ai falsificat semnătura.

- Pentru că tu nu ai fi semnat, iar timpul era esențial, zise nonșalant Papa.

- Ai început să-mi imiți semnătura foarte bine, spuse Camille. Mai întîi acceptul pentru cursuri, apoi asta. Meriți o pedeapsă uriașă.

- Deja sînt pedepsită pentru toate, zise Julie.

- Și vei mai fi.

- Bea-ți vinul, Camille, interveni Papa. Nu e nimic rău dacă ai pașaportul nou.

- Fără ca eu să știu? Ai depășit o limită. E viața mea, iar Julie este copilul meu.

- Acum s-a comis, zise Billy. Bine că ai pașaport nou și lumea nu s-a sfîrșit.

- Nu despre asta era vorba.

- Ce rost are, mamă? întrebă exasperată Julie. Papi vrea să meargă în Franța. Eu vreau să merg. Chiar și

doamna Marshall a zis să mergem. Singura împotrivă ești tu.

- Am motivele mele. Puse paharul cu vin pe masă. Tatăl ei le pregătise o cină minunată, doar că ei nu îi era foame.

- Nici unul din motivele tale nu sînt justificate, spuse Julie. Mamă. Te rog. Nu mă lăsa să petrec toată vara aici. Urăsc orașul acesta. Urăsc tot ce este aici.

- Ba nu. Bethany Bay este casa noastră. Aici este locul nostru.

Tatăl ei o luă pe Julie pe după umeri, sărutînd-o pe creștetul capului. Ieșiră amîndoi în grădină, discutînd cu acea familiaritate intimă pe care au împărtășit-o dintotdeauna.

- E vorba doar de o vară, zise Billy. Și o faci pentru tatăl tău. Spuneai că are de aranjat niște treburi pe acolo. Nu merită și el să facă odată pace cu trecutul?

- Desigur, dar de ce asta presupune ca noi să ne smulgem de aici toată vara?

- Fiindcă va fi minunat. Gîndește-te cît de bine îi va prinde lui Julie să vadă lumea. Și să se regrupeze. Știi, după chestia aia cu hărțuirea.

- Iar eu ce o învăț, dacă o iau de aici la primul semn de necaz? Asta nu înseamnă că hărțuitorii cîștigă?

- Dacă ai fi trimis-o într-o tabără de muncă din Badlands – poate. Dar Franța... Julie va avea numai de cîștigat, nu și fetele rele. Billy îi luă mîinile într-ale sale. Ascultă. Te cunosc, Camille și știu că lucrul cel mai

puternic din viața ta este bunăstarea lui Julie. Imaginează-ți cât de neplăcut va fi pentru ea să rămână în zonă toată vara aceasta.

- Vreau să-i placă aici, zise Camille, privind afară, pe fereastră. Așa cum ne place nouă.

- Atunci scoate-o din peisaj pentru o vreme. Se va întoarce cu o nouă apreciere a locului unde s-a născut.

Camille se uita la tatăl ei și la Julie și constată că nu mai are scuze. Papa părea atît de fragil, dar și hotărît să facă această călătorie. Teama ei nevrotică de a ieși din zona de confort începea să o afecteze pe Julie. Intelectual vorbind, știa că ei au dreptate. Julie merita să aibă acea copilărie de care s-a bucurat Camille, explorînd, călătorind și fără să fie ținută din frîu de o mamă care fusese tulburată ireparabil de o tragedie.

Poate că Billy avea dreptate – era necesară o schimbare radicală. Poate că o cale de a-și salva fiica era să o lase să-și întindă aripile și să exploreze.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Stewardesa: Sînt păcălită.

*Facpesto: Vorbești de parcă ar fi o problemă gravă.
Ce s-a întîmplat?*

Camille se uita fix la ecranul computerului. Ea și Finn își stabiliseră un program fix de discuții online și e-mailuri. Zilnic, de fapt. Deși era rușinată chiar să gîndească asta, conversațiile lor digitale erau partea cea mai plăcută a zilei. Ce însemna asta, că relația cea mai provocatoare din viața ei era în acest moment cu un bărbat aflat la mii de mile depărtare?

Stewardesa: tatăl meu și fiica mea sînt hotărîți să ne petrecem vara în Bellerive.

Facpesto: Crede-mă, există locuri mai rele în care să-ți petreci vara, iar Var nu este unul dintre ele. De-abia aștept să vezi locurile. Îți vor plăcea. De ce te simți păcălită?

Stewardesa: Fiindcă mă simt obligată să merg undeva împotriva voinței mele. Oricum nu-mi place să călătoresc.

Deplorabil, se gîndi Camille. Va crede că ești de plîns. Probabil că deja crede asta.

Facpesto: Vorbești ca bunica mea...

Stewardesa: Aaaau.

Facpesto:....dar arăți ca o stewardesă.

Stewardesa: De două ori Au. Din ce decadă ești? Din 1960?

Facpesto: Încerci să schimbi subiectul. Ce-i atît de rău că vii să mă vezi?

Stewardesa: Nu vin să te văd.

Facpesto: Aaaau.

Stewardesa: Vin să-l ajut pe tatăl meu să se ocupe de proprietatea lui. Și poate de niște lucruri din trecutul lui.

Facpesto: Și ei cum te-au păcălit? În caz că voi fi nevoit să fac și eu asta într-o zi.

Stewardesa: Mi-au reînnoit pașaportul fără permisiunea mea și fără semnătura mea. Fals în acte. Delict federal.

Facpesto: Cum au reușit să-ți facă o poză de pașaport?

Stewardesa: Foarte ușor. Am acasă tot arsenalul. Am avut împreună cu prietenul meu Billy un birou de fotografii pentru pașaport la minut, atunci cînd ne-am început afacerea. Julie m-a păcălit, rugîndu-mă să pozez pentru un "proiect la școală". Îți dai seama cîți copii fac tîmpenii pretinzînd că e vorba de "proiecte la școală".

Facpesto: Julie e o fată isteată. Ca mama ei.

Stewardesa: Apoi tatăl meu a cumpărat biletele. Clasa întîi cu Air France. Sînt sigură că l-au costat o avere.

Facpesto: Oh, tortura. Spune-i tatălui tău că-l rog să mă păcălească și pe mine.

Stewardesa: Oricum... Este felul meu complicat de a-ți spune că vom petrece vara în Bellerive.

Facpesto: Nu ai idee cât de fericit m-ai făcut.

Stewardesa: Sincer? De ce?

Facpesto: Fiindcă te-am sărutat și mi-a plăcut și mă gândesc tot timpul la tine.

Stewardesa: Niciodată nu știu când ești serios și când faci mișto.

Facpesto: Atunci va trebui să mă cunoști mai bine, ca să afli.

Stewardesa: Sau tu ai putea să-mi spui.

Facpesto: Atunci unde mai e distracția? Bine, hai să ne spunem fiecare câte un lucru despre noi înșine. Încep eu. Eu pot să merg pe bicicletă cu spatele. Foarte bine.

Stewardesa: Sînt impresionată. Rîndul meu: de cinci ani nu am mai urcat într-un avion.

Facpesto: Maică, de ce? Te temi să zbori?

Mă tem de toate, se gîndi ea, regretînd deja direcția pe care o luase conversația.

Stewardesa: Mda.

Facpesto: Există pastile pentru asta.

Stewardesa: Am deja o rețetă. Julie este entuziasmată. Acum mă simt vinovată fiindcă niciodată nu am dus-o într-o călătorie lungă ca aceasta.

Facpesto: O să-i placă la nebunie aici. Cum stă cu franceza?

Stewardesa: O vorbește fluent. Sau aproximativ. A avut un an dificil la școală, așa că i-ar prinde bine să evadeze

o vreme.

Facpesto: Dificil în ce sens?

Stewardesa: Hîrîieli cu ceilalți colegi. Nu-mi dau seama dacă ea este hărțuitorul sau hărțuita.

Aici Camille ezită. Îi spunea acestui bărbat o mulțime de lucruri despre sine. Se întreba cum de-i era atît de ușor să se deschidă în fața lui. Distanța, se gîndi ea. Protecția ecranului de computer.

Stewardesa: Și îți mai spun ceva – nu despre mine. Tatăl meu a fost hărțuit cînd era copil, la Bellerive. Era defăimat pentru că tatăl său fusese colaboraționist.

Facpesto: Nasol. Războiul devenise ceva foarte personal în orășele mici, precum Bellerive.

Stewardesa: Mă tot gîndesc la fotografiile pe care le-am văzut pînă acum. Tatăl meu este brunet și are ochi căprui. Pielea este măslinie. Amîndoi părinții lui păreau blonzi. M-am gîndit chiar și la un test ADN.

Facpesto: Curios și foarte curios. Am făcut multe testări ADN asociate cu munca mea.

Stewardesa: Zău? De ce?

Facpesto: Pentru a identifica rămășițele. Treabă oribilă, dar a ajutat la repatrierea soldaților dați dispăruți. Hei, am oră acum. Mai vorbim peste ceva timp? Sau, mai bine în persoană?

Camille simți fluturii entuziasmului. Stai calmă, își zise ea. Aici e vorba de Papa și Julie. Nu de flirturi cu Finn.

Stewardesa: Bine, atunci te voi anunța cînd plecăm. DC pînă la Paris, apoi spre Marsilia.

Facpesto: De-abia aștept să te văd.

Înarmată cu medicamente antistres, cu muzică de relaxare și alte nimicuri pe care le considera necesare supraviețuirii, Camille se îmbarcă în avionul care decola de pe aeroportul Dulles, cu tatăl și fiica ei.

Își aminti de ultimul ei zbor, din care s-a întors acasă văduvă, după care trebuise să-i spună fiicei ei că nu-și va mai vedea tatăl niciodată. Julie se rugase să meargă cu ei, dar Jace a refuzat-o, spunându-i că pentru ei va fi o a doua lună de miere, o vacanță romantică. De fapt, ei voiau să încerce să mai conceapă un copil.

Julie și Henry erau exact opusul neliniștii, radiau de entuziasm și se pregăteau pentru un zbor lung pînă la Paris. Își lăsaseră pe spate scaunele și se delectau cu gustări, răcoritoare și tot ce le mai ofereau stewardesele. Camille se temea că generozitatea lui era provocată de vreo infomație că nu mai avea mult de trăit.

Pe Julie o fascinau detaliile zborului. Acum redevenise Julie de altădată, minunîndu-se de tot ce-i oferea viața. Camille recunoștea că această experiență era exact ce le trebuia fiicei și tatălui ei. Poate că și pentru ea era ce-i trebuia – o schimbare.

De-abia aștept să te văd.

Oare ce a vrut să spună cu asta Finn? Și pentru ea sărutul acela oprise totul – chiar și timpul. Chiar și teama.

Totuși, timpul se scurgea în continuare. După sărut sau despărțit, Finn și-a văzut de viața lui, foarte departe de Bethany Bay. Acum se vor revedea. Pe urmă ce? Alte

sărutări? O tăvăleală? Nu se considera potrivită pentru tăvăleli. De obicei ea ieșea tăvălită.

Muzica în surdină, precum și bîzîtul molcom al motoarelor au trimis-o într-o zonă crepusculară a somnului. Îi vedea pe Julie și pe tatăl ei cum rîdeau și urmăreau comedii pe monitoarele încastrate în spătarele scaunelor. Ignora toate fanteziile negre care i se roteau prin fața ochilor. Se tot gîndea: pe urmă ce? Alături de Finn.

La un moment dat remarcă vag că luminile s-au aprins și, cînd se frecă la ochi, Julie se uita atentă al ea.

- A fost grozav, nu-i așa, mami?

Camille se îndreptă, amintindu-și de rămășițele visului pe care tocmai l-a părăsit.

- Ce?

- Zborul. Doamne ferește.

- Ce crezi? Îți place?

- Absolut. A fost cea mai frumoasă noapte din viața mea.

Papa o mîngîie pe mîină pe Julie.

- Nu prea ai dormit.

- Știu. Eram prea entuziasmată.

Camille răsufală ușurată în clipa cînd avionul atinse pămîntul pe aeroportul Charles de Gaulle.

- Sîntem la Paris, șopti Julie, cu ochii umeziți de emoție, pe cînd aștepta controlul pașapoartelor. Scoase mobilul și zise: hei, nu avem servicii.

- Nu ai nevoie de telefon cît timp vom sta aici, zise Camille.

Julie se pregătea să înceapă protestul, dar Camille ridică o mână:

- Când îți petreci vara în Franța, nu te plîngi de telefon.
- Bine, dacă pui problema așa, spuse Julie.
- Exact așa o pun.

După ce au zburat o oră pînă la Marsilia, au închiriat o mașină, un Renault Twingo, de culoarea strugurilor copti.

Ajunși pe șosea, Julie stătea numai cu ochii pe geam, admirînd tot ce-i trecea prin fața ochilor. Peisajul minunat, bucolic, dar și casele vechi, din piatră sau unele moderne, totul i se păru minunat. Urmînd drumul pe hartă, au trecut pe lîngă castele cu canale de apă de jur împrejur, au mers printre vii și livezi, au traversat cîmpuri de levănțică, iar cerul era de un albastru splendid.

Papa o sună pe Madame Olivier ca să-i anunțe ora estimată a sosirii.

- Ne pregătește un aperitiv special, spuse el. Nu am mai văzut-o de cînd am plecat din Bellerive. Era o tînără mireasă la vremea ceea. Acum e bunică – Martine e nepoata ei și este cu un an mai mare decît tine, Julie. De-abia așteaptă să te cunoască.

- Dar dacă nu-i va plăcea de mine?
- Prosti, zise Camille. Toată lumea te place.
- Da, de asta vor să mă dea afară din școală.
- Nu te dă nimeni afară din școală.
- Asta a spus Vanessa.
- Uite ce, sîntem departe de lcoul acela, hai să ne bucurăm de ce avem aici.

Ajunseră la o răscruce și pe un semn de circulație se putea citi: *Bellerive, 3.5 km.*

Un alt semn, mult mai mare, scris cu litere roșii, îmbietoare, anunța musafirii: "unul dintre cele mai frumoase sate din Franța".

Bellerive era mai frumos decît și-a imaginat Camille. Plantații de măslini, șiruri lungi de viță de vie, livezi de meri, turla de biserică și un rîuleț care traversa cîmpia.

- Acela este pont Neuf. Podul original a fost distrus cînd au venit aliații, le explică el. Apoi le arată școala și liceul pe care le-a urmat el demult.

- Ai urît școale, nu? îl întrebă Julie, văzîndu-i privirea bîntuită de fantomele trecutului. Văzînd că Papi nu răspunde, ea continuă: știu ce simți. Mama mi-a arătat fotografia cu Didier Palomar. Nu semeni deloc cu el. Didier, sună ciudat ca nume. Chiar nu aveai nici un prieten?

- Eu...da, spuse Henry simplu. Se numea Michel Cabret. Era un băiat minunat. Deștept, bun, deși faptul că era prietenul meu i-a provocat neplăceri cu ceilalți studenți. Apoi...eu am plecat în America. Și nu ne-am revăzut niciodată.

- Dar crezi că l-ai putea găsi acum?

- Cred? Sigur că pot. De fapt, l-am găsit pe facebook.

- Oare mai locuiește aici? L-ai contactat?

- Nu . E aproape sigur că m-a uitat.

După ce au trecut prin centrul orașului, au luat-o pe o șosea bordată de platani și plantații de viță de vie.

- Acolo este Sauveterre, le arată el în depărtare o

proprietate vastă și un conac construit din piatră. Clădirea trăda un stil de viață dintr-o epocă uitată. La fel, își arăta vârsta. Pe acoperiș se vedea o spărtură; motivul pentru care Madame Olivier i-a trimis lui Henry lada cu obiectele Lisettei.

Au intrat printr-o poartă înaltă, din fier forjat și piatră. Casa era înconjurată de tot felul de construcții adiacente, dar și de foarte multă verdeață, copaci și flori.

- Este la fel cum mi-o amintesc, zise Papa. Aleile, câmpul îndepărtat, hambarul. Stăteam ore în șir la magnanerie.

- Ce este aceea? înrebă Julie. Nu cunosc cuvântul.

- Hambarul cu mătase. Creșteam viermi de mătase.

- Dar chiar sînt viermi?

- Iarve, cum este omida, înainte de a deveni molie.

Stăteam mult timp afară. Grădinile erau minunate, locul meu preferat, unde găseam pace și liniște.

- Incredibil, Papa, zise Camille. Atît de vechi dar fumos. Nu-mi vine să cred că această proprietate este a ta.

- Nu e la fel de mare ca o bastide, spuse el. Acela este un conac în toată puterea cuvîntului, ca un castel mic. Vezi, totul este orientat spre sud, ca să protejeze casa de mistral. Vîntul rece, care suflă dinspre nord, iarna. Palomar era foarte mîndru de el.

- Alors, alors, bine ați venit, apăru o femeie cu fața zîmbitoare, care-i întîmpină. Purta un șal pe umeri și era îmbrăcată elegant. Îl îmbrățișă pe Papa. Acesta să fie dragul de Henry? zise ea, sorbindu-l din priviri. Ia te uită. Bătrîn

ca pietrele, dar frumos ca altădată.

- Și dumneata ai îmbătrînit, Madame, dar ești la fel de frumoasă. Ce mai faci?

- Spune-mi Renee, te rog. Nu mai ești băiețelul pe care l-am văzut ultima dată. Aceasta este minunata ta fiică?

Camille se trezi cuprinsă de două brațe puternice. Renee mirosea a lavandă și ceapă.

- Mulțumim pentru că ne primiți, spuse ea. Ce frumos este aici.

- Frumos dar ramolit, așa cum sînt și eu, glumi ea. Am menținut totul cum am putut și noi, dar lucrările de restaurare la o casă atît de veche nu se termină niciodată. Iar acum, spre norocul nostru, gaura din acoperiș ne-a reunit, nu? Iar ea este Julie, fetița minunată.

Julie părea obosită după drum, cam palidă, dar zîmbi și suportă sărutările și îmbrățișările.

- Acum intrați în casă imediat, unde veți cunoaște familia. Nepotul meu, Nico, vă va aduce bagajele.

Ușa mare, din lemn masiv se deschise cu un scîrțîit antic. Camille intră și parcă respira aerul trecutului. Se simțea clar atmosfera unei ferme de acum o sută de ani: bucătăria decorată cu gresie provensală colorată și vasele de alamă atîrnate pe mijloc, dulapurile ticsite cu farfurii și căni, precum și soba pe gaz, probabil mai bătrînă decît Madame însăși. Prin ferestrele generoase pătrundea lumina caldă, scaldînd cu raze dulci plantele aromate, dar și tăvile cu măsline, soca, pește condimentat și boluri cu fructe de pădure.

- Pe aici, zise Madame. V-am așteptat. Nu trebuie să ne învățați pe nume imediat, zise ea rîzînd.

S-au făcut prezentările. Madame Olivier era matriarhul, iar ea venise la Sauveterre ca mireasă. Renee și soțul ei, Jacques, au crescut șase copii, dintre care doi mai trăiau încă și lucrau la fermă. Fiica lor, Anouk și cele două fete ale ei stăteau tot aici, în timp ce soțul ei era ocupat într-o misiune de pace UN în Africa. Georges era expert în viticultură, cultva struguri pentru un producător de vinuri local. El și soția lui, Edithe, aveau patru copii, doi la universitate în Aix și doi încă acasă: Martine, care avea cincisprezece ani și Nico, puțin mai mare.

Camille observă reacția lui Julie la cei doi adolescenți. Postura ei timidă, cu brațele strînse în față, sugera rezervă. Martine moștenise efuziunea bunicii ei.

- E mai ciudat la început, nu? Dar sînt o prietenă adevărată. Nu te voi dezamăgi. Poate doar Nico, dar eu nu.

Julie roși.

- Nu mă sperii cînd sînt dezamăgită.

- Francezii cred că americanii sînt foarte pretențioși.

Ți-am pregătit camera în mod special.

- În acest caz, s-ar putea să nu mai scapi de mine niciodată, zise Julie.

- Hai să facem turul casei, sugeră Madame. Ca să știți unde sînt toate.

Mobilierul arăta și el vechi de o sută de ani – dulapuri și dulăpioare lustruite, banchete rustice, tablouri cu rame frumos decorate și oglinzi din cristal. Sala unde se lua masa

era aranjată formal, cu câteva trofee de vânătoare – mistreț și cerb – dar și cu o vulpe împăiată și o familie de galinacee, toate roase de molii. Julie se cutremură vizibil.

- Mereu m-am temut de ele când eram copil, îi zise Papa lui Julie. Se întoarse către Madame: sper că nu te-ai simțit obligată să le păstrezi, de dragul meu.

- Adică le putem arunca?

- Chiar te rog. Te ajut chiar eu.

- Nora mea, Edithe a dorit mereu să redecoreze casa. Este talentată la treburi de acest fel.

- Acesta este pianul la care am învățat să cânt, zise Papa. Stă în același colț din sala de muzică.

- Mai cânti? întrebă Martine.

- De-abia a sosit, bietul Henry. Lăsați-l să respire. Ne bucurăm că l-am păstrat. Într-o zi poate ne farmeci cu măiestria ta.

Camerele aveau tavanele înalte, cele douăsprezece dormitoare își arătau vârsta, totul era curat, aranjat și strălucea de lustru.

Julie urma să împartă cu Martine o cameră cu balcon.

- Balcon? zise Julie. Serios?

- Aici trăim în stil mare, nu bunico? zise Martine.

- Gata, ne-am aranjat deci. Cred că nu mai plec de aici. Julie părea foarte încântată, iar Camille se bucura fiindcă demult nu o mai văzuse atât de fericită.

- Care a fost camera ta când erai copil, Papa? întrebă Julie.

- La capătul holului, spre nord, zise el arătându-i cu mâna.

Camille nu înțelegea tristețea de pe chipul tatălui ei,

dar cînd Julie deschise ușa camerei menționate de el, înțelese: încăperea nu avea fereastră, era practic un dulap pentru lenjerie de pat, ticsit cu cearșafuri și prosoape, dar și cu săculeți cu lavandă agățați peste tot.

- De ce trebuia să dormi aici? întrebă Julie, aruncînd o privire înăuntru.

- Celelalte camere erau pentru mătușa și verișoara mea, dar și pentru ajutoarele care lucrau la fermă, zise el.

Camille își aminti de Rotrude, sora lui Palomar, care l-a crescut după moartea mamei lui. Rotrude l-a urît dintotdeauna pentru faptul că nepotul ei era moștenitorul de drept al proprietății familiei. A fost o persoană mizerabilă, dacă a putut să trateze un biet băiețel atît de urît.

- Avem pentru tine o cameră spre sud, zise madam foarte veselă și îl invită într-o cameră luminoasă, cu un pat confortabil și miros de flori, iar mai presus de toate cu un șemineu uriaș. Știu că sînteți oboșiți, dar vă invit să luați cu noi un aperitiv.

Au coborît toți în grădina plină cu arome florale, dar și cu copaci stufoși. S-au așezat la o masă bogată, pentru aperitiv. Un băiețel de opt ani s-a apropiat de Papa.

- Tu ești stăpînul de la Sauveterre, zise el.

- Da, eu sînt, spuse acesta.

- Și o vei lua înapoi?

- Nu fii nepoliticos, Thomas, îl avertiză Anouk, mama lui.

-Nu, micuțule, spuse calm Papa. Este a familiei tale de peste douăzeci de ani, iar eu sînt prea bătrîn ca să mă mai

ocup de ea. E bine penru tine?

- Știi să joci fotbal?

- Da. Când eram mic, eram cel mai înalt din echipă și dădeam goluri multe. Mi-ar plăcea să încerc. Tu știi să joci? Thomas dădu afirmativ din cap. Atunci vom fi prieteni buni, spuse Papa. Îi zîmbi și-l mîngîie pe creștet. Îi plăcea să fie bunic și se pricepea la copii.

Camille observă că Martine a lut-o de braț pe Julie și i-a spus:

- Timidă și obosită. Nu e combinația perfectă.

- Nu, zise Julie. Se vede că sînt timidă?

- Am bănuț. Și eu aș fi timidă în această situație. Dar nu te îngrijora. Poți să te culci devreme diseară. Franceza ta este grozavă.

- Mersi. Papi m-a învățat de cînd eram mică.

- Haide. Să mergem în camera mea. Aspro, vino. Un mic terrier apăru de sub masă și ieși dînd din coadă, după care le urmă pe fete.

Camille se uită la ecranul mobilului și văzu: : mesaj nou de la Malcolm Finnemore.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Camille îl privea pe Finn coborînd din mașina lui – un bătrîn Citroen, cunoscut ca doi-cai putere – și se simțea agitată. După schimbarea de fus orar a resimțit primele zile la Sauveterre ca pe o fantezie de vis. Azi se trezise de la patru dimineața, iar sosirea lui Finn era pentru ea o adevărată sărbătoare.

Se simțea ca o adolescentă îndrăgostită și în stomac fluturii deja zburau neliniștiți.

- Așadar el te va ajuta să dezlegi misterele tatălui tău, zise Anouk. Era de vîrsta Camillei și era, ca și restul familiei, foarte interesată să afle povestea Lisettei Palomar. Îi plăcea să citească tot felul de romane de dragoste, așa că, văzîndu-l pe Finn, zise: ai ales bine. E fermecător.

Știu, se gîndi Camille.

- Îți stă bine cînd iubești, zise Anouk, studiind fața Camillei.

- Habar nu am despre ce vorbești.

Chiar atunci se auzi din grădină ceva care semăna cu cearta între frați, iar Anouk merse să investigheze. Camille merse să-l întîmpine pe Finn.

- Bun venit la Sauveterre, îi spuse ea.

Urmă un moment de stîngăcie, cînd nu a știut ce să facă mai departe. Să-l îmbrățișeze? Să-l sărute pe obraji?

- Mă bucur să te văd și în această parte a lumii, zise el salutînd-o cu același zîmbet fermecător, care i-a tăiat răsuflarea de prima dată. El nu păru deloc stîngaci, ba chiar o îmbrățișă. Mirosea plăcut – a aer proaspăt și sudoare masculină, ceva ce pînă atunci ea nu considerase că este sexy, dar care acum îi inspira idei absolut necuviincioase. Ar fi dorit să-și lipească obrazul de pieptul cămășii lui și să rămîna așa o săptămînă sau două.

- Cum a fost drumul pînă aici?

- A fost bine. Lui Julie i-a plăcut mult.

- Perfect, dar pentru tine cum a fost? Spuneai că nu-ți place să zbori. Îți știu toate secretele, ai uitat? Am tot studiat conversațiile noastre pe chat sau online, la fel cum studiez cazurile la care lucrez.

- De ce?

- Știi de ce, spuse el, după ce a privit-o îndelung și insistent cîteva secunde. Camille începuse să înțeleagă acea privire.

- Hai să ți-l prezint pe tata. Și nu, să știi că nu trebuie să te sperii.

- Bun, fiindcă de obicei tații mă sperie.

- Ești caraghios.

- Adevărat. Nici un bărbat nu dorește ca un străin să-i facă avansuri fiicei lui, chiar dacă acel străin sînt eu, iar eu sînt formidabil.

- Dar tu asta faci? Îmi faci avansuri?

- Tu asta vrei?

- Avem nevoie de reguli stabilite?

- Nu mi-au plăcut niciodată regulile.

- Hai să-l găsim pe tata. Este în vie cu familia Olivier, se joacă de-a stăpînul pe moșie.

- Îmi place moșia. Se uită la abundența de grădini și verdeață. Ce loc minunat.

- Da, și eu spun asta, dar acum am început să-l explorăm. Se pare că este o construcție din secolul al optsprezecelea. Se citește vârsta pe ziduri. Cam de o sută de ani nu s-a ocupat nimeni de podul casei și se vede.

Se îndreptară spre via care avea formă de trapez.

Henry și Madame veniră să-i întâmpine.

- Parcă nici nu aș fi fost plecat de aici, zise tatăl ei, ștergîndu-și mîinile. M-au pus la muncă la fel ca pe un măgar.

- Camille, tatăl tău m-a cucerit cu măiestria lui și în bucătărie și în grădină, zise Madame.

- Acum fă bine și prezintă-mă tînărului tău, îi spuse el Camillei, în timp ce întinse mîna spre Finn.

- Dar el nu este...Tată, el este profesorul Finnemore. Finn, tatăl meu, Henry Palmer.

- Camille mi-a arătat niște fotografii din aparatul mamei dumneavoastră, zise Finn, strîngîndu-i mîna. Franceza lui era fluentă și șarmantă, mai degrabă formală. Cu permisiunea dumneavoastră, mi-ar plăcea să aflu mai multe despre ea.

- Sigur, și eu vreau asta.

- Totul a pornit de la un acoperiș spart, explică Madame. Când am urcat în pod, am dat peste niște lucruri care nu au mai fost atinse de la război. Veniți, să vă arăt. Le arată drumul și se oferă să-i conducă.

Pe scări Camille observă că Finn admira toate detaliile vechii case. Au urcat pe o scară îngustă, iar când Madame deschise ușa podului, de acolo se împrăștie mirosul de praf și istorie.

- O mulțime de vechituri sînt aici, zise ea. Din păcate, nimeni nu le-a triat. Rotrude nu era o bună gospodină, nici părinții ei, se pare. Practic aici au fost aduse și depozitate o mulțime de obiecte pe care nimeni nu le-a mai atins apoi.

- Sora lui Didier Palomar, îi zise Camille lui Finn. A locuit aici ca tutore al tatei, pînă ce el a împlinit optsprezece ani și a plecat în State.

- La un moment dat ea a plecat să locuiască la fiica ei – verișoara mea, Petra, care era deja căsătorită, zise Henry. Dacă aș fi știut ce-i aici, aș fi aprobat să eliberați podul. Mătușa mea a fost mereu reticentă să elibereze ferma, pentru a le face loc chiriașilor.

- Am tot așteptat să trimită după lucrurile ei, zise Madame, dar am uitat și noi cu totul de ele.

- Este de înțeles, spuse Camille. Vi s-a complicat viața, când au apărut cei șase copii.

- Da, când mă uit înapoi, nici nu știu cum ne-am descurcat.

- Iar acum culegeți roadele, care vă recompensează, spuse tatăl Camillei. Aveți o familie atît de frumoasă.

Dintotdeauna mi-am dorit mai mulți copii, dar...

- Nu mi-ai spus asta niciodată, zise Camille.

- Ai fost o mare bucurie, spuse el, tamponându-și fruntea cu o batistă. Aș fi vrut să am zece urmași ca tine.

- Vă deranjează dacă mai mutăm din lucruri? întrebă Finn.

- Cum să mă deranjeze? spuse Madame încântată. Trebuie să facem loc ca să poată începe reparațiile. Chem copiii să vă ajute să le coborâți. Nico și Martine sînt ajutoare de nădejde. Presupun că și Julie este la fel.

- Hai să aruncăm o privire, apoi să facem un plan, propuse Finn. Pe măsură ce mai scoatem din lucruri, vedem care prezintă interes. Apoi o voi chema pe Vivi.

- Cine este Vivi? întrebă Camille suspicioasă.

- Se ocupă de arhive. Este ca un fel de asistent-cercetător, doar că mai isteț.

- Ai și o asistentă- cercetător ?

- Roz. E bună, dar numai în fața unui ecran de computer.

Printre obiectele împrăștiate prin pod se remarcă un tablou cu un bărbat blond, cu ochi albaștri, într-o uniformă stranie. În partea de jos era o plachetă de alamă, pe care scria: Didier Palomar. Miliția franceză. 1943.

- A făcut parte din Miliție? întrebă uluit Finn.

- Ce înseamnă asta? se miră Camille.

- Erau francezi care și-au trădat compatrioții pentru niște avantaje personale. Erau mai răi decît germanii.

- Iar Didier Palomar făcea parte din organizația lor,

spuse Camille dezamăgită. Papa, eu sînt sigură că nu putea fi el tatăl tău biologic.

- Oricît de mult mi-aş dori să fie așa, scumpo, mă tem că rămîn cu speranța. Asta ar schimba totul.

- Dar un test ADN ar rezolva misterul, doar că trebuie să găsim un eşantion. Ce șanse avem să găsim un obiect personal aici?

- Nu aveți nevoie de un eşantion, spuse Finn. Nu spuneți că există o verișoară, Petra?

- Iubitul tău știe să asculte, zise madame.

- Nu este iubitul meu, zise Camille.

- Încă nu, sigur, dar să ne concentrăm, glumi Finn.

- Verișoara mea, Petra era cu zece ani mai mare decît mine și îi plăcea foarte mult să mă chinuiască, pe cînd eram copii. Cred că a murit.

- Dar copiii ei? întrebă Finn.

- Verișoara ta nu a avut copii, spuse Madame. Dar trăiește încă. Mă gîndeam că știi.

- Habar nu aveam, zise Henry.

- Locuiește la Marsilia, zise madame.

- Papa, verișoara ta trăiește. E grozav, zise Camille.

Avem deja un eşantion pentru testul ADN.

- Camille are dreptate, interveni Finn. Aveți jumătate din ADN-ul personal de la mamă și jumătate de la tată. Cum părinții dumneavoastră au ADN-ul de la părinții lor, aveți și dumneavoastră piese de ADN de la bunici.

- Eu și Petra avem aceiași bunici...zise tatăl ei.

- Înseamnă că aveți cam doisprezece la sută același

ADN, conchise Finn.

- Ești foarte deștept, spuse Camille.

- Sînt profesor, ai uitat?

- De genetică?

- Bine, poate că sînt un mic geniu.

- Și foarte modest. Putem să o contactăm? îl întrebă Camille pe tatăl său.

- Nu știu. Eu și Petra nu am fost niciodată prea apropiați. Nu știu dacă ar accepta testarea ADN. Știu că s-a măritat cu un bărbat bogat din oraș. Un avocat, parcă. Atunci cînd am crescut, nu au mai dorit să păstrăm legătura.

- Acum e altceva, spuse Madame. Sînt sigură că ar dori să te revadă.

- De acord, zise Henry. Eu merg jos să beau ceva răcoritor și să mă odihnesc puțin în grădină, dacă nu vă supărați. Este mult prea cald aici, zise, ștergîndu-și fața de transpirație.

Camille și Finn au rămas în pod, după plecarea celorlalți.

- Ciudat și interesant, să afli atîtea lucruri despre oameni dispăruți de mult dintre noi, spuse ea. Finn, scuză-mă, spuse ea, realizînd că vorbele ei l-au atins.

- Nu e problemă. Ai dreptate. Cînd mă gîndesc la tata, mă întreb dacă omul pe care l-am văzut în fotografii, cel pe care mama și surorile mele l-au cunoscut, este apropiat de cel pe care mi-l imaginez eu. Apoi mă întreb dacă mai contează.

Julie își acoperi urechile cu mâinile, fiindcă auzi cocoșul cîntînd, de parcă îi cînta în ureche.

- Cum a știut el că eram în mijlocul unui vis minunat? mormăi ea. E ora șase. Nimic nu merge bine la șase dimineța.

- Ești nostimă, spuse Martine, sărind din pat voioasă. Haide. Avem treburi de făcut prin casă. Cum se spune în engleză?

- Torturi, așa li se spune. Nu știam că venind aici, ajung într-o tabără de muncă.

- Îmbracă-te, spuse Martine. Treaba merge mai repede, dacă începem devreme. Te aștept jos.

După ce Julie mai zăbovi cîteva zeci de minute în pat, Aspro a reușit să o dea jos, cu lăbuțele lui insistente. Martine era deja îmbrăcată cu o cămașă largă și niște bermude, iar părul și-l strînsese cu o eșarfă lejeră la spate. Julie se întreba dacă aceasta studiasse arta eleganței fără pic de efort, sau tinerele franțuzoaice se nasc pur și simplu cu ea.

- În cinci minute cobor și eu, spuse Julie. Ieși în balcon. Soarele scâldea totul într-o lumină binecuvîntată, aurie, iar aburul dimineții se ridica delicat de la sol. Nu avea nevoie de telefon aici, nici de wi-fi. Pe laterala balconului creștea un arac de viță de vie, foarte util pentru escapade, cînd nu trebuia să știe nimeni; așa i-a spus Martine.

Cînd coborî în bucătărie, o găsi pe Martine cu Thomas și surioara lui, Celie. Mîncău cereale cu lapte și pe mijlocul mesei trona un borcan cu miere aurie.

- Bună dimineața, zise Thomas în engleză.

Doamne, aici toată lumea se trezește la răsăritul soarelui?

- Bună dimineața, răspunse ea. Luă o cană, își turnă puțin ceai și deschise un borcănel cu iaurt. Verișoara ta vrea să mă pună la treabă. Vrei să ajuți?

- Nu, dar Martine zicea că mai târziu mergem la plajă, dacă ajut și eu.

- Da, o să-ți placă fiindcă nu este aglomerat.

- Grozav, atunci hai să ne apucăm de treabă.

Cînd au coborît în curte, ceilalți trei frați: Yves, Robert și Andre erau deja ocupați cu munca. Martine le făcu prezentările, iar Julie află că veniseră aici ca să muncească și să facă economii pentru formația în care cîntau.

- Am început de curînd, îi explică Yves. Nu sîntem plătiți cînd cîntăm.

- Dar sînt buni, zise Martine.

- Sîmbătă seara vom cînta la Cassis, în port. Ar fi frumos să vii și tu, spuse Andre. Era cel mai mic dintre frați și Julie îl găsi chiar drăguț.

- Și eu îl ajut pe papi în grădină, la noi acasă, spuse ea.

- Grozav. Dar tu ești din America.

- Și ce dacă?

- Aici toată lumea crede că America e cea mai tare.

- Mda, iar în America toată lumea vrea să fie din Franța. Locuiești aici?

- Nu. În sat. Părinții mei au un butic cu haine și locuim în apartamentul de deasupra atelierului de croitorie al

unchiului meu.

- Se numește Michel Cabret? Întrebă Julie.

- Da, zise el surprins. De unde știi?

- A fost prieten cu Papi când erau copii.

Pînă s-a sfîrșit dimineața Martine și băieții deveniseră deja prietenii ei buni. Julie se bucura că venind tocmai aici a găsit copii cu care să-și petreacă timpul. Pînă și activitățile din grădină i se părea floare la ureche în compania lor plăcută.

S-au întîlnit mai tîrziu, pe plajă, așa cum au convenit. Băieții le-au invitat să sară împreună de pe stîncile abrupte, care se întindeau pe jumătate din plajă. Andre o încuraja. Julie își amintea cum mama ei o sfătua să nu ia seama la copiii care o îndeamnă să facă lucruri periculoase.

Ce nu înțelegea ea era că nu avea nevoie să fie încurajată de cineva, ca să facă ce își dorea.

CAPITOLUL PAISPREZECE

- Fetele Bond sînt aici, zise Camille, privind pe fereastră cum Finn, însoțit de două tinere cu aer de supermodele coborau din mașina lui.

- Fetele Bond? întrebă Anouk. Adică acelea din filmele cu James Bond.

- Da. Frumusețile care se culcă cu el, apoi încearcă să-l omoare.

- Sună ca prima mea căsătorie.

- Nu știam că ai mai fost căsătorită.

- Nu am fost. Sînt la prima căsătorie acum. Anouk zîmbi. Hai să ieșim și să-ți studiem concurența.

- Dar ele nu sînt concurența...Camille își simți inima în gît. Se îmbrăcase într-o rochie albă de bumbac, special pentru el. Acum nu mai conta. Nu avea cum să concureze cu Vivi, o somaleză subțiratică, zîmbitoare, pe care Finn i-o prezentă. Roz era englezoaică, roșcată, cu părul lung, un trup tonifiat, athletic.

- Eu sînt Adams. Camille Adams. Finn o privi oarecum încurcat.

Anouk veni și ea să le ofere ceva de băut.

- Apă minerală ar fi minunat, zise Vivi.

- Dacă se poate, una și pentru mine, spuse Roz.

- Amestecat în shaker, nu cu lingurița, murmură Anouk, cu un zîmbet pieziș, apoi plecă spre bucătărie.

- Voi două aveți în comun o glumă din filme? întrebă Finn.

- Nici nu ne-am gândi, zise Camille. Doamnelor, începem? le zise ea celor două tinere.

Misiunea lor acum era să scotocească printre toate obiectele de interes găsite în podul casei și să le stabilească apartenența, poate și importanța, după caz.

Rochia albă a Camillei se dovedi o alegere total greșită, fiindcă după ce scoase la lumină cîteva artefacte, numai albă nu se mai vedea; praful, amestecat cu pînze de păianjen și unsoare de la diferite mecanisme o transformaseră complet într-un dezastru.

Fetele erau foarte pasionate de munca lor; Vivi era fiica unui ministru al culturii din Somalia și o maratonistă dotată. Roz provenea dntr-o familie britanică și dintr-un oraș industrial și își însușise tehnicile de cercetare de la bunicul ei, un mare amator de cărți.

- Cum ați ajuns voi două în Aix? le întrebă Camille.

- În Aix nu se "ajunge", spuse Roz rîzînd. Te concentrezi asupra lui ca un laser și nu renunți pînă nu găsești o modalitate să trăiești acolo.

- Ai fost în Aix-en-Provence, nu-i așa? o întrebă Vivi.

- Încă nu.

- Odată ce-l vei vedea, vei înțelege, zise Roz. Este frumos, are o climă perfectă, mîncare și băutură grozave,

muzică fantastică și mulți bărbați. Atît ea, cît și Vivi se uitară spre Finn. El tocmai își dezbrăcase cămașa, iar acum lua o pauză ca să bea apă și pompa apă la puț. Trupul îi strălucea, acoperit de picături de apă.

- Oh, Doamne, zise Camille, recunoscînd pe fețele lor același gen de privire în direcția lui. Voi v-ați culcat cu el. Într-un fel, simțea o ușurare. Deja se simțea inconfortabil, din pricina atracției resimțită față de el. Acum avea scuza perfectă să se vindece de el. Nu intenționa să devină următoarea lui cucerire.

- Din păcate, nu, spuse Vivi.

- Toate vor să se culce cu Finn, adăugă Roz, cu privirea lipită de el. Adică, haide. Doar că el are această nefericită însușire.

- Însușire? repetă Camille curioasă. Poate că era un jucător mai slab decît și-a închipuit ea.

- Da. Are foarte mult simț al decenței. Se străduiește să-l țină secret, ca să nu știm noi, dar vei vedea. Este ridicol de cuviincios.

Vivi încuviință.

- Și excesiv de profesionist, păstrează distanța față de toate colegele și studentele. Chiar și față de cele tinere și nerușinate.

- Profesionist? spuse Camille cu scepticism. Dar flirtează cu nerușinare.

- Ah, doar de fațadă, zise Vivi. Are un zid.

- Nimeni nu găsește calea spre inima lui și la un moment dat te plictisești, oricum ar arăta cînd își dă jos

cămașa.

- Și ca să știi, este interesat de tine, sublinie Vivi.
- Cum? zise Camille roșind. De ce spui asta?
- Fiindcă ne-a spus pe drumul spre aici.
- Ce a spus?
- Că se simte foarte atras de tine și că vrea să ți-o tragă.
- El a spus asta? Doamne, se gândi Camille. Ce veste.
- Nu a spus-o chiar așa, explică Roz, dar sînt sigură că asta vrea. Doar să ții minte că refuză să-și dea inima.

Au continuat să lucreze în liniște. Camille nu a mai putut răbda și a întrebat:

- De ce refuză să-și dea inima?
- Îți urez noroc, poate scoți tu răspunsul de la el.
- Cred că are legătură cu prima lui soție, spuse Vivi.
- Emily Cutler, spuse Camille. Nu mi-a vorbit despre ea, dar am găsit pe Wikipedia. Nu știu de ce s-au despărțit.
- Oh, voi doi veți avea destule de discutat între două tăvăleli prin fîn, zise Roz.

- Dar eu nu vreau să ajung atît de intimă cu el, protestă Camille. Și în nici un caz nu mă voi tăvăli cu el în fîn. Nu este...mă rog, eu nu sînt așa.

- Păcat, totuși, zise Vivi, apoi căzu pe gânduri. Nu l-am mai văzut atît de nebun după o femeie.

- Dar nu este...
- Crede-mă, este nebun.

- Veniți la masă, cu toții. Henry a făcut cea mai gustoasă salată lioneză, declară Madame, aducînd o tavă pe care o puse pe masa lungă, din lemn, de afară. Camille,

mergi și cheamă-l pe Finn. Este acolo, la umbră.

Părea că familie Olivier plănuia să o arunce în brațele lui. Finn tocmai coborîse din pod o mulțime de lucruri interesante, pe care le pregătea pentru a le duce studenților de la universitate, interesați de toate aceste "povești" de război, care puteau fi folosite și pentru a identifica și intervieva supraviețuitorii din partea locului.

- Totul e în regulă? o întrebă el. Julie se simte bine?

Ea dădu afirmativ din cap.

- E grozav să o văd iar înconjurată de prieteni. Uneori mă tem să nu facă vreun lucru necugetat, dar puștii mi se par în regulă. Spun că se plimbă cu autobuzul prin oraș, prin piețe, sau se plimbă prin împrejurimi.

Camille se uită cu atenție la fotografia de nuntă a lui Didier cu Lisette. Era o imagine tipică pentru vremurile acelea: cei doi erau serioși, inexpressivi, ba chiar era imposibil să-ți dai seama ce simt și ce gîndesc în momentele acelea.

- Ți se par a fi un cuplu nostim? o întrebă el.

- E greu de spus. Eu mă uit mereu la mîini – ele pot spune multe, fiindcă de obicei subiectul nu gîndește ce fac mîinile lui. Aici ale ei strîng buchetul, iar ale lui se află la spate.

- Poate că aveau ceva de ascuns amîndoi.

- Eu nu aș zice "poate". Aș zice "sigur".

Au tăcut amîndoi cîteva secunde.

- Ai fost căsătorit, zise ea.

- Și tu ai fost.

- Vrei să vorbești despre asta?

- La fel de mult cât vrei și tu să vorbești despre prima ta căsnicie, replică el.

- Adică absolut deloc.

- Exact. Dar ai întrebări despre a mea.

- Da. Am întrebări.

- Sînt o carte deschisă, zise el, desfăcînd larg brațele.

- Cîți ani ați fost căsătoriți?

- Zece ani.

- Și nu a mers bine.

- Presupun că următoarea ta întrebare va fi de ce.

- Știi, dacă ți se pare ceva prea intim, putem să schimbăm subiectul.

- Dar îmi place să intru în intimități cu tine, Camille.

Ea nici măcar nu-și dădea seama dacă glumește sau vorbește serios.

- Da, bine.

- Bine, uite cum facem. Ești pregătită să scoți vioara și să-mi plîngi de milă? Căsătoria mea, versiune condensată. Era a zecea aniversare a noastră și pregăteam o seară-surpriză – șampanie, flori, o masă gourmet. Ciocolată poleită cu aur, care costă o sută de parai uncia. Lumînări care nu curg. Cînd Emily a venit acasă de la muncă și a văzut spectacolul, a izbucnit în plîns și mi-a zis că este însărcinată.

- Doamne, adică tu nu voiai copii, așa că ai părăsit-o?

- Frumos, Camille. Te superi dacă termin eu povestea?

- Scuze. Continuă.

- Drace, bine. Voiam o familie. Făcea parte din vis. Doar că voiam copii care să fie ai mei, nu ai altuia cu nevastă-mea.

- Vai, Finn, nu. Chiar așa?

- Crezi că am inventat nebunia asta? Există și un cuvânt mai demodat penru asta – încornorat. Cred că ar trebui revizuit cuvântul, fiindcă exact așa m-am simțit eu atunci. A doua zi am băgat divorț.

- A doua zi? Dar te-ai gândit o clipă că puteați încerca să rezolvați problema și să rămîneți împreună?

- Uite cum e infidelitatea, spuse el. Nu se petrece în vid. Deși ea m-a înșelat, cred că și eu am avut un rol, fiindcă nu am văzut fisurile din fundația noastră. Lucrurile mergeau prost de la o vreme, dar eu le-am ignorat. După ce mi-am încheiat serviciul ca ofițer de marină, am devenit profesor. A apărut oportunitatea să predau în Aix, dar ea nu a vrut să meargă, iar eu am plecat. Așa că nu am considerat că are rost să încercăm să rămînem împreună. Emily s-a mutat cu Voldemort și au avut un copil împreună. Totuși, s-au despărțit după aceea, iar acum Emily este mamă singură.

- Finn, îmi pare rău că ai trecut prin toate acestea. Și regret că te-am făcut să vorbești despre toate. Își dădea seama cât de devastat ai fost de trădare și mîndrie călcată în picioare.

- Bine, acum e rîndul tău, zise el.

Camille se simți încolțită. Dar așa era Finn, iar ea descoperea rapid că putea să-i spună orice. Era ciudat și

minunat să știe că el nu o va judeca. Va asculta doar.

- Și eu am fost căsătorită zece ani. Mi-am dorit o viață normală.

- Definește normal, o provocă Finn. Există așa ceva? Pentru cineva?

- Pentru mine da, insistă ea. Am avut o viață normală pînă l-am pierdut pe Jace. Am crezut că totul va fi bine întotdeauna. Am greșit eu cumva?

- Nu. Ești o femeie romantică.

Ea simți un fior care se insinuă adînc în inima ei.

- Trebuie să ne alăturăm celorlalți pentru cină.

El o privi într-un fel care sugera că nu-i permite jumătăți de măsură.

- Pot să începă și fără noi.

Ea oftă. Finn a fost absolut sincer cu ea, referitor la prima lui căsătorie. Merita același lucru din partea ei.

- După Jace nimic nu mi s-a mai părut normal. Dacă nu era Julie, probabil că aș fi plonjat în nepăsare. Acum doi ani am reușit să ies din ceață, iar atunci tatăl meu a fost diagnosticat cu cancer.

- Ah, Camille. Îmi pare foarte rău.

- Mersi. A terminat tratamentul. Mai există două tumori, dar este acum stabil și se simte bine. Vom vedea. Posibil să revină cancerul, dar doctorul l-a sfătuit să se bucure de viață.

- E un sfat bun pentru oricine.

- Și e timpul pentru prînz. Tata a pregătit o salată. Nu-ți face griji, e salată pentru bărbați, cu bacon și ou prăjit pe

deasupra.

- Nu eram îngrijorat. Baconul îmi aduce fericire.

- Vom discuta mai mult mai târziu.

- Cum, madame Adams, îmi dai o întâlnire?

- Ce să-ți dau....? Nu.

- Ba da, și accept. Unde vrei să mergem? Nu te uita așa la mine, spuse el zîmbind. Ești în Provence, Camille. Aici lucrurile iau o turnură romantică, fie că-ți place, fie că nu.

- Bine, surprinde-mă, spuse ea, lăsînd scutul jos. Era vară, iar el o ajuta să descopere informații vitale pentru tatăl ei.

Au continuat să scotocească prin lucruri și au dat peste lenjerii de pat mirosind a cedru și lavandă, toate îngălbenite de vreme. Mai găsiră un fel de pernă, dar după umplutura suficient de dură, nu părea umplută cu pene. Cînd apucă să desfacă o cusătură laterală, înăuntru era un material tare, rulat.

- Ia uite aici. Despături materialul dur și citi cîteva cifre și litere: Sept.1943(42ft.dia) 1A PARAȘUTĂ. Mai găsiră un carnețel subțire, practic jurnalul parașutei.

- Măi să fie, zise el. Cred că am mai găsit ceva.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Mai 1944

- Nu trageți. *Vă rog, nu trageți.*

Hank Watkins auzi cuvintele femeii copleșit de durere. Își adună toată puterea rămasă pentru ca să-și mențină brațul nemișcat și ținti spre inima ei. Era foarte întuneric, așadar trebuia să o împuște repede, ori să o lase să fugă. Respirația ei se auzea sacadat, de parcă ar fi fost un animal încolțit. Arma avea amortizor, iar cu o singură detunătură ar fi putut să rămână singur în pădure.

Totul aici, copacii, păsările, formetul frunzelor erau diferite față de ce știa el acasă, în Vermont.

- Vă implor, domnule.

Ruga ei îi captă atenția. Nu se vedea decît o siluetă greu de definit. Nu știa ce vîrstă poate avea, dacă e drăguță sau urîță. Nu putea să-i spună nimic. Mai bine așa. Mai bine să nu știe a cui viață urma să o curme.

- Vă rog, zise femeia, în șoaptă. Sînt neînarmată. Ridică mîinile în aer, cu palmele în sus. Nu am armă.

Părea o voce tînără, speriată. Hank nu mai știa cînd a ascultat o voce de femeie ultima dată. Poate iarna trecută,

cînd și-a luat rămas bun de la Mildred, la gara din Burlington. Umărul vestonului a rămas ud de lacrimile ei pînă aproape de New York City.

- Te implor, prietene. Nu sînt înarmată.

Vocea pe care o auzea acum era deosebită. Vorbea într-o engleză ciudată – un amestec de accent francez și britanic.

Piciorul îl ardea. Dacă ea fugea, el nu putea să o prindă. Poate că era simpatizantă nazistă sau o spioană. Trebuia să tragă, ca să nu fie prins.

La un moment dat realizează că va fi martorul unei crime. O femeie neînarmată va fi ucisă. Nu de asta venise aici. Dacă nu o omora, ea putea să cheme trupele germane și asta i se părea la fel de inacceptabil.

Ce era ea? Prieten sau dușman?

Misiunea. Drace, drace.

- Nu mișca, zise el. Rămîi pe loc.

Misiunea aceasta era foarte importantă. Deși Hank nu înțelegea politica, știa că rolul lui în această misiune de cercetaș era crucial. Acum zăcea rănit, poate pe moarte, într-un cotlon îndepărtat din Franța, speriat de o fată la fel de speriată ca și el. Pînă la urmă lăsa arma jos.

- Poți să lași brațele în jos. Ai înțeles? Nu te împușc. Nu acum, cel puțin.

- Da, am înțeles, zise ea și se mai liniști.

Avea o voce tînă. Avea o voce de înger.

Lisette se lăsa pe genunchi și se apropie de străin. Se vedea că este bolnav su rănit grav, sau ambele. Pe chipul lui citi hotărîrea, așa că băgă de seamă.

- Pot să te ajut, dar trebuie să lași arma.
- Bine, zise bărbatul. O pun jos.
- Unde ești...rănit? Poți să te miști?
- La picior. Și coasta.
- Ești american.

Nu primi răspuns. Poate că nu voia să-și dezvăluie identitatea, ca să nu afle germanii.

- Mă numesc Lisette. Pot să te ajut.

Norocul ei că Didier nu avea timp pentru o soție care nu putea concepe un copil. Dacă Lisette venea acasă târziu, nimeni nu-i simțea lipsa. Cum el își petrecea timpul sporovăind cu ofițerii germani, cu mîncare și băutură, cîteodată mai făcea și avansuri vreunei văduve de război.

Lisette învățase să stea departe de el. Aparent ea era o soție fragilă și ascultătoare, dar de fapt devenise o maquisard, femeie care ajută bandele de luptători sub acoperire, care comit sabotaje, fură, ba chiar asasinează – otice numai să zădărnicească eforturile germanilor.

- Spune-mi Hank, zise străinul.
- Hank. Se strădui să imite pronunția lui. Nu poți să rămîi aici.
- Ai dreptate, doamnă. Nu mă pot mișca. Piciorul...
- Dă-mi să văd.
- E prea întuneric. Nu putem să aprindem nici măcar un chibrit. Mi-aș da de gol poziția.

- Parașuta ta și restul echipamentului – astea te vor da de gol. Norocul tău că nu le-a văzut nimeni, care să te trădeze. Trebuie să mă ocup eu imediat.

- Bine.

Îi puse mîna pe frunte. Intimitatea gestului o făcu să tresară.

- Ai febră.

- Da.

- Apă ai?

- Am avut. Bidonașul este gol.

- O să-l umplu eu. Durează puțin. Ea îi luă bidonașul și-l umplu cu apă proaspătă, de la izvorul din apropiere, apoi i-l aduse.

El bău cu lăcomia omului bolnav și însetat.

- Mulțumesc.

- De cînd ești aici?

- De noaptea trecută. Am sărit prost. Am aterizat prost.

Am avut o problemă cu echipamentul și vîntul m-a deviat.

- Te caută cineva? Tovarăși de-ai tăi?

- Nu știu, doamnă.

Se vedea că nu va divulga informații. Nici nu-l condamna.

- Merg să-ți aduc parașuta, ca să nu ți se vadă urmele prin pădure.

- Mulțumesc. Vă sînt recunoscător, doamnă.

- Nu știu acest cuvînt, doamnă.

- Este o formulă de politețe.

- Spune-mi Lisette.

Merse să aducă parașuta. Nu era prima dată cînd ajutase la o parașută. Aliații aruncau periodic provizii și informații prin sate. Plus arme de mici dimensiuni. Nu se

confruntase pînă acum cu un parașutist în persoană. Îi aduse și trusa medicală, căzută din rucsac. Apoi îl înveli cu parașuta, fiindcă noaptea se lăsa frigul.

- O să vin mîine dimineată, îl informă ea.

- Voi fi aici.

- Să nu mori, Hank.

- Nu am asta în plan.

Hank se trezi cînd auzi un trosnet. Îi ardea capul. Din ascunzătoarea lui nu vedea decît un petic de cer. Din pricina febrei, vedea dublu și parcă doi cîini uriași îl miroseau. De fapt era un singur cîine și el nu îl mirosea, ci dădea vesel din coadă, păstrînd o distanță decentă.

- Am vrut să te cunoască Dulcineea, îi spuse ea, ca să nu latre mai tîrziu și să te dea de gol.

- E foarte bine, zise el. Părea răgușit. Nu am murit.

- Nu ai murit, zise Lisette. Îl ajută să bea apă cu bidonașul. La lumina zilei părea atît de frumoasă. Avea părul blond împletit în două cozi groase, pe care le strînsese împrejurul capului, ca pe un halo. Avea ochi albaștri și pielea ca porțelanul. Era un înger, se gîndi Hank. Un înger viu.

- Trebuie să te muți într-un loc mai sigur, zise ea. L-am adus pe Rocinante să te ajute.

Zări o căruță trasă de un catîr obosit. Ideea de a se mișca îl sfîșia. Totuși, ea avea dreptate. Nu putea să rămînă aici.

- Mai întîi, mănîncă puțin. Îi dădu o bucată de pîine și o felie groasă de șuncă, un ou fiert și o mîină de prune

coapte. Puțin lapte cald într-un termos îl mîngîie pe suflet.

Mîncarea bună aproape că-l ameți cu totul.

- Madame Lisette, este cea mai gustoasă mîncare pe care am mîncat-o vreodată, spuse el.

- Ești în Franța. Aici mîncarea este gustoasă, chiar și în timpul războiului. Am auzit că în orașe criza e groaznică, dar eu trăiesc la o fermă. Creștem tot ce ne trebuie, iar dacă germanii nu ne iau totul, ne descurcăm.

Fără să-l prevină, apucă de cele două plăcuțe de identificare pe care le avea la gît.

- Henry Lee Watkins, citi ea. Iar acesta este numărul tău de identificare?

- Da. Pe scurt, Hank. O poreclă.

- Iar 0 – este grupa ta sangvină?

- Da.

- Iar rîndul de jos...Switchback, Vermont.

Pronunția ei i se păru nostimă – *Sweetchbeck, Veremoh* – zise el zîbind, cu toată durerea resimțită.

- Orașul meu natal. Hank începu să amețească. Nici nu-și amintea ce anotimp este. Plecase de acasă în Februarie, cînd pădurile erau acoperite cu puful zăpezii.

- Trebuie să intri în acest...*hotte en bois*. Nu știi cum se spune în engleză. Este o cutie specială pe care o folosesc culegătorii la vremea recoltei. Cum pînă în Octombie, cînd se recoltează, mai este mult timp, nimeni nu-și va da seama de dispariția ei.

Era un fel de butoiaș din lemn, montat pe un cărucior cu roți, iar tot angrenajul se potrivea perfect între rîndurile

dintre vii. Pe Hank numai ideea de a se mișca îl îngrozea. După căderea în gol, cînd a atins pămîntul a simțit cum îi pătrunde ceva în coapsă. Apoi coastele rupte îl împiedcau să respire normal. Și glezna părea scrîntită, fiindcă deja se umflase foarte rău în gheață.

- Nu pot să mă mișc.

Ea îi descheie nasturii cămășii și descoperi că era plin de zgîrieturi și vînatăi roșiatice, mai ales în zona coastelor. Apoi inspectă piciorul rănit. I se putea citi pe față reacția. Milă, probabil.

- Trebuie să te duc într-un loc sigur, spuse ea. Așeză toate obiectele lui în cărucior, apoi îi făcu un fel de saltea din parașuta împăturită. Voia să-l tragă pînă la cărucior cu ajutorul măgarului. Va fi anevoios, dar altă variantă nu exista.

Centimetru cu centimetru aranjă parașuta sub el, ridicîndu-l din lateral, cu mare efort, iar el scrișnea din dinți de durere, dar nu scotea un sunet.

Tînăra franțuzoaică mirosea a flori și briză proaspătă. Lui Hank i se părea ciudat să se afle atît de aproape de o femeie frumoasă, pe teritoriul inamic, dar se străduia cît putea să se opintească și el, ca să-i ușureze eforturile fetei. Simțea că-i explodează cutia toracică de durerea provocată de coastele rupte.

Tonul ei calm îi mai alină durerile sfișietoare. În cele din urmă ea îl trase pe o placă de lemn, pe care o legă în spatele măgarului, ca să-l poată trage. Hank o mai auzi cum dădu o comandă scurtă animalului, apoi explodează. Simți cum

se risipește în milioane de bucăți dureroase. Oare asta simți când mori? Să fi fost o explozie? Poate că aici era sfârșitul lui, să fie tras de un măgar condus de un înger.

Măcar va muri rîzînd.

- Ți-ai pierdut cunoștința, auzi el o voce duioasă, care se exprima cu accent franțuzesc.

Hank clipi des. Confuzie totală. Se afla într-un fel de adăpost, o colibă sau o cabană, făcută din piatră și înconjurată de viță de vie.

Lisette adusese provizii de apă, un coș cu mîncare, niște bandaje și un borcan cu o pudră galbenă. Carabina lui M1A1 era așezată sub parașuta împăturită frumos. Trusa de prim ajutor era și ea în apropiere.

Lisette îi tăia pantalonul cu o foarfecă. Rana era adîncă și inflamată, dar nu mai sîngera. Îi văzu centura la brîu și se gîndi să i-o dea să o țină între dinți, ca să nu-și muște limba și să suporte mai ușor durerea. Desfăcu ușor centura, i-o dădu între dinți să o muște strîns și zise:

- Antiseptic. La fel se spune și în engleză, nu?

Urmă un nor de praf galben și durerea mușcă din el. La pregătirile dinaintea plecării li s-a spus că puteau să se confrunte cu dureri groaznice – de la răni sau poate chiar tortură. Dar, la fel ca toți tinerii care s-au înrolat dintr-o clipire, nerăbdători să pornească în aventura războiului, Hank desconsiderase sfatul.

Le-a spus tuturor că se înrolează – cu permisiune specială la cei șaptesprezece ani ai săi – de dragul lui Dumnezeu, al țării și libertății. Adevăratul motiv de plecare

la război, pe care-l recunoștea doar în sinea lui era să scape de Mildred Deacon.

Era destul de drăguță și dulce. Prea dulce pentru Hank. Voia să se stabilească la casa ei, să aibă copii și să aibă grijă de casă, în vreme ce el va merge la muncă zi de zi. Nu era nici o rușine cu afacerea familiei – erau cioplitori în piatră pe monumente de tot felul – doar că Hank își dorea mai mult. Voia să vadă lumea. Și era fudul. Se înrolă voluntar pentru cele mai dificile misiuni, posibile sau imposibile.

Desigur, avusese o reacție exagerată, iar acum își primea pedeapsa.

Acum mușca din pielea groasă a centurii, iar lacrimile îi șiroiau pe obraji, dar rămase neclintit, în timp ce Lisette scotea cu o pensetă schije metalice pătrunse în carne. Hank resimțea un fel de durere pe care nu a cunoscut-o niciodată. Parcă i se tăiasse creștetul capului, iar creierii explodau pe acolo.

Deja luptase în război de peste un an și știa că nu generalii și comandanții de batalion erau eroii, ci soldații și oamenii de rând care îndurau ororile războiului, străduindu-se să supraviețuiască în orice fel posibil.

Hank nu fusese deloc prieten cu școala, dar la pregătirea specială avusese rezultate remarcabile. Învățase să opereze instrumente de navigație, să citească o hartă și să se orienteze cu compasul și busola, să simtă direcția vântului doar cu un deget înmuiat în salivă.

Se oferise voluntar pentru misiunea de avansare. Nu se punea problema să omoare pe nimeni și de aceea o

acceptase. Acum, cînd misiunea fusese ratată, se simțea groaznic. Chiar dacă va reuși să repare echipamentul de comunicații, nu știa dacă putea risca să-l folosească.

Ar fi posibil să moară în această colibă. Cangrena îl va măcina încet, încet, sau o patrule îl va descoperi și-l va împușca pe loc. Așa că se întreba acum de ce o lasă pe fata asta să-l tortureze.

Manevrele ei stîngace i-au provocat o durere atît de insuportabilă, încît a făcut spume la gură, ca un animal, deși strîngea între dinți centura, aproape să o perforeze. Văzu și stele la un moment dat. Știa că era imposibil, fiindcă era în interior, dar parcă îi exploda ceva în ochi și coastele îl dureau îngrozitor.

- Îmi pare rău, îmi pare foarte rău, se auzea ca prin ceață o voce suavă. Nu vreau să-ți fac rău. Vreau să te faci bine.

Deschise ochii și văzu îngerul cu glas duios, care-l tortura. Lisette. Îngerul lui blond. O văzu că plînge în timp ce-și face treaba. Era al naibii de frumoasă. Măcar dacă pe ea avea să o vadă înainte să moară, și tot murea fericit.

Lisette nu a spus nimănui despre omul căzut din cer. Nu voia să împovăreze pe nimeni cu informații periculoase. Mai mult de asta, nu voia să periclitizeze soarta străinului. Totuși, dacă nu reușea să-i scadă febra și să-i dezinfecteze bine rănila, era posibil ca ea însăși să-i facă rău, fără voie.

Sub pretextul fotografiilor matinale, pleca la plimbare în fiecare zi în zori, apoi seara. Didier și "musafirii" lui

admirau pasiunea ei pentru fotografie, mai ales că le plăcea să pozeze ori de câte ori era și ea dispusă să-i immortalizeze.

Zilnic se întreba, în timp ce mergea spre el, dacă a supraviețuit peste noapte, dacă-l va găsi mai bine sau mai rău. În a treia zi la răsărit, când a ajuns la colibă, a găsit carabina lui fixată pe trepiedul ei special și s-a speriat, deși nu se temea de el. Și el era vulnerabil, din punctul ei de vedere, la fel cum se simțea ea, când vedea arma.

- Ești treaz? șopti ea în gol, retrăgându-se din bătaia puștii. Nu voia să-l trezească brusc și să o împuște, înainte să o recunoască.

- Da, zise el, pe un ton gutural.

- Ai dormit?

- Din când în când.

Lisette știa că pe el îl deranja faptul că folosea o oală de noapte, pentru nevoile firești, așa că merse să o golească, o spălă, apoi reveni la el. Lui îi dădu un prosop curat, umed, ca să se șteargă cu el. Văzu că are fața umflată și roșie.

- Tot mai ai febră.

El îi zise că a încercat să-și repare echipamentul de comunicații. Părțile componente se vedeau împrăștiate peste tot, pe jos. Atunci gândul îi zbură la Jean Luc, atât de priceput la aparatură radio, dar pe care nu-l mai văzuse de câteva săptămîni.

I-a adus mere și ouă fierte de mîncare într-un coș, iar pe fund avea bandaje curate, dar și o seringă.

- Asta e penicilină, zise ea. Îți va vindeca infecția.

- De unde naiba ai făcut rost de ea? Doamne, ai spus

cuiva despre mine?

- Sigur că nu. Am un prieten, veterinar. Ai înțeles?
- Veterinar.

Lisette nu i-a spus nimic despre soldat lui Toselli, dar l-a întrebat așa, în treacăt, dacă penicilina vindeca doar un anumit tip de răni, sau pe toate. El i-a spus că, în funcție de gravitatea rănilor, medicamentul trebuia administrat subcutanat. În acest sens a învățat-o să facă injecție, exersînd pe niște pere.

- Știi că este făcut în casă. Din fermentare și pe cultură de făină din porumb.

- Așa se face penicilina? întrebă Hank.

- E cel mai bun medicament pentru tratarea infecțiilor.

- Cred că nu mă poate strica mai mult decît sînt deja.

- Nu te mișca. Curăță cu puțin alcool locul pentru injecție, apoi introduce acul cu grijă și injectă soluția. El scoase un șuierat ușor, dar rămase nemișcat.

- Pîna acum nici o fată nu m-a făcut să sufăr atît de mult, spuse el zîmbind.

- Îmi cer scuze.

- Să nu-ți ceri. Este periculos pentru tine să mă ajuți.

- Nu mi-e frică de pericole. Lisette îi verifică glezna.

Nu-și dădea seama dacă era ruptă sau nu. Puse o compresă cu apă rece. Ar trebui să mănînci, zise ea. Trebuie să-ți recapeți puterile.

- Mulțumesc, spuse el și mușcă din pîine, apoi bău puțină apă.

Lisette simțea un gen de tandrețe pentru bietul tînăr.

Era atît de departe de casa lui din America, unde nu existau lupte, iar el a traversat oceanul, ca să lupte pentru Franța.

- Nu am auzit niciodată de Vermont, zise ea. Povestește-mi despre el.

Cuvintele ei l-au înveselit.

- Este în nord est, lîngă Canada. Cu totul altfel decît aici. Avem ierni lungi și reci, iar verile sînt scurte, dar minunate. Mi-e foarte dor de acasă, deși am vrut să văd lumea. Numai că nu am avut asta în plan. Făcu semn spre piciorul distrus. Pînă acum tu ești cel mai frumos element pe care l-am văzut în lume.

Vorbește febra, nu el, se gîndi Lisette. Totuși, cuvintele lui o atingeau în locuri ascunse din inimă.

- Hank...

- Acesta e adevărul. Mi-ai salvat viața. Tu ești îngerul meu, Lisette.

Ea căuta să ignore romantismul cuvintelor lui. Doar era femeie măritată.

- Mai spune-mi cîte ceva despre Vermont.

- Sîntem cioplitori în piatră – este afacerea familiei noastre. Știi ce înseamnă? Cum ea dădu din cap negativ, el luă o piatră de pe jos. Există o carieră de marmură în Vermont. Acolo există cel mai fin material din lume. Facem stîlpi ornamentali și monumente. Acelea care se pun la morminte, în cimitir. Am lucrat la o statuie monolit chiar pînă ce m-am înrolat în armată. Ca mulți alții.

- Din onoare și aptriotism?

- Nu, din simțul aventurii. Auzisem de niște

antrenamente pentru parașutiști și mi-am zis că asta este pentru mine.

- Și iată-te aici.

- Sînt un fraier, în căutarea aventurii. Tu mă faci să-mi doresc să fi fost un nobil, sau un erou.

Ea surîse.

- Dar ești.

În mijlocul situației teribile de la Sauveterre, Hank era singurul lucru care îi dădea Lisettei un motiv să se trezească în fiecare zi. Neobosită și în secret se îngrijea de rănille lui, îi aducea hrană și apă, îl ajuta să se spele și-i dădea cîte o carte să citească. Riscă și-i aduse chiar o lamă de bărbierit, furată de la Didier, ca să se poată bărbieri cînd avea chef.

După prima doză de penicilină febra i-a crescut lui Hank, dar după următoarea lucrurile s-au remediat și el și-a revenit. Acum stătea liniștit, nu mai delira și nu mai era atît de roșu la față.

- Slavă Domnului, zise ea. Febra ți-a scăzut considerabil.

Văzîndu-l că tremură, îl acoperi și-l mîngîie ușor pe umăr. El gemu și deschise ușor ochii și privi de jur împrejur.

- Lisette, zise cînd o văzu mai bine.

Ea surîse și constată că îi place cum sună numele ei pe buzele lui.

- Bine ai revenit.

- Injecțiile cu penicilină și-au făcut efectul.

- Da, ai văzut doar. Lisette îi dădu să bea puțină apă.

- Ce este aici?

- Sîntem la un kilometru distanță de fermă, chiar și de sat. În apropiere este un izvor și mai departe o pădure. Viile au fost abandonate și nu mai vine nimeni aici.

- Trebuie să plec de aici, spuse el. Te rog, găsește-mi tovarășii.

- Presupun că ești foarte speriat că te afli aici, singur.

- Cînd ești aici, nu mă simt singur deloc.

Se uită al el, la ochii lui căprui, apoi la fața lui frumoasă.

În mijlocul dezastrului Lisette descoperi ceva frumos. Nu putea pomeni nimănui, nici ei însăși nu și-l putea descrie, dar era un sentiment după care a tînjit întreaga viață. Hank Watkins a sedus-o complet – zîmbetul lui seducător, părul lui negru, ca pana corbului și ochii căprui-închis.

Era tot ce Didier nu era. Era sinceritatea întruchipată, în timp ce Didider era rece, era blînd, nu crud, ca Didier, era dulce, nu amar ca Didier. Lui Hank putea să-i spună orice. Putea să-i facă orice mărturisire. Era extraordinar, fiindcă Hank era un străin, necunoscut, cineva care avea o viață la un milion de mile depărtare, dar care o cunoștea pe ea. Iar ea îl cunoștea pe el.

El știa multe despre ea, tot ce era important. Totul se petrecuse peste noapte. Parcă un miracol avea loc acum, dată fiind situația căsniciei ei.

Didier nici nu mai căuta să facă pe omul cumsecade. Ordonă arestări ale oamenilor pe care-i suspecta că ajută

rezistența și se fălea cu statutul lui alături de germani. Ba chiar și-a văzut prietenul din copilărie împușcat în stradă, în plină zi, fiindcă a avut la el explozibil de contrabandă și Didier nu a mișcat un deget. Dădea vina pe Lisette că nu concepuseră un copil și o acuza că este stearpă. De dragul părinților ei, Lisette stătea de-o parte și se străduia să nu-iasă în cale.

Discuțiile lungi cu Hank erau plăcerea ei. Poveștile despre Vermont o fascinau, fiindcă era parcă dintr-o altă lume; acel loc unde creșteau arțari, din care se făcea acel celebru sirop dulce, pe care nu-l gustase niciodată. El vorbea frumos despre toate rudele lui. Chiar două dintre ele aveau vârsta venerabilă de o sută de ani.

Într-o zi veni la el, ca de obicei. El era spălat, bărbierit, purta cămașă curată și niște pantaloni primiți tot de la ea.

- Ce ai făcut? șopti ea, devorîndu-l cu privirea.

- Nu mă mai suportam așa. A trebuit să mă aranjez.

- Te-ai dus la izvor. Doamne, ai putut să mergi? zise speriată și se uită întâi la piciorul bandajat, apoi la gleznă.

- Ca un om sănătos. Mi-am acoperit urmele, fii fără grijă. Am citit apoi. Mersi pentru carte. Îi dădu o iconiță cu chipul lui Isus și o rugăciune pe spate. Nouă, celor de la USO ne dau astfel de iconițe. Nu e mult. Scrise pe spate: "Tu ești îngerul meu. Ca amintire".

Ea o puse în buzunar.

- Arăt rău? o întrebă fiindcă văzu cât de intens se uita la fața lui.

- Nu arăți rău. Arăți mult mai tânăr acum. Câți ani ai,

Hank?

- Aproape optsprezece, zise el.

- Așa de tânăr! Nici ea nu avea mult mai mult, dar faptul că era măritată cu Didier o îmbătrânise prematur.

- A trebuit să obțin semnătură specială, ca să mă înrolez, dar nu a fost o problemă.

- Hank?

- Am primit o informație pentru misiunea care mă așteaptă. Au fost mobilizate un milion de persoane din trupele aliate. Germania vrea să invadeze Anglia, iar războiul se va duce acum pe două fronturi. Nu au oameni destui și nici arme.

- Nu în Bellerive, sau în regiunea noastră. Germanii dețin controlul. Au luat totul și sînt ajutați de trădătorii francezi. În sud se va desfășura invazia. De aceea te afli tu aici. Cum aș putea să ajut și eu?

- Cum? Lisette, dar e o treabă periculoasă.

- Crezi că nu știu? Doamne, de ani de zile trăiesc în pericol. Nu mă tem de pericol. Am ajutat și eu, în felul meu, spuse ea, evitînd să pomenească de situația ei de acasă.

Simțea că în Hank poate avea încredere. Scoase din coș rolele de film.

- Punctul cel mai înalt din satul nostru este turla bisericii. De acolo se poate vedea la zeci de kilometri depărtare. Poți să vezi și munții pînă la est. Cînd te-am găsit pe tine, făceam fotografii din turlă.

- Maică, măiculiță, zise el.

- Nu știu ce se poate întîmpla cu fotografiile mele. Este

mai sigur așa...Dacă...atunci când te vei întoarce la grupul tău, ia și filmele cu tine.

Hank se luminează la față, fiindcă o citi clar acum.

- Lisette, ești incredibilă.

- Nu pot să lupt pentru Franța ca un soldat, dar pot să lupt pentru Franța, zise ea.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Hank se gîndea tot timpul la Lisette. Nu se gîndea că putea fi prins, luat prizonier și torturat, ori ucis, ci se gîndea la ea. Trăia pentru vizitele ei. Era ca un spiriduș din pădure, evazivă și secretoasă, venea și pleca după voie. Încerca să-și imagineze viața ei dincolo de pădure și de via părăsită.

Cînd o întreba ce face toată ziua, ea dădea răspunsuri vagi. Spunea că trăiește la o fermă și că aceasta se numește Sauveterre. Acolo aveau birourile cîțiva germani.

Ea îi mai spusese că ajută mișcarea de rezistență, pentru care făcuse, de fapt fotografiile strategice.

Într-o seară, se frămînta în privința misiunii sale, a faptului că mai avea mult pînă se vindeca. Auzi pași și tresări, dar cînd auzi fluieratul special, semnalul prezenței ei, se liniști.

- Bonsoir, mon bon monsieur, îl salută ea într-o seară, cînd veni să-l vadă, ca de obicei, zilnic.

- Ești bine dispusă azi.

- Sînt, zise ea și puse pe jos un coș, de unde venea un miros plăcut: de tartă cu căpșuni. Și ceva special: șampanie.

- Nu am mai gustat șampanie pînă acum. Sărbătorim ceva?

- Toți sărbătorim. Toată Franța. Toată lumea.

- Ai noutăți? zise el mirat.

- Am auzit la radio. Forțele aliate au debarcat în Normandia și a început procesul de preluare a Franței.

- Zău? Când? Cum? Hank deveni agitat. Nimeni nu știa când va veni momentul scoaterii germanilor din Anglia. Aceștia au fost puși pe fugă, după o luptă agresivă, iar satele și orașele franceze erau eliberate rînd pe rînd, trupele apropiindu-se de Paris.

- Am găsit sticla prin casă, ascunsă. Hai să bem pentru eliberarea Franței. Doar că am un singur pahar.

- Bucuros îl voi împărți cu tine, Lisette.

Ea turnă și apoi ridică paharul.

- Pentru Franța – și pentru aliații care ne-au eliberat încă o dată.

- E cea mai delicioasă băutură pe care am gustat-o vreodată, Lisette, zise el, gustînd băutura efervescentă. Dintr-un impuls, se aplecă și o sărută.

- Am mințit, șopti el.

- În legătură cu ce?

- Atunci când am spus că șampania este cel mai delicios lucru pe care l-am gustat vreodată. O mai sărută o dată, acum mai imperios.

Era nebun după fata aceasta. Dacă ar tenta-o să vină cu el în America, dacă ar ruga-o, iar ea ar accepta? Putea să-și aducă în Vermont mireasa de război. Dacă se stabileau împreună și-și făureau o viață comună?

După alte două pahare băute de fiecare, el nu-i mai

dădu drumul din brațe. Ar fi vrut să o țină așa pe veci.

Ea se retrase și-l privi cu lacrimi în ochi.

- Hank, nu se poate.

Parcă i-ar fi citit gândurile.

- Nu spune asta. Te iubesc. Sînt îndrăgostit nebunește de tine.

Ea începu să plîngă.

- Nu, Hank. Nu se poate. Trebuie să-ți explic ceva.

- Scumpa mea, zise el, deja amețit, fiindcă șampania își făcuse efectul. Se simțea în stare să-i spună ce are pe suflet.

- Sînt măritată. Am un soț.

El se trase înapoi. Isuse. Inima i se opri, șocul fiind uriaș, dar și dezamăgirea. Un soț? Cum putea să aibă un soț această făptură minunată, tînără?

- Ce rău îmi pare, Lisette. Dacă știam, nu m-aș fi purtat atît de necuviincios. Niciodată.

Cuvintele acestea au făcut-o și mai mult să plîngă.

- Ce pot să fac pentru ca să-ți revii? Mai bine nu spuneam cuvintele astea.

- Ah, Hank, zise ea, punînd o mîină peste brațul lui. Cuvintele tale au fost minunate și le voi prețui toată viața. Să nu crezi că ai greșit dacă mi-ai spus că mă iubești.

- Dar...ești căsătorită.

- Nu m-am măritat din dragoste și am crezut că după ce am făcut-o, nu se va schimba nimic pentru mine vreodată. Dar ai venit tu, Hank. Ni s-a întîmplat un lucru grozav. Te iubesc și eu.

- Cum? Ai spus că și tu....zise el uimit, dar și bucuros.

- Da, te iubesc din toată inima. Știu că nu ar trebui, dar inima nu ascultă de mine. Își șterse lacrimile. Este imposibil. În același timp, când sînt cu tine, totul mi se pare posibil.

- Dar ești măritată, repetă el. Nu și-o imagina avînd altă viață, cu un alt bărbat.

- Nu e...așa. Nu este așa cum sîntem noi doi.

- Spune-mi, zise el. Vreau să înțeleg. Se țineau de mînă și se priveau intens.

- Nu eu l-am ales pe Didier ca soț.

- Așa se numește? Didier? Hank încercă să-și imagineze chipul bărbatului care îi era soț, chiar dacă ea nu-l iubea.

- Didier Palomar. E bogat, mai în vîrstă decît mine; este primarul din Bellerive. Prima lui soție a murit tînără, iar el și-a dorit alta, care să-i dea un moștenitor. Familia mea era într-o situație critică financiar cînd l-am cunoscut. Frații mei erau morți, iar tata suferise un accident, după care a rămas invalid.

Hank nu mai cunoscuse o asemenea pierdere. Își închipuia doar, cum supraviețuiau familiile de aici după pierderile suferite în război.

- Ce rău îmi pare, Lisette.

- La început Didier a fost bun și generos. Părea un om decent. A promis că, dacă mă mărit cu el, îmi va invita părinții să locuiască la Sauveterre. Nu l-am iubit niciodată, dar credeam că micul sacrificiu de a mă mărita cu el îi va

salva pe părinții mei de la cerșit. Am crezut...nu mai contează. Mama mi-a zis că dragostea va veni odată cu copiii. Nu am avut copii. Didier dă vina pe mine și acesta nu ar fi cel mai rău lucru. Mai rău este că e colaboraționist și membru al Miliției. Îi terorizează pe prietenii mei și pe vecini, le răscolește casele vînd fantome, apoi îi dă pe mîna germanilor. Iar eu nu-l pot opri.

- Aș dori să te strîng în brațe, zise Hank.

- Atunci ar fi bine să o faci. Fără să ezite, ea puse paharul jos și se lăsă îmbrățișată. Te mai dor coastele?

- Nu, șopti el. Absolut deloc.

- Nu pot să mă opresc, zise ea, ținîndu-i obrazii în palme. Poate că e păcat, dar simt dragoste pentru tine, de cînd te-am întîlnit. Acum văd ce înseamnă să iubești un bărbat cu toată inima și acel bărbat să-ți răspundă cu aceeași dragoste.

Și așa ea se așeză pe genunchii lui, încolăcindu-și picioarele împrejurul lui, ca să-i simtă căldura, apoi s-au sărutat iar, doar că mult mai profund, mai senzual. Era genul acela de sărut care duce la intimitate.

- Picioarul te doare? șopti ea, cu buzele peste buzele lui.

- Nu, deloc. Nu mă doare nimic. dar Lisette....

- Taci. Eu vreau asta, Hank. Am nevoie de asta. Trebuie să știu că mai pot să simt ceva, că dragostea nu este doar o iluzie despre care am citit în cărțile doctorului Toselli.

- Este adevărată, Lisette. Te iubesc și îmi pare rău pentru familia ta și greutățile voastre. Aș vrea să pot să te

ajut. Jur, aş face orice doar ca să te ajut.

- Dar așa mă ajuți, spuse ea și începu să-și descheie bluza.

În mijlocul teatrului de război și în fața cruzimii soțului ei, Lisette găsi o dragoste atât de pură și frumoasă, încît se temea să și respire, ca să nu dispară. Nu simțea nici regret, nici vinovăție pentru că-l iubea pe Hank Watkins. Nu mai simțise pînă acum cu un bărbat atîta plăcere și încîntare, cîtă îi oferiseră îmbrățișarea lui și atingerea lui.

Căuta să păstreze aparența în tot restul zilei, deși ochii îi străluceau, fața i se luminase iar inima îi tresălta de fericire.

Continuă să-l viziteze pe Hank ori de cîte ori îi era dor de el, iar satisfacțiile erau profunde și absolute. Făcea fotografii pentru că nu voia să-l uite, dar ascundea filmele cu el. Își promise că nu le va developa decît după ce se va termina războiul.

Didier era preocupat cu prietenii germani și nu-i dădea pic de atenție. El și Rotrude au abordat-o într-o zi de August, cînd se aflau în grădina din fața bucătăriei.

- Cînd aveai de gînd să-mi spui de copil? o întrebă el fără preambul.

Șocul întrebării lui o amuți. Parcă tot sîngele i se scurse din obraji.

- Nu știu despre ce vorbești.

- Nu fii sfioasă, spuse Rotrude cu răutate în glas. De ce să nu împărtășești această minunată veste cu toată lumea?

- Fiindcă nu este...nu sînt...Dar era. Știa deja de o săptămîină. Avea ciclul regulat, dar după numai cîteva zile de întîrziere, și-a dat seama.

- De o săptămîină vomîți după micul dejun, zise Rotrude.

Didier o ciupi de sîn atît de tare, încît ea țipă de durere.

- Sora mea mi-a spus că sîinii sînt mai moi pe timpul sarcinii.

Ea se întorse cu spatele la el, panicată. Apoi căpătă curaj.

- Atunci, în loc să o terorizezi pe mama copilului tău, zise ea, ar trebui să te mîndrești, fiindcă în sfîrșit vei avea un moștenitor pentru Sauveterre, așa cum ți-ai dorit întotdeauna.

Rotrude se amestecă și ea.

- Chiar o lași să te mintă în halul ăsta? întrebă ea. Prima ta soție nu a putut concepe. Te-ai regulat cu toate cameristele și muncitoarele de la cîmp de aici și tot nu ai reușit să faci un copil. Ce te face să crezi că acesta este al tău?

- Faptul că este stăpînul domeniului Sauveterre și primarul din Bellerive, zise Lisette, sperînd că mîndria lui va depăși suspiciunea. Minciuna îi provocă o stare de greață, dar nu putea să facă altfel, de dragul părinților ei. Iar fără ea Hank ar fi murit acolo, în pustietatea aceea.

- Lisette are dreptate, zise Didier, trăgînd-o spre el. Trebuie să avem o cină specială diseară, ca să dăm vestea. Mai era o sticlă cu șampanie în beci, nu?

Ea înghiți cu greu, amintindu-și că sticla cu șampanie fusese furată și băută, împreună cu Hank.

- Nu știu. Naziștii se tot servesc din toate.

- Toate? repetă Rotrude, ca un apropo. Chiar și din soția ta, Didier? O ura pe Lisette, fiindcă ea a înlocuit-o la Sauveterre. Iar dacă se va naște moștenitorul, atunci Rotrude și fiica ei, Petra vor fi reduse doar la statutul de musafire în casa aceea.

- Îi permiți surorii tale să-mi vorbească atît de nepoliticos? îi zise lui Didier.

El se îndreptă spre Rotrude:

- Ai grijă ca diseară să mîncăm ceva de sărbătoare, comandă el. Și să nu uiți de șampanie.

După aceste replici, Lisette nu se mai putea uita în oglindă. Cea mai oribilă minciună era să susțină că ființa aceea fragilă din ea era a lui Didier, dar trebuia să ascundă adevărul, pentru a-l proteja pe Hank.

- Hai să-l ducem pe Papa la piață, îi zise mamei sale ceva mai tîrziu. Trebuia să iasă din casă. Didier vrea ca diseară să avem o cină specială. Putem să luăm scuterul. Mai am un cupon de benzină de luna trecută.

Îi plăcea să-l ducă pe tatăl ei, atașînd la scuter căruciorul. Astfel uita, măcar pentru o vreme, că nu mai poate să meargă. În oraș el se mai vedea cu prietenii, ca pe vremuri. Piața de luni nu mai era ca înainte de război. Cum nu mai muncea nimeni la cîmp, iar germanii luau partea leului, sărăcia se vedea.

Dar grădina de la Sauveterre mustea de roșii și ardei,

vinete și dovlecei, astfel că vor avea de toate la cină.

Îi lăsă pe părinții ei la cafeneaua Cafe de la Rive, care mai era deschisă.

Deocamdată lor nu le-a spus despre copil. Nu știa ce să spună. Ca să-i protejeze, nu se plîngea niciodată de Didier. Poate că ar fi fost încîntați că vor deveni bunici.

- De ce te uiți așa la noi? o întrebă mama ei. Vrei să vin să te ajut la cumpărături?

- Nu, mamă. Sînt bine. E o zi frumoasă. Vin să vă iau mai tîrziu.

Se urcă pe scuter și o luă pe o scurtătură cunoscută, care o ducea prin viile părăsite, la Hank.

- Bună, iubita mea, o întîmpină el. Nu mă așteptam să te văd decît mai tîrziu.

- Trebuia să fiu la piață, zise ea, dar am profitat de ocazie ca să scap. Începu să-l sărute cu foc, iar cînd au făcut dragoste, ardoarea ei a fost atît de intensă, încît au năpădit-o lacrimile. După aceea a resimțit un fel de pace pe care nu o mai simțise niciodată. Stătea în brațele bărbatului care o iubea și știa că în ea se dezvoltă o viață nouă; cea mai dulce binecuvîntare.

Deși dorea să-i spună și lui, nu îndrăznea, cel puțin nu încă, dat fiind viitorul nesigur. Mai exista în mintea ei și un colțisor mic, întunecat, unde trebuia să permită ideea că acest copil putea fi al lui Didier.

- Ce este asta? o întrebă, atingînd ușor vîntăia de pe piept. Cum te-ai lovit aici?

- Nu-i nimic, spuse ea, lăsînd minciuna să se strecoare

afară. Dacă Hank ar fi aflat de cruzimea lui Didier, l-ar fi urmărit și l-ar fi doborât. Cred că m-am lovit când l-am înhămat pe Rocinante.

El se aplecă și sărută locul.

- Să ai grijă. Nu suport ideea că te-ai rănit. Rostogoli un pietroi mare spre ea. Ți-am făcut ceva.

Ea se ridică și se înfășură cu șalul. Hank cioplise în piatră următoarele: "Călătorie fără sfârșit".

- Este frumos, Hank, zise ea, mîngîind literele.

- Înseamnă că nu voi înceta să te iubesc, orice s-ar întîmpla.

- Trebuie să o las aici, zise ea și o puse la intrarea în colibă.

- Putem să o ducem în Vermont după război.

Ea își lipi obrazul de pieptul lui dezgolit.

- Vermont, da? Mă iei cu tine în Vermont?

- Da, te iau. Și pe părinții tăi, iar dacă nazistul de soț al tău încearcă să mă oprească, îi va părea rău.

Au mai stat așa, îmbrățișați, fără să-și vorbească, visînd doar, iar ea știa că visează același lucru. Era pe punctul să plîngă, fiindcă dorea să-i spună de copil. Totuși se eliberă din brațele lui și se îmbrăcă.

- Acum trebuie să mă întorc în sat.

El se îmbrăcă și îi arătă cum merge în cîrje.

- Curînd voi dansa foxtrot cu tine.

- Hank, mon amour, trebuie să-ți spun ceva.

- Poți să-mi spui orice, iubita mea. Orice...

Cuvintele lui au rămas suspendate, fiindcă se auzeau

avioane și explozii în depărtare.

- Raid aerian, zise Lisette. Doamne...

El dădu buzna afară și se uită împrejur.

- Prea densă ceața la sol. Nu e bine. Nu vor vedea unde să aterizeze.

- Hank, ce se întâmplă?

- Trebuie să-ți găsești un adăpost. Începe invazia aliaților.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

- Ce s-a întâmplat în ziua aceea? întrebă Camille. Ea, Finn și Roz erau la universitate, în Aix-en-Provence, înconjurați de documente, fotografii și laptopuri. Cercetau documente și rapoarte despre eliberarea orașului Bellerive.

- Depinde pe cine întrebi? spuse Finn, referindu-se la o istorie alăturată unei fotografii cu o franțuzoaică, rasă în cap, ca pedeapsă pentru că fusese amanta unui soldat german. Toată lumea are o poveste.

- Ar ajuta dacă am ști ce anume căutăm, mormăi Roz. Se aflau în clădirea arhivei de la primărie și se luptau cu căldura de afară. Erau foarte multe date de parcurs.

- Iată Bellerive, spuse Finn peste câteva minute și le arată o fotografie zdrențuită. Era imaginea unui pod distrus și a unui râu. Camille simți un fior.

- Arată ca multe altele pe care le-am văzut. Toate orașelele au un pod de piatră.

Apoi el îi arată o altă poză unde se vedea o cafenea pe malul unui râu, cu măsuțe și scaune aranjate. În imagine podul era intact.

- Cafe de la Rive, zise ea. Este atît de personal. Crezi că fotografia este din ziua invaziei?

- Posibil, spuse el. Vrei să luăm o pauză?

Ea îl privi, mirată că i-a citit gândurile. Era tulburată de sentimentele pe care le trezea în ea și de felul în care se simțea atrasă de el.

- Ce ai în minte?

La scurt timp după aceea se aflau în mașina lui, cu geamurile coborâte. Cîmpurile pline cu floarea soarelui flancau autostrada, iar contrastul cu albastrul cerului era tulburător. Camille ar fi dorit să-l întrebe unde mergeau, dar măcar o dată se hotărî să experimenteze capitularea.

În ultimii cinci ani fusese atît de preocupată să dețină controlul, încît aproape că a uitat cum era. El porni radioul și ascultau muzică ușoară în limba franceză.

- În State mi-ai spus că nu ești fotograf.

- Nu, am zis că nu mai fac fotografii.

- Bagă mîna în torpedou și ia punga aceea neagră, îi zise el.

Camille scoase un aparat foto Nikon, cu înaltă definiție.

- L-am împrumutat de la departamentul de articole foto. Este printre cele mai bune de pe piață.

- Da, este, zise ea, examinîndu-l.

- Am zis să te uiți la el.

- Oh, bine...mersi. Se uită cu atenției prin obiectiv, apoi îi încercă butoanele.

- Îmi place să mă uit la tine cum îl manevrezi. ca o profesionistă.

- Zău?

- Ești destul de sexy.

- Ia mai taci. Niciodată nu-și dădea seama când glumește. Tatăl tău a fost profesionist? întrebă ea.

- Da, a fost, răspunse după câteva secunde.

Exact cum a presupus ea. Uite că și ea putea să-l citească.

- Aș vrea să văd și eu câteva fotografii de-ale lui.

- Sigur, ți le voi arăta. Azi vreau să-ți arăt altceva. Ai auzit de Willy Ronis?

- Da. Este fotograf-erou pentru mine. El și Cartier Bresson. Sînt obsedată de ei de ani buni.

- Vrei să mergem la casa lui?

- Ce?

Au ajuns într-o localitate numită Gordes, unde se opri în dreptul unei căsuțe frumoase. Pe o plăcuță scria "particular", iar pe cealaltă "Salon Ronis".

- Nu se poate, zise ea. Willy Ronis a locuit aici?

- Da. Finn strecură o modestă donație într-o cutie de la intrare, apoi deschise ușa și intrară. Înăuntru erau multe fotografii ale maestrului. A trăit pînă la nouăzeci și nouă de ani. Îți dai seama cît i-a plăcut viața.

După ce au admirat toate fotografiile, au ieșit și au admirat natura care se derula sub ochii lor. Un fluture tocmai zbura pe deasupra unor tufe colorate, iar Camille îl immortaliză.

Ajunși înapoi la universitate, s-au revăzut cu Roz și Vivi, care catalogau articole de la Sauveterre.

- Cît aş vrea să ştiu totul despre ziua aceea, zise Camille.

- Am rugat un student să-mi facă o listă cu câţiva localnici, care au fost martori atunci.

- Oare unde era Lisette? Cu cine era? se întreba Camille.

- Poate această cutie pentru tutun te va ajuta, zise Roz şi i-o dădu. Era în pod, la Sauveterre.

- Ce e în cutie? întrebă Finn.

- Role de film! Doamne, ce bine că le-ai găsit, se bucură Camille.

- Eu găsesc orice, spuse Vivi. Uite, sînt etichetate şi datate. Misterioasa ta bunică era o femeie organizată.

- Păcat de film, se gîndi Roz. E deteriorat, nu?

- Dar ea este expertă în reconstituiri, spuse Finn.

- Este o afirmaţie exagerată, dacă vine din partea ta. Se simţea încă vinovată pentru filmul tatălui lui. Dacă vom găsi un laborator...

- Ce zici dacă am încerca la una dintre cele mai mari universităţi din Franţa?

Camera obscură de la universitate era foarte bine echipată şi dotată cu soluţii proaspete, de ultimă generaţie. Camille intră, urmată de Finn, în spaţiul destul de strîmt.

- Nu e prea mult spaţiu aici, remarcă ea. Cum şi el deveni conştient de asta, pe Camille o trecu un fior erotic.

- Vreau să mă uit.

Îi plăcea să lucreze cu el de faţă. Îi plăcea să fie cu el. Jace nu era foarte interesat de munca ei, dar Finn părea că-

i împărtășește pasiunea și curiozitatea.

Fotografiile scoteau la lumină un soldat rănit și o femeie care-l îngrijea. Un bărbat înalt, brunet, bandajat la picior era personajul principal. S-au gândit că acesta era soldatul parașutist american. Numeroase portrete cu el erau adevărate studii ale ipostazelor și pozițiilor acestuia, compuse superb, profitînd de lumina naturală.

- Lucrări ale Lisettei, spuse Camille, studiind atentă fața bărbatului. Soldatul trebuie să fi fost cineva important pentru ea.

- Cînd văd imaginile acestea mă gîndesc mereu că mi-ar plăcea să am o familie; mare sau mică.

- Eu și Julie ne-am dori una mică.

- Camille, vrei să spui că vrei să...

- Nu, veni rapid răspunsul ei, parcă temător. Am vorbit aiurea.

El o privi, deși cu greu se vedea ceva în camera obscură, unde era aprinsă doar o lumină roșie de control. Apoi îi deschise ușa, ca să iasă, așa cum făcea mereu: deschidea ușile, o aștepta să intre prima, o asculta cu mare atenție. Camille aprecia bunele lui maniere, precum și toate gesturile atente, care erau pentru el o a doua natură.

-.Ești norocoasă că o ai. Pare un copil minunat.

- Dacă o vedeai acum o lună, nu mai spuneai asta. Este foarte greu să-ți vezi copilul trecînd prin perioade dificile.

- Pun pariu că și ea spune asta despre tine.

- După ce a murit tatăl ei, ea a fost pentru mine colacul de salvare. Camille se cutremură cînd își aminti trecutul.

Mi-am zis că, după Jace, nu voi mai cunoaște fericirea. Apoi, la câteva luni după moartea lui, Julie s-a ghemuit în brațele mele și mi-a zîmbit. Să-i privesc zîmbetul copilului meu a fost cel mai bun medicament, deși mersesem la terapie luni de zile.

- Vreau și eu așa ceva, zise Finn.

- Ce, terapie?

- Nu, un copil, care să-mi zîmbească.

- Bați la porți închise.

El o studie. Era sexy, devastatoare.

- Zău?

- Trebuie să plec. Nu pot să...trebuie să plec.

- De ce?

- Fiindcă...Uită ce a vrut să spună. Când el se uita la ea, uita totul.

- Aceasta, spuse el și o sărută languros, nu este o scuză valabilă. Hai să vorbim mai târziu. Acasă la mine.

- La tine, ei? zise ea contrariată.

- Vom lua cina calm, la bistroul meu preferat, apoi mergem acasă cu o sticlă de rose.

- Trebuie să mă întorc la Bellerive. Să văd ce face Julie..

- Este bine. Are o casă plină cu oameni care-i poartă de grijă. Dă-mi puțin mobilul tău.

Ea i-l dădu fără să comenteze. Finn tastă un mesaj, apoi îl trimise.

- Hei.

- I-am zis lui Julie să le spună tuturor că în seara

aceasta rămîi în Aix. Cu asta închise ambele telefoane și le puse în buzunar.

- Hei.

- M-ai dirijat toată ziua în camera obscură. Acum eu sînt șeful. O conduse afară din universitate, iar ea îl urmă, supusă, tulburată de atitudinea lui. O plimbă prin orașul vechi, unde originile romane ale orașului se vedeau la tot pasul. Fîntîni la tot pasul, ieșind din pereți, bazine ornate cu statui.

Apoi o duse într-o piațetă unde cîntau muzicieni amatori, cărora le oferi cîte un bacșiș.

Au ajuns la o terasă unde au luat cina și au băut un vin local fructat.

- Hai să mergem, spuse el, și ceru nota de plată.

Atît de relaxată era Camille, încît nu protestă. Voia să exploreze ce se întîmpla acum cu ei. Era ceva nou. Fiecare privire, fiecare atingere, chiar și o simplă frecare de mîna lui îi aprindea simțurile.

Au mers în apartamentul lui, elegant mobilat, într-o zonă liniștită. Pereții de culoarea lămîiei dădeau un aer fresh camerelor. Era parcă un loc detașat de prezent, atemporal.

Se auzea muzică de la o cafenea din apropiere, iar arborii înfloriți împrăștiau mirosuri excitante, care pătrundeau prin ferestrele larg deschise.

- Îmi place mirosul părului tău, spuse el.

- A chimicale de cameră obscură?

- A flori. Ridică ușor șuvițele care-i acopereau ceafa și

plantă o sărutare suavă acolo. Îmi place și gustul tău.

- Chiar așa? Ea se răsuci în brațele lui și se ridică pe vîrfuri, ca să-l sărute. Era un moment crucial; se simțea suspendată pe o margine de... ceva. Cu toți ceilalți bărbați de pînă la el păstrase o distanță de siguranță, dar Finn...Îi plăcea și ei gustul lui, gust de vin rose și lămîie. Gura lui tatona, iar limba insista să i se predea.

- Habar nu ai cît de mult m-am gîndit la asta.

- Da? E grozav, Camille, fiindcă eu mă gîndesc la asta tot timpul. O luă de mîină și o conduse spre dormitor, un alt spațiu aerisit, mobilat minimalist și luminat discret. Un pat uriaș, nu foarte înalt, era pregătit cu așternuturi curate.

- Îmi place la tine, zise ea.

- Toată dimineața m-am pregătit.

- Pentru ce te-ai pregătit?

- Pentru asta. Își trase cămașa peste cap cu o singură mîină. Cît au lucrat la Sauveterre, Camille i-a studiat pieptul și abdomenul de la distanță. Acum avea ocazia să-l mîngîie și își trecu degetele peste contururile lui perfecte, delectîndu-se cu sunetul slab, involuntar, pe care Finn îl scotea în timp ce ea îl atingea.

Cu grijă el îi descheie cămașa și sărută încet, locurile descoperite. Apoi îi scoase sutienul și fusta. O lăsă ușor pe spate, pe cearșafurile înmiresmate cu levănțică, acestea producînd un foșnet senzual la atingerea pielii. Se așeză deasupra ei, sprijinit pe coate și apoi lent, calculat, îi trase chiloții cu dinții.

Nu te opri, gîndi ea. Nu te opri niciodată. Uitase tot,

cu excepția senzațiilor care o pătrundeau pe măsură ce el o mîngîia. Atingerile lui nu erau dintre cele mai experte, cum se așteptase ea, dar surpriza și încîntarea acestei plăceri i-au tăiat răsufllarea.

Erau momente cînd simțea din partea lui sentimente pure – cînd se uita în ochii ei, cînd îi rostea numele pe un ton tandru.

Noaptea avansa, urmîndu-și cursul, iar Camille se lăsă dusă de val. Era ușor amețită de vin și satisfăcută de partida de sex, astfel că nu se mai gîndea la nimic. Nici nu și-a dat seama cînd a adormit.

Finn o trezi cu sărutări în zone unde nu mai fusese sărutată...poate niciodată. Își simțea pulsul accelerat, iar trupul fierbea de o dorință căreia nu voia să-i reziste.

Mai tîrziu începu să gîndească, apoi nu mai gîndi deloc. După încheierea momentelor de intimitate au rămas întinși pe mormanele de perne, privind cerul care devenea roz, vestind zorile.

- A fost...Camille își găsea cu greu cuvintele potrivite. Noaptea trecută a fost...

- La fel am zis și eu.

- Nu sînt sigură cum ar trebui să mă simt că gîndești tu în locul meu.

- Atunci va trebui să mai facem lucrul acela, pentru ca tu să-ți poți da seama.

- Mmm. Se simțea diferit cu el. Cred că am putea face asta.

- Am de gînd să aflu toate secretele tale adînci,

întunecate.

Camille simți nevoia să se ascundă.

- Nu cred că vrei să ajungi acolo.

- Lasă-mă pe mine să judec.

- Nu putem să ne bucurăm de asta?

- Dar am făcut-o toată noaptea. Finn scoase un sunet scurt, în timp ce se întindea.

- Știi ce vreau să spun. Noaptea trecută a fost grozavă.

Să nu o stricăm...

- Cum să o stricăm? Îndrăgostindu-ne?

- Eu sînt deja. Sînt și eu foarte surprins.

- Ești nostim.

- Crezi? Finn se juca pe degete cu o șuviță din părul ei. Ce s-a întîmplat cu tine? întrebă el. De ce nu a reușit nici un bărbat să te facă să te îndrăgostești de el?

Cred că un tip chiar asta face acum, se gîndi ea. Își aminti că era o noutate. O mare parte din viața lui era învăluită în mister. Pe Finn îl bîntuia o trădare a inimii – asta știa ea. Tot ce nu știa era...restul.

Se retrase, fiindcă nu avea încredere în el. Dar nici în ea însăși. Nimeni pînă la el nu a făcut-o să se simtă așa.

Nici măcar Jace. Sentimentele pentru el nu au fost niciodată atît de reale, de profunde. Sentimentele pentru Finn erau încurcate, intense și surprinzător de reale.

Pentru că era mai matură acum? Pentru că își cunoștea mai bine inima? Sau pentru că era disperată?

Auzi un bîzîit și își dădu seama că era mobilul din buzunar.

- Nici să nu te gîndești să te dai jos din pat, îi spuse el, continuînd să se întindă provocator.

- Trebuie să plec, zise ea, privindu-și mobilul. Tata are noutăți.

- Au venit rezultatele testului ADN. Tatăl Camillei atinse plicul din buzunar. Se întîlniseră la o cafenea din centru. Localul, aflat pe malul rîului, era preferatul localnicilor.

- Bine. A durat puțin. Ești...ai deschis plicul?

- De fapt, ieri am primit rezultatele. Ți-aș fi spus, dar tu erai plecată cu iubitul tău.

Camille roși. Se simțea cu inima mult mai ușoară, acum, că fusese cu Finn.

- Așadar, îmi spui și mie?

- Didier Palomar nu a fost tatăl meu biologic.

- Serios? Adică, știam că...credeam...doar pe baza trăsăturilor fizice, era puțin probabil să fii înrudit cu Palomar. Dar acum știm.

- Da, acum știm. Dar mai sînt multe lucruri pe care nu le știm. Asta înseamnă că sînt un escroc? Ori că Didier a fost înșelat să creadă că sînt moștenitorul lui? Ce însemna asta pentru Lisette? A fost ea infidelă? Sau victima unui viol? Vreau să mă simt mai bine, dar în capul meu apar tot mai multe întrebări.

- Știu, Papa, și îmi pare rău că lucrurile nu sînt clare. Dar nu îmi pare rău că nu ești fiul lui Didier Palomar. Scoase mobilul și-i arătă o fotografie: uite, am găsit filmul cu soldatul american, parașutist, brunet și mă întreb dacă

nu poate fi el.

- Lisette a făcut fotografia?

- Da, cred că da.

- Putem afla mai multe despre acest bărbat?

- La asta lucrăm acum. Finn face o anchetă istorică, împreună cu studenții din grupa lui. Dacă s-ar fi știut toate astea când erai copil, lumea nu te-ar mai fi acuzat că ești fiu de trădător și colaborator al naziștilor; și atunci poate că toți ar fi fost mai buni cu tine.

- Trecutul e trecut, zise tatăl ei oftînd. Nu are rost să-mi pun întrebări despre cum ar fi fost viața mea, dacă aș fi știut.

- Dar i-ai spus verișoarei tale, Petra despre rezultat? îl întrebă ea, văzîndu-l că se frămîntă în continuare.

- Sigur. A fost bună și a acceptat să facă testul, așadar îi sînt dator cu adevărul. Pe ea am sunat-o înainte să te sun pe tine. Cînd am văzut că nu-mi răspunzi, am trimis un sms. Știi cît urăsc sms-urile. Emoțiile alea și nu știu ce.

- Emoticoane. Ce a spus Petra?

- Nu a părut surprinsă. Dintotdeauna s-a întrebat de ce eu eram atît de brunet, în timp ce toți din familie erau blonzi. Sigur, am întrebat-o dacă știe cine ar putea să fie tatăl meu, dar nu știe. Cum în venele mele nu curge picătură de sînge Palomar, i-am oferit ei Sauveterre.

Camille tresări.

- Cum adică, i-ai oferit...?

- Sauveterre, toată proprietatea, gratis.

Camille înțelese de-abia acum cît de profund era

sentimentul lui de rușine. Nu avea nimic în comun cu Didier Palomar.

- Și?

- Și ea a râs, a spus că are optzeci și doi de ani și că nu-i trebuie ferma, plus o casă dărăpănată. Nu a avut copii, iar soțul ei i-a lăsat suficienți bani. Eu vreau să-i plătesc o pensie lunară, pe viață.

- Mă bucur că vă înțelegeți în sfârșit, zise Camille.

- Și eu. Oamenii se mai schimbă uneori. Mă întreb... Vrea să se vadă cu tine și cu Julie.

- Sigur că da. Să spună când. Crezi că este dispusă să ne spună mai multe despre amintirile ei?

- Ceva îmi spune că își dorește acest lucru mai mult ca orice pe lume.

În Bellerive lui Julie i s-a întâmplat imposibilul. Copiii au plăcut-o foarte mult și-i căutau mereu compania. Voiau să afle de la ea cum e viața în America. O porecliseră La Ricaine, pe scurt de la l'Americaine. Zilnic, după treburile prin casă, aventura începea, de obicei Martine făcea programul. Mergeau cu bicicleta de-a lungul râului Var, săreau într-o cascadă, urcau pe colina lui Cezanne și jucau fotbal pînă seara, tîrziu.

Preferatele ei erau ieșirile pe plajă cu Andre și cei doi frați ai săi. De cînd sărise de pe stîncă foarte înaltă împreună cu el, l-a considerat preferatul ei.

- Deci avem vești bune, spuse Martine, în timp ce erau în grădină și luau de pe sfoară așternuturile spălate mai

devreme. Diseară mergem să ascultăm cum cîntă băieții noștri. Ne vom distra de minune.

- Sigur că da, primi Julie, entuziasmată. Portul din centru părea locul ideal pentru o seară de vară. Știa că și mama ei va fi de acord. Mama devenise mult mai maleabilă de la o vreme. Nu mai era năzuroasă și certăreață tot timpul și zîmbea foarte des. Julie se bucura că vede această stare a mamei ei, fiindcă nu-și mai făcea griji pentru toate mișcărilor ei.

- Cu ce ne îmbrăcăm? o întrebă ea pe Martine.

- Cu ceva în care să putem dansa.

Au scotocit prin lucrurile Martinei și au recunoscut că nu găsesc exact ce le trebuie.

Chiar s-au întîlnit în grădina casei cu Vivi, căreia i-au mărturisit că au o problemă cu hainele pentru seara aceea, iar ea s-a oferit să le ducă în Renault-ul ei de culoarea muștarului pînă în centru, unde era un tîrg de haine și își putea alege fiecare ce îi plăcea.

Încîntate, au urmat-o, iar tot drumul Julie a admirat peisajul cu care se obișnuise deja ca fiind a doua natură a ei. Vara era minunată, se gîndi ea.

Noaptea petrecută de Camille cu Finn a fost începutul unei etape pe care nu putea să o definească încă, sau se temea să o facă. Au făcut baie împreună a doua zi dimineața, apoi au luat un mic dejun prelungit.

De cîte ori avea ocazia, Finn o băga într-un colț și o săruta sau îi făcea propuneri indecente în cele mai

neobișnuite locuri, chiar publice, comportându-se ca doi adolescenți, nu ca doi maturi temători.

Camille recunoștea că s-a îndrăgostit de el iremediabil, dar poate prea repede. Încerca să-și mai țină inima în frâu, el nu o ajuta deloc și inima n-o mai asculta.

Secretul relației lor era o altă chestiune care o frământa. Nu voia ca tatăl ei sau Julie să-și dea seama, doar că amândoi au înțeles rapid situația și au propagat noutățile către mama Camillei și surorile ei. Julie era orice, numai nu întruchiparea discreției, așa că un sms bine documentat le-a informat despre noutatea zilei în Franța.

Camille a plecat la Marsilia, ca să o aducă la Sauveterre pe Petra. La prânz venea și amicul tatălui ei, Michel Cabret. Acum, că știa precis că nu are legătură directă cu Didier Palomar, Henry a decis să facă pace cu toate cunoștințele din copilărie și voia să i-o prezinte și pe Camille.

Cînd Camille l-a văzut pe Michel Cabret, impresia a fost definitivă. Era un bărbat elegant, foarte arătos, în ciuda vârstei, absolut impecabil. Croitor ca profesie, era atît de elegant îmbrăcat, asortat și curat, încît strălucea la propriu.

- Vino la masă, mon vieux, îl întâmpină Papa. Vei vedea cît mi-am perfecționat arta culinară de-a lungul anilor.

- Așa se pare, zise Michel, ținîndu-i scaunul Camillei, cu o galanterie deosebită. Am înțeles că studiezi arhivele din Bellerive, ca să ne cunoști mai bine.

- Da, așa este. Am găsit fotografiile Lisettei . Vrei să le vezi?

- Sigur.

- După spusele verișoarei tatei, părinții Lisettei au murit în ziua când aliații au invadat orașul, în August 1944. Petra i-a arătat locul unde stăteau și unde au fost surprinși de bombardamente. Stăteau la o masă, la o cafenea de lângă podul care a fost distrus chiar atunci.

- Știu, fiindcă tot acolo se afla și bunica mea, la o cafea, când a căzut bomba. Bunicul a supraviețuit fiindcă plecase de la masă ca să cumpere nu știu ce, dar nu a mai fost același pe urmă.

- Iar asta este cea mai interesantă fotografie făcută de Lisette unui soldat american, parașutist.

- Am adus și eu câteva fotografii cu mine și bunicul tău, de pe vremea când eram la liceu. În imagini apăreau doi tineri, destul de slabi, în uniformă. Aveau cam șaptesprezece ani. Camille îl recunosc pe tatăl ei după fața tristă.

- Asemănarea cu acest soldat e izbitoare, nu crezi? spuse Camille și alătură tableta pe care apărea fotografiat parașutistul american. Amîndoi tinerii aveau părul negru, cârlionțat și sprîncene stufoase. Forma feței era identică la amîndoi, ba chiar și urechile erau înclinate în același unghi. Parcă ați fi frați, nu? zise Camille. Să vedem cine poate fi acest bărbat.

- Pentru mine important este că nu e Didier Palomar. Cu ochii sclipind de lacrimi, Henry se uită spre Michel. Acum hai să vorbim și despre alte lucruri. Trebuie să-ți spun că am tăcut cât am fost copil aici, fiindcă nu voiam ca tu să știi despre identitatea mea ca fiu al lui Palomar.

Secrete urîte mi-au influențat viața, inclusiv prietenia cu Michel.

- Mă bucur că ai fost prieten cu Papa, zise Camille. Ai fost singurul care s-a purtat frumos cu el, când ceilalți l-au repudiat.

- Voiam să fim prieteni și să fiu bun cu el, spuse Cabret. Sentimentele nu pot fi oprite.

- Ce frumos mod de a o spune, comentă Camille.

- Ce încerc să spun, cherie, este că noi doi sîntem prieteni de același fel. Doar că, într-un anumit moment al vieții mele am decis ca inima mea să rămînă mereu un secret. Cînd mi-am dat seama că-l iubesc pe acest băiat...nu exagerez cînd spun că asta mi-a format personalitatea. Dar în același timp am încercat să ascund aceste sentimente. Michel puse blînd mîna peste mîna lui Henry. Pînă acum. Acum cu siguranță și fără pic de rușine, pot să-ți spun că încă îl iubesc, iar el a fost destul de bun să-și lase inima deschisă unei noi șanse.

Camille se încruntă, fiindcă nu înțelegea nimic.

- Papa? Nu înțeleg. Sau poate...Vrei să spui ceea ce cred eu că spui?

- Cherie, Michel și cu mine...Trase aer în piept, întinse brațul și puse mîna peste mîna prietenului său. Michel a fost prima mea dragoste și îl iubesc și acum. În sfîrșit, vreau să ies la lumină, astfel ca și tu să cunoști adevărul.

Camille rîse scurt.

- Ce? Dar...Apoi rîsul ei se transformă într-o grimasă parcă de durere fizică. Ești gay. Se uita de la Michel la tatăl

ei. Tu...voi doi...Serios?

- Cherie, am aceste sentimente încă din copilărie, dar sigur, la vremea aceea...Nu știam cum să reacționez. Nu aveam contextul, nici nu înțelegeam situația. La vremea aceea, mai ales într-un orașel de provincie, această situație era inexistentă pur și simplu. Sau, dacă exista, nimeni nu vorbea despre ea. Camille, îmi pare rău. Nu voiam ca acest secret să rămână ascuns atîta timp.

Mintea ei o luase razna.

- Dar este...Doamne. Tata....gay? Cum se putea? Era doar Papa. tatăl ei. Nu se putea...

Ba se putea. Era așa. Cînd îl privi pe el, apoi pe Cabret, totul se clarifică. Deși acum cinci minute, nu vedea nimic. Toată viața ei nu a văzut. În sfîrșit ieșise la iveală piesa de puzzle care lipsea, iar acum tabloul era complet. După divorț, Papa nu s-a recăsătorit, dar nici nu a avut o iubită. Socializa, dar mergea singur. În sfîrșit, știa și ea de ce.

În locul unui șoc, ea simțea...altceva. Lacrimi, dar nu de tristețe, ci de eliberare, poate.

- Cum de nu mi-a trecut prin minte? se întrebă ea.

- Și eu eram în faza de negare.

- Dar de ce? Aș fi înțeles. Chiar înțeleg.

- Știam că vei înțelege. Nu mi-am făcut griji pentru asta, Camille. Trebuia să-ți spun mai demult.

- Crezi? șopti ea. De ce ai păstrat secretul față de mine, față de toată lumea, atîta timp?

- De cînd m-am născut se pare că am păstrat secrete.

Am respectat secretul teribil despre Palomar, apoi am

învățat să nu mai spun nimic despre chestiuni personale. Așa era să-mi distrug viața, cu o rușine care nu era a mea. Singura relație pe care o aveam, mi se părea imposibilă. M-am îndrăgostit de un băiat, dar nu îmi permiteam nici să recunosc acest fapt. Nu aveam un nume pentru aceste sentimente, totuși am decis că ele vor rămâne secrete. Mulțumită lui Palomar, mi-am făcut un obicei din a ascunde lucrurile neplăcute. Faptul că știu despre Palomar că nu este tatăl meu m-a eliberat. M-am debarasat și de vinovăția pentru crimele lui Didier și asta mi-a deschis inima pentru o iubire pe care nu am uitat-o niciodată.

- Nu ai fost departe de inima mea niciodată, mon vieux, zise Michel, ștergându-se la ochi.

- Era bine dacă știam. Papa, dacă știam ce se întâmplă...

- Trebuie să-ți ierți părintele, zise blînd Michel. Camille, mulțumesc pentru că am putut avea această conversație. Știu că ți-e greu.

- Nu mi-e greu. E ceva nou. Îmi trebuie ceva timp ca să procesez totul.

- Acum vreau să merg în grădină să o cunosc și eu pe Julie. Nepoții mei au numai cuvinte de laudă despre ea, spuse Michel. Vă las să mai discutați singuri.

- Desigur. Mă bucur că te-am cunoscut, Michel. Sincer. Lacrimile o împiedicau să vorbească imediat.

- Papa, ai fost singur tot timpul acesta, fiindcă ai ascuns adevărul. Mama știe?

- Nu am vorbit niciodată. Am iubit-o pe mama ta cum am știut, deși era dificil, însă am luat-o de soție, fiindcă asta

făceau oamenii. Se căsătoreau și aveau o familie. Cherisse și cu mine ne-am ascuns în muncă – acasă, cu magazinul, cu slujbele. Ne respectam reciproc și țineam unul la altul, dar asta nu ține locul dragostei pasionale. Oricît de mult ne găseam ceva de făcut, nu puteam ascunde greșeala pe care am făcut-o. M-am resemnat cu ideea că dragostea mea era interzisă. Din fericire pentru Cherisse, a găsit și ea dragostea pe care o merita.

Camille și-o imagină pe mama ei alături de Bart.

- Vom vedea, spuse el. Vreau să înțelegi ceva. Nu am regrete, fiindcă te am pe tine. Tu ești cea mai mare realizare din viața mea.

- Trebuia să-mi fi spus. Ești tatăl meu. Ești cel mai bun tată din lume. Meriți să primești dragoste.

- De aceea eu și Michael am vrut să-ți spunem. Pentru ca "niciodată" să devină "acum".

Acum chipul tatălui ei căpătase o nouă strălucire, o limpezime.

- Nu știi ce să mai spun.

- Nu trebuie să mai spui nimic, Camille. Te uiți la mine acum și pentru mine asta spune totul.

Verișoara Petra era și ea un personaj, se gîndea Finn. Tot drumul de la Marsilia a vorbit despre soțul ei avocat, despre mama ei năzuroasă, cu care a locuit pînă ce aceasta a murit la nouăzeci și opt de ani, despre valul de căldură care lovise coasta și despre politica US. Cînd au ajuns la Sauveterre, Finn simțea nevoia să bea o bere.

La bucătărie se întâlnește cu tatăl Camillei.

- Mai este vreuna? întrebă Henry.

- Poftim. Blanc de Belges – băutura mea preferată de vară.

- Aș vrea să schimbăm câteva cuvinte și cel mai bine merge la o bere rece.

Grozav, se gândi Finn. După ce te culci cu fata unui tip, tipul de obicei vrea ceva mai mult decât câteva cuvinte.

- Sănătate, zise Finn, după ce desfăcu berile și-i dădu una lui Henry. La ce te-ai gândit?

- La fiica mea, Camille.

- Știu, domnule, cum vedeți situația. Dorea să fi fost el primul care abordează subiectul, dar rapiditatea cu care au apărut sentimentele pentru Camille l-a surprins și pe el și nu i-a dat suficient timp. Henry, scuze că nu am vorbit pînă acum. Trebuie să-ți spun cât de mult țin la Camille. E o fată minunată, cum nu mi-a fost dat să întâlnesc pînă acum. Poate e prea curînd, dar m-am îndrăgostit de ea. Vreau să fiu cel mai bun lucru care i s-a întîmplat în viață. Sper că va fi așa.

Henry își scoase ochelarii și le șterse lentilele cu o batistă.

- Atunci avem mai mult de discutat decât credeam, zise el.

- Oh, vrei să spui că nu doar de ea era vorba...Finn se tot gândise nopți la rînd că exista și o fiică, Julie. Era el pregătit pentru această situație? O văduvă cu o adolescentă? Dacă-ți faci griji pentru Julie....

- Eu despre altceva voiam să discutăm, spuse Henry.

Totuși, e bine să aud că vorbești așa frumos despre Camille și Julie.

Finn simți o ușoară îngrijorare. Dacă era vorba de altceva... Știa cât de multă grijă îi purta Camille tatălui ei. Poate că boala lui se agravase.

- Ești bine? îl întrebă el.

- Sînt gay, zise Henry pe cînd își punea ochelarii la loc pe nas. I-am spus și Camillei astăzi.

Au urmat momente de tăcere, răstimp în care creierul lui Finn a încetat să funcționeze, căutînd în ce fel să reacționeze. Pîna la urmă a dat pe gît restul de bere din sticlă. Puse sticla pe blatul de bucătărie.

- Bine, grozav.

- Ca să știi de la mine, zise Henry rîzînd, nu ești prea bun cînd te prefaci că ești în regulă.

- Scuze. M-ai luat prin surprindere.

- Nu trebuie să te scuzi. E o ușurare faptul că poți să rîzi de asta. E prima dată în viața mea cînd îmi dau seama ce înseamnă să te îndrăgostești, așa cum te-ai îndrăgostit tu de Camille.

- Da..bine. Grozav.

- Eu și Camille îi vom spune lui Julie împreună. Și fetelor mele. Am așteptat destul, ca să pot ieși la lumină, dar viața mea este exact așa cum îmi doresc. Camille și Julie sînt totul pentru mine. Aș dori să pot sta mai mult cu ele.

- Te simți bine? spuse Finn. Dacă nu ești bine, vom merge la doctor.

- Nu, ascultă. Vom avea timp destul pentru conversații de genul acesta și nu acum. Sînt realist și îmi dau seama că

nu voi mai fi cu ea mult timp.

- Eu voi fi. Nu o voi dezamăgi. Îți promit.

Henry se simți mult mai bine acum, apoi îi strînse mîna lui Finn.

- Aleg să te cred, zise el. Deja bănuiesc că i-ai cucerit inima. Acum trebuie să-i câștigi și încrederea.

- Te asigur, ești în siguranță, îi spunea Finn Petrei, cînd o invită în ATV pentru a da o tură proprietății.

Camille îi urmărea cu atenție. Finn era foarte grijuliu cu Petra, care nu părea atît de în vîrstă, fiindcă era sănătoasă, veselă, cu ochi albaștri și părul alb, strîns într-un coc deasupra capului. Urma să fie dusă în vie, fiindcă își aminti că acolo se plimba foarte des Lisette.

Camille urcă în camionetă în spate, lăsînd-o pe Petra lîngă Finn, în față.

- Mă bucur că m-am întors, spuse ea. Îmi pare bine că l-am revăzut pe Henry. Era un copil drăgălaș și regret modul în care a fost tratat în propria lui casă, condusă cu o mîină de fier de către mama mea. ca să nu mai vorbim de felul în care se purtau cu el copiii la școală. Puteam să fiu mai bună cu el, să-l protejez.

- Ți-l amintești pe Didier? întrebă Camille.

- Desigur. Unchiul Didier era un bărbat foarte mîndru. Stătea mult în fața oglinzii și poza. Mama spunea că el era loial familiei și un bun conducător pentru Sauveterre. Mă țineam departe de el. Îi plăceam mult pe tante Lisette, dar și pe părinții ei, monsieur și madame Galli. Lisette era

tînără și frumoasă. Se distra din orice. M-a învățat să-mi împletesc coroanițe din flori și să cînt. Îi plăcea să scrie scrisori și să facă fotografii.

- Cui îi scria? întrebă Finn. Ai idee?

- Nu, dar, de cînd ați aflat despre trecutul lui Henry, bănuiesc doar că îi scria bărbatului care era tatăl lui. Sînt prea romantică? Refuz să cred că a fost forțată de vreun soldat. Unele femei au avut neșansa.

Au avansat printre rîndurile de vii, iar Petra le arată un loc unde Lisettei îi plăcea să se plimbe.

- Veniți să vă arăt unde mă jucam eu și prietenii mei, printre ruinele unei clădiri care a fost bombardată la debarcarea aliaților. Vreau să vă arăt acolo un lucru misterios, găsit de noi, care cred că este încă acolo.

Mergînd în baston, Petra îi conduse spre ruine, apoi scormoni cu bastonul într-un loc unde creștea un pîlc de iarbă, împrejurul ruinelor.

- Voila, zise ea. Nimeni nu a putut explica semnificația acestor lucruri.

Finn se aplecă și dădu iarba la o parte cu mîna. O cruce mică, din fier forjat stătea alături de o piatră cioplită cu cuvintele în engleză: *H+L, Călătorie fără sfîrșit.*

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Rîul Var, ianuarie 1945

Războiul ajunsese la final. Se sărbătorea victoria – petreceri de bun venit acasă, pentru soldații și luptătorii care stătuseră ascunși, se dansa pe străzi și se bea mult vin, sau șampanie. Toate băuturile ascunse de germani atîta amar de vreme erau acum scoase la lumină și consumate.

Lisette încerca și ea să-și găsească pacea. Lumea ei se prăbușise după intrarea aliaților.

Cînd ea și Hank au auzit aviația eliberatoare, acesta i-a ordonat să se salveze. Ea a fugit să-și găsească părinții, la cafeneaua doamnei Cabret, iar cînd a ajuns acolo, i-a găsit morți pe amîndoi, sub explozia unei bombe. Muriseră pe loc, i-au spus supraviețuitorii martori la scenă. I-a luat în brațe, le-a șters de praf fețele, iar sub ea pămîntul s-a surpat.

Cînd s-a întors după Hank, acolo unde-l lăsase, din colibă nu mai rămăsese decît o grămadă de moloz, deasupra căruia zburau ciorile. Nici urmă de el. A devenit obsedată de găsirea lui, așa cum citise în cărți.

Scotocise pe sub pietre și moloz, dar nu l-a găsit. Să fi fugit? Dacă a fost salvat de armata salvatoare? Luă dintre

rămășițele prăfuite câteva amintiri: sticla de șampanie goală, paharul spart și husa de la parașuta lui.

Ajunsă în sat, urmări spectacolul armatelor americane salvatoare, care se bucurau alături de săteni. Lisette întreba pe toată lumea despre el, sau dacă îl cunoaștea cineva pe Henry Watkins, parașutistul, dar nu află nimic. Se ruga lui Dumnezeu, dar Domnul nu o auzea.

Acum apăreau soții și fiii ascunși în munți, dar și soldații eliberați din lagăre.

Didier era rupt de realitate. Când germanii au fugit ca o haită de lupi speriați, el a dezbrăcat calm uniforma de Miliție, a pus-o în dulap și a zis:

- O să-mi fie dor de asta. Vorbea cu glas stins și voalat, după o noapte de băut vin. Ce bine era confecționată, nu? îi zise el Lisettei. O duc la Cabret să mi-o refacă, dar să-i scoată însemnele militare.

Gerard Cabret era un croitor care- și deschisese un atelier în oraș. Avea un fiu, Michel, împreună cu soția lui.

- Cred că glumești, zise Lisette. Cabret nu ar atinge-o nici cu prăjina.

- Le știi pe toate, ei? O să spun lumii întregi ce tîrfă ești. Te-am regulat ani de zile fără rezultate, iar acum ești borțoasă? Cine este tatăl bastardului din burta ta, ei?

- Acuzațiile tale îți fac rău tot ție, nu mie, zise ea calmă. Reputația ta este și așa distrusă. Ce vor zice oamenii dacă mă acuzi și pe mine de infidelitate?

- Atunci poate e mai bine să te ciomăgesc, pînă îl scot din tine, zise el suflecîndu-și mînele.

- Pune mîna pe mine și merg în sat, direct la consiliu.

Amenințarea ei îl îngheță pe loc. Știa că și așa oamenii erau dispuși să treacă la represalii asupra lui, din cauza fraternizării cu Miliția.

Într-o seară Lisette avu norocul că amenințarea ei a fost pusă în practică, fără avertismente. Didier a fost ridicat, după ce băuse vin peste măsură, legat de un stîlp și împușcat. Ea asistase la execuție și șocul experienței a zdruncinat-o, fiindcă putea să urmeze ea. Numai că toată lumea cunoștea activitatea ei în mișcarea de rezistență. În cele din urmă a fost reabilitată, iar Jean Luc d'Esterel a cerut-o de soție. L-a bucurat cu un zîmbet și l-a refuzat.

Pentru ea nu exista decît Hank. Hank va rămîne al ei pe veci. Marea ei iubire care venise și plecase.

Îl jelea cu o intensitate care o sfișia la interior. Trimeea scrisori către el în Vermont, America, dar ele veneau înapoi, purtînd ștampila "nu poate fi expediat". Doar copilul o mai ținea în mișcare. Vorbea cu el despre Hank și despre crucea de fier, pe care a înfipt-o exact lîngă ruinele colibeii, alături de o piatră pe care Hank o cioplise pentru ea.

Pe măsură ce burta se mărea, ardea de dorința să facă lumii cunoscut că era copilul unui erou american, căzut din slăvile cerului.

Trebuia să tacă, altminteri copilul ei ar fi murit de foame. Așa că acum se știa că el moștenește Sauveterre, fiind fiul lui Didier și cine îndrăznește să pună la îndoială asta? El va fi stăpînul moșiei, care poate cîndva va fi eliberată de durerea rănilor vechi.

Puse toate scrisorile nelivrate într-o cutie de lemn, pe

care o duse în pod, unde găsi aparatul foto al lui Toselli și câteva filme nedvelopate. Inima îi sîngera, fiindcă erau filmele cu Hank. Le lăsă pentru un moment din viitor, cînd va avea puterea să le developeze. Rana din suflet o dorea prea tare. Totuși, aparatul mai avea în el o rolă cu câteva poziții goale, așa că făcu câteva fotografii afară, la podul bombardat, apoi veni acasă și își făcu un autoportret în oglindă.

- Mititelule, în următoarea fotografie pe care ți-o voi face, vei fi în brațele mele.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Julie și prietenii ei au tras concluzia că exista o singură cale să se lupte cu căldura usturătoare de August. Au luat cu ei prosoape, apă, cremă protectoare și au pornit spre plajă. Era și Andre, cu frații lui, iar ea simțea fluturași în stomac.

Băieții au adus și o frînghie groasă, pentru un leagăn nou. L-au agățat de o creangă masivă, la umbră, iar o parte a frînghiei trebuia legată la capătul liber al crengii, care era suspendat în aer, deasupra mării.

Julie se oferi să se cațere pe stînci, pentru a asigura legătura, iar ceilalți o priveau cu teamă. Martine o supraveghea îndeaproape, admirîndu-i curajul. La un moment dat, după ce a legat bine sfoara, s-a gîndit că nu are rost să mai coboare pe unde a urcat și că ar fi interesant să plonjeze de la înălțime, deși se afla destul de sus, doar că tentația era foarte mare.

Se susținea în mîini și, văzînd apa azurie sub ea, decise să sară. Parcă l-a zărit și pe tatăl ei, în adîncurile albastre, primitive.

Forfecînd rapid picioarele, reuși să se propulseze și să iasă la suprafață. Tatăl ei era un bărbat neînfricat, iar el ar

fi aplaudat-o pentru curajul de care a dat dovadă acum. S-ar fi bucurat și pentru noii ei prieteni de care s-a legat instantaneu. *Cred că ai fi mîndru de mine*, gîndi ea.

Chiar cînd voia să iasă din apă simți o mînă care o prinse cu putere, ridicînd-o.

- Hei, zise ea, răsucindu-se ca să-l vadă pe intrus.

- Hei și ție, zise Finn, înotînd alături de ea. Nu voiam să te sperii. Te-am văzut plonjînd și am vrut să fiu sigur că ești bine.

- Sînt bine. Tu ce faci aici?

- Am venit cu mama ta și cu familia lui Anouk.

- Mama este aici. Drace! exclamă ea. I-a spus mamei sale că mergea la muzeul din Aix astăzi. Mama s-ar speria dacă ar vedea-o sărind de pe stînci și din copaci.

- Uite-o acolo, pe plajă, îi arată Finn. Am luat și noi o pauză după atîtea investigații. E prea cald.

Julie ieși din apă și speră că nu i se vor pune întrebări. Mama nu știa nici de frînghii, nici de săritul din copaci. Numai gîndul acesta i-ar face mintea să explodeze.

Finn se uită fix spre hainele ei ude.

- Păi ai căzut sau ai sărit?

Ea îi arată frînghia agățată de ramura groasă, chiar deasupra capului lor.

- După ce am legat frînghia, era cea mai ușoară cale să cobor.

- Serios? Ce naiba, Julie.

Bun, se gîndi ea. Și el era un speriat, ca mama?

- Să știi că e tare.

Bine, nu era chiar un speriat. Semn bun. Îl plăcuse pe Finn de la bun început, iar acum îl plăcea și mai mult.

Îmbucurător era că mama era fericită datorită lui.

Se uită spre plajă. Mam ei era ocupată cu nisipul de pe picioare.

- Vrei să încerci? îl provocă pe Finn.

Camille se uita la Daniel, soțul lui Anouk. Venit într-o permisie din Africa, se ocupa de copii acum și la plajă era și el un copil, la fel de entuziasmat și neascultător ca micuții lui.

- Copiii sînt foarte bucuoși, îi zise lui Anouk.

Anouk surîse.

- Mulțumesc. E grozav să-l am acasă cu mine. De obicei lipsește de acasă șase luni. Pînă să vină aici într-o vacanță, nici lui Daniel nu-i plăcea la Bellerive. Acum nu mai vrea să plece. Poate că locul acesta te va vrăji și pe tine.

Camille adora sătucul scaldat de soare. Pacea vieții de aici, mîncarea și vinul bun aduceau un plus tărîmului de poveste.

Era frumos, se gîndea Camille, dar nu era acasă. Mai era puțin și mergea înapoi în Bethany Bay, la munca ei și la viața ei. Vara se sfîrșea, iar pe ea ceva o chema acasă.

- Mereu am visat că voi avea o familie mare. Dar nu mă plîng, zise ea.

- Vei avea asta cu Finn, o asigură Anouk. Și el provine dintr-o familie numeroasă, nu?

- Nu știu. Nu e nimic serios, zise ea. Oricît de bine s-ar fi simțit cu Finn, el era o atracție, exact ca peisajul de aici, însă efermer. O făcea să se simtă sexy, să simtă că trăiește, ba chiar părea pentru ea o nouă aventură. Totuși, amîndoi aveau rezervele lor. Inima lui era de neatins, așa

cum i-au spus Roz și Vivi. La fel era și inima ei. De la moartea lui Jace nu o mai dăduse nimănui și nu știa dacă era dispusă să o facă.

- Nu cred că asta se întâmplă cu voi aici, remarcă Anouk. Mie mi se pare o relație adevărată, nu o toană.

- Știi, eu am o viață acolo, am munca mea. O viață diferită. Ne desparte un ocean. Viața lui Finn este aici. La noi e un fel de...nu știi, doar pentru vară. Trebuie să mă duc înapoi, iar el va rămîne.

- Ai discutat cu el despre asta?

- Sigur că nu. Nu avem ce să discutăm. Se uită în direcția lui și îl văzu cu hainele ude, lipite de trupul muscular și nu putea să-și dezlipească ochii de la el. Se simțea foarte atrasă fizic.

- Intră să înoți, sugeră Anouk. Vin și eu imediat.

Camille se uita la Finn care se cățăraseră pe niște stînci abrupte și de acolo se pregătea să sară în apă. Se crispă, iar Anouk observă totul.

- Nu-ți plac înălțimile? întrebă Anouk.

- E prea puțin spus. Cînd eram tînăra, eram prima acolo sus, dar nu mai sînt acea persoană.

- Poate că ești, dar te reții, zise Anouk. A fost o presupunere.

- Sigur că sînt. Nu am venit aici să caut un bărbat. Am venit să-l ajut pe tata să stabilească niște concluzii și să o scap pe Julie de o situație de la școală.

- Iar acum o vei duce înapoi, să o expui aceleiași situații.

- Da. Anouk știa cu amănunte povestea hărțuirii lui

Julie. Așa a fost și vorba. Doar vara aceasta. Sper că va fi acum pregătită să le facă față copiilor de acasă.

- Fiica ta s-a schimbat mult peste vară. A devenit o domnișoară.

- Am observat. Julie și-a făcut prieteni și pare mai încrezătoare în ea însăși.

- Și eu am observat. Anouk îi arată ceva departe. Acea nu este Julie, acolo sus?

- Nu, s-a dus cu ceilalți copii la muzeul Cezanne. Camille se întoarce și privi în punctul semnalat. Finn era și el tot acolo. Julie și încă doi copii își treceau sfoara de la unul la altul, ajutați de Finn. Camille realizează stupefiată că Julie era acolo sus. Știa că vrea să facă un plonjon de pe stînci.

Camille umplu portbagajul cu toate lucrurile adunate, parcă mai multe decît cele cu care venise, așa cum se întîmpla de obicei, cînd venea din concediu.

Pregătise totul și mai erau multe ore pînă la plecarea spre aeroport.

Finn venise și el în curte și parcase.

- Pleci, zise el.

Camille simțea că ia foc. Avu o scurtă fantezie că el o va ruga să rămînă – sau să vină cu ea în State. Apoi ce?

- Îi duc acasă pe tata și pe Julie.

- Trebuia să mai stați vreo două săptămîni.

- Am schimbat biletele.

- Din cauza celor petrecute ieri?

Camille era tensionată, fiindcă și-a amintit plonjonul lui Julie și teama ei.

- Din cauza mai multor lucruri. Parțial și fiindcă am privit-o pe fiica mea plonjînd de pe o stîncă.

- Dar este în siguranță, spuse el. Nu s-a întîmplat nimic, decît că s-a distrat grozav. Ar trebui să te mîndrești cu o fiică atît de curajoasă. Eu așa aș fi.

Finn nu pricepea. Nu va pricepe niciodată. Singurul mod în care își proteja fiica era să o țină departe de riscuri – precum Finn.

- Dumnezeu, tu erai acolo, o încurajai!

- Camille, nu avea nevoie de nici o încurajare. Nu poți să o ții înfășurată în vată toată viața ei. La un moment dat va trebui să ai încredere în fiica ta. Este deșteaptă și e curajoasă.

- Dacă ești deștept și curajos nu înseamnă că ești în siguranță. Habar nu ai ce înseamnă să fii părinte.

- Da, nu știu, dar nu de asta e vorba. Nu e vorba nici de Julie, continuă el, aruncînd parcă săgeți de mînie, cum Camille nu mai văzuse pînă atunci. Este vorba de tatăl ei.

Săgeata și-a atins ținta, dar Camille nu clipi.

- Nu știi nimic despre el.

- Nu știu, fiindcă refuzi să vorbești despre el.

- Și el era curajos și deștept, dar a murit.

- Și asta e rău pentru tine, pentru Julie și pentru cei care l-au iubit, zise Finn. Dar ce i s-a întîmplat lui nu trebuie să însemne că tu trebuie să-ți închizi viața, sperînd că se va întîmpla altora.

- Ieri era cît pe ce să se întîmple, zise ea îngîndurată. Așa că nu-mi spune...

- Ce-ar fi să-mi spui tu mie. Cum a murit, Camille? De

ce nu vorbești niciodată despre asta?

Camille știa că nu poate să-l facă să înțeleagă, dar merita o explicație măcar.

- A fost un accident la cățărare. Cînd am văzut-o pe Julie acolo sus, era de parcă l-aș fi văzut pe el că moare încă o dată.

- Ah, Camille, zise el cu blîndețe. Eu...de ce nu mi-ai spus?

- Fiindcă a fost groaznic și vreau să rămînă de domeniul trecutului, iar eu să merg mai departe. Atunci Finn o luă în brațe și o strînse ușor.

- Iubito, iartă-mă. Dar dacă ții lucrurile îngropate nu e totuna cu a merge mai departe. Vorbește-mi Vreau să știu.

Ea se desprinse din căldura și siguranța brațelor lui puternice și merse spre o bancă din curte, la umbră. Finn se așază alături, tăcut și așteptă.

- Eram la Cathedral Gorge, în vacanță. Eu și Jace eram susținuți de aceeași frînghie și coboram din vîrf. Coarda avea trei puncte de susținere – marginea stîncii, un galet și...eu. S-a auzit un sunet pe care nu-l voi uita niciodată, ca acela de frînghie care se desprinde din șanțul galetului. El a alunecat și a căzut. Camille tăcu, parcă resimțind senzația frînghiei care se strîngea în jurul ei, mușcînd din carnea ei, deși ea era trasă acum spre margine.

Fin puse mîna pe a ei.

- Am rămas agățată și am făcut ce se putea. Doar că începusem și eu să alunec. Am strigat spre Jace să mă prindă de mîină. Am strigat...iar cînd m-am întors să mă uit, l-am văzut... Camille se opri din nou, încă bîntuită de

amintire. Și-a tăiat frînghia și a căzut în gol.

Cîteva săptămîni a suferit dureri de gît de la strigăte.

- A avut loc o anchetă. S-a stabilit că Jace a făcut ce trebuia în acele circumstanțe. S-a sacrificat, ca să evite și căderea mea, odată cu el.

Finn rămase tăcut. O luă de mînă.

- Ce coșmar. Regret, Camille. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin atîtea.

Camille se strădui să nu-l privească – fața lui, buzele, ochii. Își aminti că nu dorea să existe cineva care să o iubească atît de mult iar, încît să moară pentru ea.

- Asta era. De aceea plecăm acasă.

- A fost un accident cu risc unu la un milion.

- Ieri a fost un semn că se poate repeta oricînd. Gata, Finn. Mi-ai cerut o explicație și ai primit-o.

- I-ai spus asta vreodată Juliei? Adică, detaliile...

- Nu. ea știe că frînghia a cedat și tatăl ei a căzut.

- Dar știi ce mai știe? Știe că lumea s-a sfîrșit în clipa aceea.

- Ce?

- Asta mi-a spus aseară. După ce te-ai speriat aseară și ai plecat cu ea de pe plajă, am vorbit cu ea. Cum am spus, nu știu cum e să ai copii, dar cred că nu e bine pentru ea să creadă că totul s-a terminat cînd l-ai pierdut pe tatăl ei.

- Ea nu crede asta.

- Poate că nu. Copiii exagerează, dar ea nu înțelege că după coșmarul prin care ai trecut, viața mai poate fi bună în continuare. Copilul tău nu merită să știe asta, că va fi bine ?

Camille se întreba ce mesaje i-a transmis fiicei ei atîția ani? Toată copilăria lui Julie. Doamne, dacă avea dreptate?

- Așadar, după părerea ta de expert, am fost atît de cotropită de durerea mea încît am pierdut cinci ani din viața ei?

- Să-mi spui tu asta. Nu eu am fost cu ea.

Camille înțelese că poate era prea înfricoșată și terorizată ca să o lase pe Julie să simtă bucuria de a trăi. Se depărtă de Finn. Avea multe îndoieli.

- Știi ce mă înnebunește? zise el. Că mă îndepărtezi cînd eu cred că m-am apropiat.

- Nu este...Oh, dar era. Finn a punctat bine. Ea nu-și dorea decît o viață stabilă, liniștită. Finn îi stătea în cale, aprinzînd un vîrtej de emoții și amintindu-i de nevoile ei copleșitoare.

- Zici că ai găsit marea iubire, dar ai pierdut-o? Dar dacă ți s-a oferit o a doua șansă? Estimezi această posibilitate? Dacă eu sînt a doua ta șansă?

- Sîntem prea diferiți, zise ea panicată.

- De ce te temi, Camille? Că nu vei mai găsi o dragoste la fel? Eu sînt aici să-ți spun că da, ai dreptate.

- Atunci de ce...

- Nu vei mai găsi o dragoste identică. Aceea s-a încheiat. Dar, dacă-ți dai o șansă, s-ar putea să descoperi ceva nou, cu mine. Te întreb, asta te sperie? De asta te temi?

- Mă tem că nu va merge, că ne vom face să suferim și va suferi și Julie.

- Eu nu te voi face să suferi, Camille. Nu aș putea.

- Apreciez grija ta. Dar e timpul să plecăm.

Finn încercă să alunge amintirea trupului ei în brațele lui. Merse la mașina lui și scoase de acolo un dosar, pe care i-l aduse Camillei.

- Legat de parașutist, am cercetat. Am redus lista la trei nume de bărbați care au fost dați dispăruți în misiunea din August. Nu se știe nimic de trei bărbați dispăruți în vara lui 1944. Îi dădu dosarul. Uite, mai departe poți continua tu.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Acasă în sfârșit în Bethany Bay, lumea i se părea altfel Camillei. Acum aprecia orașul ei natal, după ce a lipsit mult timp. Magazinul prospera, iar articolele aduse din Franța s-au vândut ca pâinea caldă.

Acasă, în sfârșit. Surprinzător, dar nu s-a mai temut să zboare. Acum se temea de altceva: de plecare, fiindcă poate lăsase aici o șansă la fericire.

Consolarea ei era evoluția lui Julie, faptul că se transformase foarte mult, în bine, evoluând atât fizic, cât și emoțional. Nu mai petrecea tot timpul în fața ecranului. Înflorise, era bronzată fiindcă a petrecut mult timp în aer liber și devenise o fire athletică, foarte încrezătoare în sine.

- Bun venit acasă, spuse Billy Church, intrând în bucătăria ei. Nu ne-am văzut de mult timp. Povestește-mi totul.

- A fost...Billy, nu știu cu ce să încep. Camille i-a povestit despre tatăl ei și trecutul lui, despre prietenii pe care și i-a făcut Julie, despre amicul regăsit de tatăl ei și despre cum s-a regăsit acesta prin el.

- Julia a zis că te-ai îndrăgostit de Finn, spuse Billy.

- Nu se poate.

- Ba da. E clar că mi-ai ascuns niște lucruri.
- Ei, se înșeală. Eu...noi...nu a fost chiar așa.
- Atunci cum a fost?

Magic. Camille se gîndea încontinuu la Finn. Și-ar fi dorit ca lucrurile să fi evoluat altfel. Se întreba cît îi va trebui să treacă la următoarea cucerire. Poate că trebuia să rămîină și să lupte pentru relația lor. Finn nu era un luptător, totuși. O provoca, o făcea să-și pună întrebări, să se întrebe, dar...

- A fost...cumva. Acum s-a terminat.

- Camille, te iubesc din ziua cînd eram în clasa a treia, dar niciodată nu am reușit să-ți luminez chipul așa cum a făcut-o el. Chiar și acum, cînd i-am rostit numele, era cît pe ce să leșini.

- Nu e așa. Tu ești cel mai bun prieten al meu. Și eu te iubesc.

- Dar nu în felul acela, spuse el și duse teatral mîna la inimă.

- Termină.

- Nu, pînă ce nu recunoști că am dreptate. Și Julie are dreptate. Te-ai îndrăgostit de tipul acela.

- Poate că da, puțin. Sau mai mult.

- Atunci de ce stai aici cu mine? Îl lași să plece? Ești o fraieră. Te iubesc suficient cît să-ți spun să pleci după un tip care pur și simplu are ocazia să te facă fericită. Dacă nu profiți, vei frînge cele trei inimi ale noastre.

- Ba patru, îl corectă Julie, coborînd din camera ei. Salutare, Billy.

- Salut, frumoaso.

- Lăsați-mă în pace amîndoi, zise Camille.

Julie o lăasă pe mama ei să se certe cu Billy pentru Finn. Mama părea că nu realizează faptul că, pe măsură ce pretindea că nu-l place pe Finn, cu atît mai evident era că s-a îndrăgostit de el pînă peste cap. Julie voia ca mama ei să recunoască sincer că în sfîrșit a găsit un tip care putea să o facă fericită.

Sări pe bicicleta ei nouă și plecă în oraș. Papi cumpărase pentru amîndoi biciclete montane, cu frîne cu compresie, și au făcut un pact să meargă la plimbare amîndoi, în fiecare seară.

Julie se îndrepta spre plajă acum. Acolo urma să se întîlnească la Surf Shack cu Tarek și surorile lui mai mari. Așteptau raportul meteo pentru surferi și aranjaseră să se lanseze cu placa împreună.

Cînd ajunse acolo, Maya, sora mai mare a lui Tarek o aștepta. Tarek era și el acolo. Parcă se mai înălțase peste vară. Avea părul mai lung și același zîmbet prietenos.

- Valurile arată perfect, așa cum au anunțat la radio, spuse Julie, începînd să-și lustruiască placa de surf.

- Sîntem începători, spuse Maya. Poate ne spui și nouă niște secrete.

- Îmi voi da silința, zise ea.

- Merg să mă schimb, zise Maya. Vin repede.

Tarek rămase cu ea. O studia. Văzuse că nu mai purta aparat dentar, că slăbise, iar hainele pe care Vivi o ajutase să le cumpere din Franța veneau pe ea ca turnate.

- Ia uite cine s-a întors, se auzi o voce dezagreabilă, prin sarcasmul și ironia mereu prezente. Julie și prietenul

ei, Alladin.

Cu calm, Julie se întoarse spre Vanessa. Ca de obicei, aceasta era flancată de gașca ei, inclusiv Jana Jacobs.

- Da, hai vezi-ți de treabă. Nu te opri din cauza mea, spuse simplu. Nu mai era speriată și vocea nu-i mai tremura. Privirea îi rămase ațintită asupra rivalei ei. Noi ieșim cu placa.

- O să împrști multă apă, spuse Vanessa. Ia spune, unde ai fost toată vara, într-o tabără de grași?

- Mă bucur că ai observat, veni replica promptă. Păcat pentru tine că nu există o tabără a cretinelor, fiindcă acolo ți-ai face veacul toată viața.

Tarek nu s-a putut abține și a pufnit în râs. Vanessa deveni roșie ca focul.

- Crezi că ești nostimă? Ei bine, eu cred că ești...

- Cine e asta? întrebă Maya, care veni din vestiar, arătînd ca o zeiță. Purta un costum de baie albastru electric și avea părul lucios, căzîndu-i pe spate ca un rîu negru. Le zîmbi tuturor și păru că știe exact care era situația acolo. Sînt prietenele tale?

- Da, zise Julie. Maya, ea este Vanessa, Jana...

- Tocmai plecam, zise Vanessa, apoi se întoarse spre tovarășele ei. Haideți să înotăm. Ne luăm la întrecere pînă la geamandură?

Le-au urmărit cum pleacă, apoi și-au luat calmi plăcile de surf și au plecat pe plajă. În depărtare se vedeau Vanessa și amicele ei, care înotau spre geamandură, ignorînd fluierile repetate ale salvamarilor.

Își aminti de săritura din Franța, de pe stîncă aceea

înaltă, când mama ei s-a speriat. Degeaba i-a tot cerut ea iertare, fiindcă momentul acela de groază putea să-i fi trezit amintiri de coșmar. Așa s-a făcut că mama a scurtat vacanța și acum erau aici, acasă.

Se bucura că îi are ca prieteni pe Tarek și Maya. Apele Atlanticului erau reci și întunecate, cu totul diferite de apele azurii și limpezi ale Mediteranei. Ținea în mână placa de surfing a tatălui ei. Făcea totul exact cum o învățase el. "Nu încerca să te pui cu oceanul"! îi spunea el adeseori. "Este mai puternic decât tine, dar întotdeauna te va aduce înapoi la mal".

Privește-mă, tată, zise ea când urcă pe placă. Uită-te la mine.

Tarek și Maya au obosit la un moment dat, dar Julie a rămas în larg, urmărind valurile înspumate. Un strigăt îi captă atenția. Era un glas panicat. Se uită împrejur, dar nu văzu nimic, în afară de înotători și surferi temerari. Totuși zări ceva dincolo de geamandură. Un braț subțire, ridicat în aer, căutînd să apuce un obiect salvator. Brațul avea la încheietură o brățară strălucitoare.

Instinctul îi spunea că acel înotător era în pericol. Privi spre mal, era foarte departe, apoi zări un salvamar care luă rapid o placă de salvare și se aruncă în valuri în direcția posibilei victime. Se urcă pe placa ei și începu să dea din mîini, încercînd să ajungă la persoana speriată din larg.

Știa de unde vine panica. Din cauza curenților de adîncime, înotătorul speriat dispărea cîteodată sub valuri, apoi apărea iar, dînd din mîini în zadar. Mai avea doar puțin și ajungea la victimă. Ajunse și o apucă pe Vanessa. Da,

înotătoarea speriată era Vanessa, dar în clipa aceasta era victima unui curent de adâncime care voia să o tragă cu el în adâncuri.

- Te-am prins, strigă Julie și o apucă într-o poziție învățată la cursurile de salvare.

Vanessa se sufoca, dădea din mâini speriată și se lupta din răputeri să rămână cu capul deasupra apei.

- Dumnezeuule, ajută-mă. Nu pot să...Mă înec.

- Nu mai da din mâini. Te-am prins eu, strigă Julie în urechea ei. Ții minte ce ne-au învățat. Curentul se resimte ca un rîu puternic, care te trage după el. Cu coada ochiului Julie văzu cei doi salvamari care se apropiau și ei, doar că valurile erau necruțătoare. Totul va fi bine, spuse ea. Trebuie să nu mai opui rezistență.

Julie o ținea strîns pe Vanessa, deși oceanul o cerea în burta lui.

Reușiră amîndouă să-și păstreze capul deasupra valurilor, pînă ce au simțit cum sînt duse înapoi spre mal. Deja ajunsese lîngă ele primul salvamar.

- Luați-o pe ea, strigă Julie. E doar speriată.

După ce se asigură că Vanessa s-a prins bine cu mîinile de placa salvamarului, Julie porni înot spre țarm.

Odată ajunse la postul salvamarilor, Julie și Vanessa au fost monitorizate. Tot Vanessa era cea care o privea cu trufie pe Julie.

- Nu era cazul să reacționezi așa, zise ea cu răutate.

- Mi-a luat cineva placa de surf? întrebă Julie. Era placa de la tatăl meu. Am nevoie de ea. Mă duc să o caut, spuse ea și se ridică, dînd să plece.

- Este aici, zise Jana. O sprijinise de ușă. Valurile au adus-o la mal. Julie, a fost un gest plin de curaj.

Julie se întreba dacă nu cumva Jana este sarcastică.

- Mulțumesc pentru placă.

- Mulțumesc pentru Vanessa, zise Jana. Chiar ne speriasem.

- Sînt bine, zise Vanessa cu fața acoperită de masca cu oxigen. Sînt bine, Julie, OK?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Camille o găsi pe fiica ei stînd pe stînci, la baza farului, în fața gardului de ciment. Soarele apunea, iar Julie stătea nemișcată, cu părul ud și picioarele întinse în față. Era atît de frumoasă, calmă și puternică, o persoană cu totul nouă, foarte diferită de fetița temătoare, timidă, care a fost trasă în mare de un curent de adîncime în urmă cu cîteva luni.

- Hei, zise ea, urcînd la Julie.

- Am dat de necaz?

- Crezi că ai dat?

- Ar fi trebuit să o las pe Vanessa să se înece? Dacă aveam timp de gîndire, poate aș fi fost tentată.

- Foarte nostim. Camille o mîngîie pe păr pe Julie. Îți stă foarte bine tunsoarea făcută în Aix.

- Mersi. Mi-e dor de Franța.

Și mie. Camille alungă acest gînd.

- Papi îmi amintea că uneori cea mai bună călătorie a vieții este cea care te duce acasă.

- Dar uneori nu este așa, comentă Julie.

Au rămas tăcute cîteva secunde, ascultînd țipetele albatroșilor și zgomotul valurilor care se spărgeau de stînci. Camille își aminti ce observații a făcut Finn în legătură cu

Julie, atunci cînd s-au despărțit. Oricît de mult a durut-o, exista un grăunte de adevăr în ce a spus el.

- Ascultă, spuse ea. Voiam să-ți spun ceva. Așa e dintotdeauna, dar nu știu dacă ți-am spus-o vreodată, Jules. Tu ești cel mai bun lucru care s-a întîmplat în viața mea. Ești cea mai mare realizare a mea și tu îmi dai motive să fiu foarte mîndră, așa cum am fost azi, cum sînt mereu. Nu știu dacă mă înțelegi. Poate că am greșit, lăsîndu-te să crezi că atunci cînd a murit tatăl tău, viața mea a fost distrusă ireversibil. A fost o pierdere groaznică, dar tu ești aici și tu ești o minune.

- Mamă, înțeleg, e în regulă. Chipul ei exprima afecțiune și înțelegere. Camille înțelese că Finn exact despre asta vorbise. De unde a știut el?

- Oh, scumpo, nu vreau să te întristez, ci vreau să fii sigură că tu ești lumea mea. Nu cea pe care mi-o imaginam cînd tatăl tău era încă aici. Am avut o viață perfectă și o avem și acum, asta numai datorită ție.

- E frumos ce spui, mamă. Dar...bine, uite ce... Așa cum tu îți faci griji pentru mine, la fel îmi fac și eu pentru tine. În cîțiva ani voi fi pe cont propriu.

- Sigur că da. Nu îmi place să mă gîndesc la perspectivă, dar așa vor sta lucrurile.

- Adică, pe cont propriu. Tu vei fi mereu casa mea de bază, dar vreau să plec departe, să văd lumea, să merg la Bellerive, la Paris și Sydney, în toate locurile din lume pe care nu le-am văzut.

Grozav, se gîndi Camille. Așa pățești, dacă o duci în Franța și prinde gustul călătoriilor. Nu ar fi trebuit să...

- Nu ești de vină, Jules. Toți trebuie să vedem lumea. Am făcut și eu asta cînd eram de vîrsta ta. O îmbrățișă și inhală aroma pielii ei. În viață sînt anumite călătorii pe care le faci și ele rămîn în memoria ta o viață. Reții tot delul de detalii, dar cel mai mult reții ce sentimente ai avut față de persoana cu care ai călătorit.

Așa a fost vara aceasta pentru mine, șopti Julie. Mă bucur că ai înțeles, mamă. Ai înțeles perfect.

Camille conducea o mașină închiriată de la aeroportul Burlington, spre orașul Switchback, Vermont. Pe locul pasagerului tatăl ei privea afară pe geam, iar Julie stătea pe bancheta din spate și asculta muzică ușoară pe mobil.

Era ultima călătorie și cea mai importantă pe care o făceau în vara aceasta. Pentru Papa era cea mai importantă din viața lui. Se uita la el.

- Ce faci? îl întrebă ea.

- Cum era de așteptat – sînt emoționat. Nervos. Plin de o emoție pe care nu pot să o descriu.

Camille îl mîngîie pe mînă, apoi se întoarse spre fiica lui.

- Înseamnă că sîntem trei la fel, nu-i așa, Jules?

- Absolut. Julie își scoase căștile din urechi. Uite, semnul arată că mai sînt patru mile de mers.

Camille căuta deja veteranii de pe lista pe care i-a dat-o Finn: unul era profesor de matematică în Philadelphia, deja murise, dar fiica lui a asigurat-o pe Camille că nu putea să fi avut un copil în Franța în 1944. Da, participase la Operațiunea Dragon, dar fusese în regiunea Var cu mult după data conceperii copilului.

Cel de-al doilea – un fermier pensionar din Carolina de nord, trăia încă, doar că nu fusese în viața lui la Bellerive.

Ultimul pe listă era caporalul Henry ”Hank” Watkins, în rezervă. El însuși a răspuns la telefon, iar când ea i-a expus motivul apelului, a urmat o pauză lungă. Chiar când credea că legătura s-a întrerupt, el a întrebat-o:

- Cît de curînd credeți că puteți veni?

Două zile mai tîrziu au ajuns în orașelul din Vermont. Julie o ajuta să parcurgă străzile, cu ajutorul aplicației de pe mobil, iar când au ajuns pe un drum de țară, au dat de o căsuță de lemn unde locuia Hank Watson, văduv, împreună cu fiica și cu soțul ei.

Veteranul avea nouăzeci de ani și veni pe verandă să-i întîmpine. Mergea în baston și avea un picior cu probleme. Când Papa a coborît din mașină, bărbatul a lăsat bastonul jos și a desfăcut brațele. Papa de-abia reuși să articuleze:

- Mon Dieu, el este.

Doi străini, dar s-au recunoscut imediat, s-au îmbrățișat și toată lumea din jurul lor a izbucnit în lacrimi – Camille, Julie, fiica lui Hank și ginerele său, Nils.

- Este un miracol, zise Hank cu glas voalat de emoție. Mulțumesc, zise privindu-l pe Papa cu ochi înlăcrimați. Mulțumesc pentru că m-ați găsit.

După ce s-au făcut prezentările, Wendy i-a invitat pe toți pe o terasă din fața unei livezi. Masa era aranjată pentru ceaiul de după amiază: față de masă albă, biscuiți, serviciu de porțelan chinezesc și sirop de arțar, din recolta proprie. La gheață odihnea o sticlă de Dom Perignon și pe o tavă

cîteva sandvişuri cu delicatese.

- Cît mă bucur să vă văd împreună, zise Camille cu lacrimi în ochi.

- Cred că putem trece peste testul ADN, remarcă Wendy.

Toată lumea putea observa asemănarea dintre ei. Hank și Henry erau amîndoi înalți și zvelți, aveau ochi căprui, maxilar proeminent, iar după forma feței ai fi zis că sînt frați, nu tată și fiu, mai ales că părul lui Papa crescuse complet alb după ședințele de chimioterapie.

- E nemaipomenit, spuse Julie.

- Am ceva grozav, pentru tine, zise Hank. Scoase ceva din buzunar și îi dădu ei.

- Asta este o inimă violet?

- Da și mi s-a acordat după război. Vreau să o ai tu.

- Glumiți.

- Bunicul tău mi-a spus că ai făcut un lucru foarte curajos, zise Hank. Ai salvat de la înec o prietenă. Poate că salvarea vieților este o trăsătură de familie.

- Dar..

- Eu nu am nevoie de ea, domnișoară, dar pe tine te mai așteaptă numeroase aventuri. Păstrează-o pentru mine.

Ea strînse inima în palmă și veni să-l îmbrățișeze.

- Nu știu ce să spun. Voi avea grijă de ea.

- Atît îți cer. Așa vom ști mereu unde se află.

- Pot să fac o fotografie? întrebă Camille. Julie și Wendy deja immortalizaseră reuniunea pe mobilele lor, dar Camille voia o fotografie specială. Strînse între degete aparatul care aparținuse buniciei ei, deși nu a cunoscut-o

niciodată, dar se simțea foarte legată de ea. Femeia aceasta făcuse fotografia bărbatului din fața Camillei cu șaptezeci și trei de ani în urmă.

- Mulțumesc pentru fotografiile trimise prin mail. Am fost impresionat să le văd. Ești frumoasă, dar și curajoasă, ca bunica ta.

- Îmi pare rău că ai pierdut-o, zise Papa.

- Te-am găsit pe tine. Nu pot fi mai fericit de atât.

Au deschis sticla de șampanie scumpă și au toastat pe rînd.

- Pentru o reuniune incredibilă, zise Hank. Cînd a explodat bomba, am avut noroc să scap cu viață. Pe drum am întîlnit niște germani și unul din ei m-a provocat. Era tînăr ca mine; l-am amenințat și s-a speriat, apoi a fugit. Pentru Lisette, spuse el în continuare.

Papa îi dădu iconița cu Isus.

- Aceasta a fost printre lucrurile Lisettei. E scris ceva pe spate, dar nu știm ce anume.

- Eu am scris "Tu ești îngerul meu". Chiar era. Aș fi murit dacă nu era ea. Hank începu să le povestească toate piesele lipsă. Avusese doar șaptesprezece ani cînd a fost parașutat cu o misiune importantă, de recunoaștere. Pe cînd rănilor i-au fost vindecate de o tînără blondă, care l-a îngrijit într-o colibă modestă, el s-a îndrăgostit de ea. Lisette a avut o viață grea în timpul războiului. S-a căsătorit cu Palomar, doar ca să salveze un partizan de la detenție și ca să-și protejeze părinții. Cînd a descoperit că el era colaboraționist, s-a simțit rușinată că este soția lui. -Scopul meu a fost întotdeauna să o aduc cu mine în State după

război, dar în haosul raidurilor din luna August, ne-am pierdut.

Camille le spuse tuturor că a aflat cum fuseseră uciși părinții Lisettei, în urma bombardamentului aliaților.

- Ascunzătoarea mea a fost distrusă în urma raidului, așa că am plecat spre Marsilia. Infecția mă făcea să delirez deja, dar m-am trezit pe un pat de spital. Infecția era să mă răpună, dar mi-au trebuit doi ani să mă recuperez. După doi ani am revenit și eu la afacerea familiei, dar mereu m-am gândit la Lisette. În 1950 am economisit destui bani cât să am pentru a reveni în Bellerive. Eram tot tânăr, necăsătorit și hotărât să o găsec. Cu toate economiile mele am ajuns în Franța și chiar am vizitat o fermă cu numele Sauveterre.

- Cum? Ai fost la Sauveterre? întrebă Papa. În 1950? La vremea aceea eu aveam vreo patru-cinci ani.

- Nu am știut nimic. Absolut nimic, pînă ce m-a sunat Camille. Cînd am ajuns la Sauveterre m-a întîmpinat o doamnă Taro, care se ocupa de fermă.

- Mătușa Rotrude, sora lui Palomar. A fost tutorele meu pînă la majorat, spuse Papa. Nu trebuie să fii politicoș. Nu a fost niciodată o femeie agreabilă.

- Mi-a spus că Lisette a murit în Aprilie 1945. Am verificat și în registrele de stare civilă de la primăria din Bellerive. Acolo era trecută ca "*morte en couches*", adică "moartă la naștere". Franceza mea a fost mereu limitată. Știam că asta însemna că a murit la naștere, dar am presupus că odată cu ea, a murit și copilul. Am jelit-o, iar cu timpul durerea s-a estompat. Am venit acasă, am cunoscut-o pe mama lui Wendy și am început cu ea un nou

capitol. Lisette a fost prima mea iubire adevărată. Totuși, viața e lungă și o nouă iubire nu înseamnă că amintirile se șterg.

Camille se gîndi imediat la Finn. Ar fi dorit să fie și el aici, în aceste momente.

- Henry, zise Hank, privindu-l cu dragoste părintească, mi se rupe sufletul cînd mă gîndesc cît am lipsit din viața ta.

Papa vorbi pentru prima dată, după multe minute de tăcere.

- Mergi în baston, spuse el.

- Da, de la terminarea războiului, zise Hank.

- Un baston care are niște aripi sculptate pe mîner.

Hank se uită la fiica lui, iar aceasta la el.

- Am și acum bastonul acela, zise Hank, dar nu-l mai folosesc. Eu l-am sculptat – aripile erau de pe o insignă de cercetaș. De unde ai știut, Henry?

- Îmi amintesc de tine, spuse Papa cu glas tremurat. Este una dintre amintirile mele timpurii. Un bărbat brunet, înalt, a venit la ușa bucătăriei într-o zi. Necunoscutul avea un picior cu probleme și se sprijinea într-un baston pe al cărui mîner erau sculptate două aripi, iar cînd vorbea în limba lui necunoscută, mă amuza. Apoi mătușa Rotrude a spus ceva în aceeași limbă stranie – doar cîteva cuvinte. Eram foarte curios, dar ea m-a gonit afară.

- Da, da, zise Hank luîndu-l de mînă pe fiul său. Am văzut un băiețel timid, tupilat pe după ușă, exact cînd întrebam de Lisette. Doamne, de ce nu mi-o fi spus femeia?

- Cred că mătușa se temea să nu piardă Sauveterre. Se

știa că sînt fiul lui Didier Palomar, deținătorul de drept al fermei, iar datorită rolului de gardian al meu, Rotrude avea un acoperiș deasupra capului. Și eu aș fi vrut să știu că vizitatorul acela era tatăl meu. dar nu mi-a fost dat să știu. Nici mie, nici ție.

Camille și Julie au rămas o singură zi acolo, deși Papa plănuia să rămînă mai mult, ca să-l cunoască pe tatăl său biologic. O conduse la mașină pe Camille.

- Mulțumesc, zise el. Nimic nu ar fi fost posibil dacă nu erai tu.

- Este privilegiul meu să fac parte din povestea aceasta, Papa. Te iubesc nespus și sînt fericită că l-ai găsit pe tatăl tău. Voi dezvolta fotografiile cît pot de repede și vă trimit ție și lui Hank niște copii.

- Acum mă simt complet într-un fel în care nu m-am mai simțit pînă acum niciodată. Poate că descoperirea trecutului mă face diferit. Vreau să mai știi ceva, adăugă el. La toamnă vreau să mă întorc la Bellerive și să rămîn acolo o vreme.

- Papa, nu e bine să pleci singur.

- Nu voi fi singur, cherie.

- Oh, Michel, spuse ea înțelegînd imediat.

- În sfîrșit. Știu Camille. Uite cîte s-au întîmplat vara asta. Viața își dezvăluie misterele și bogăția. Ce trebuie să se întîmple, se întîmplă. Degeaba ne facem noi griji. Acum trebuie să-mi urezi de bine. Am așteptat fericirea mult prea mult. Sper că nu vei face aceeași greșeală ca mine, întorcîndu-i spatele lui Finn, cînd el poate fi a doua mare dragoste pentru tine.

- Eu și Finn.....zise ea roșind, am ales să mergem fiecare pe drumul lui.

Atunci de ce mereu voia să-l sune, să-i spună și lui ce se mai petrece cu familia ei? De ce și-a dorit ca Finn să fi fost și el prezent la marea reuniune de familie? De ce noaptea stătea în pat, pe întuneric și rememora fiecare mîngîiere a lui, fiecare sărutare, fiecare șoaptă?

Omul acesta era foarte prezent în viața ei chiar și cînd nu era cu ea. De ce sentimente atît de intense o făceau să se teamă de ea însăși?

Ajunse acasă, merse în camera obscură și se apucă să developeze filmul rămas în aparatul Leica; erau ultimele clipe ale lui Jace, iar pînă atunci ea s-a ferit să le scoată la lumină, de teamă că o vor copleși.

În același timp dezvoltă și filmul făcut acum, în Vermont, la marea întîlnire. Una dintre imagini i-a adus lacrimi în ochi: aceea cu Hank și tatăl său, zîmbind fericiți în obiectiv.

Se uită iar la filmul cu Jace. O imagine surprindea momentele dinaintea dezastrului: Jace zîmbitor și încrezător, agățat de frînghie, pregătit pentru aventură.

- Salut, Jace, îi zise ea imaginii. Mă bucur să te văd.

De fapt, Camille era supărată pe sine, pentru că, în loc să se concentreze asupra frînghiilor și carabinelor de siguranță, ea era preocupată de fotografierea lui. Cu toate că Jace nu a înțeles niciodată pasiunea ei pentru fotografie.

Jace a fost un bărbat bun, un medic iscusit și a iubit-o. Într-un acces de eroism, s-a sacrificat pe sine, pentru a o salva pe ea. Totuși, cît a trăit el, Camille remarcase o

anumită lipsă de atenție din partea lui, de parcă nu ar fi văzut-o.

- Nu am fost perfecți niciunul, zise ea iar, adresându-i-se. Va trebui să merg mai departe, dar tu vei rămîne la locul tău în inima mea.

Camille realiza în adîncul inimii că Jace nu á fost niciodată la fel de atent și grijuliu ca Finn, lucru care i-a aprins pasiunea pentru el. Își turnă un pahar cu vin și luă cele două aparate: al ei și pe cel al Lisettei și ieși pe verandă. De-abia acum înțelegea că Jace nu avea nici un hobby. De aceea nu o putea înțelege pe ea. Ea, ca și Lisette trăiau pentru fotografie.

- Ah, Jace, te iubesc mai mult ca orice. Nu te voi uita niciodată.

Se gîndi și la Hank, la ceea ce a spus el: *”Lisette a fost prima mea iubire adevărată. Totuși, viața e lungă și o nouă iubire nu înseamnă că amintirile se șterg”*.

- Eu sînt tot aici, Jace, iar tu...nu ești. Nu vom îmbătrîni împreună. Nu ne vom face griji pentru Julie împreună. Nu vom mai avea copii. Atît de mult ne-am dorit să avem un viitor, dar nu-l vom avea, iar eu voi regreta asta toată viața. Trebuie să-mi iau rămas bun. De dragul lui Julie, măcar.

După ce termină vinul din pahar se concentrează iar asupra lui Finn. Luă aparatul și începu să fotografieze pescărușii care se aduneau pe balconul farului, apoi plonjau în căutarea peștilor.

Comparativ cu Lisette, care fusese o femeie deșteaptă, curajoasă, intuitivă și talentată, Camille înțelese că mai avea multe de învățat. Iubirea vieții ei căzuse practic din

cer, iar ea i s-a dedicat cu totul bărbatului iubit, fără să se gîndească la consecințe. Revenind la sine, Camille se simțea o lașă. Nu a avut curajul să lupte pentru Finn și l-a lăsat în urmă. Ar fi trebuit să rămînă acolo, cu el și să lupte împreună pentru iubirea lor.

Îl iubea pe Finn, nu putea să nege asta și trebuia să ia exemplul Lisettei, pentru a-și asigura fericirea, fiindcă deja o cunoscuse.

Ultimele fotografii cu chipul Lisettei, acelea făcute înainte ca ea să moară, au deschis o ușă pe care Camille a văzut-o ca o oportunitate să se regăsească pe sine, deschizîndu-și inima.

- Of, Doamne, zise și se ridică, apoi scotoci printre hîrtii adresa curierului care i-a adus filmul de la Finn. Adresa și numărul de mobil al expeditorului se mai puteau citi încă.

Răspunse Margaret Ann. Camille explică repede cine era, apoi spuse:

- Unde este aparatul foto al tatălui tău? Acela care a fost găsit împreună cu celelalte efecte personale din Cambodgia.

- Este aici, cu restul obiectelor, spuse Margaret Ann.

- Orice ai face, nu-l deschide. Nu derula rola, nu atinge nimic.

- Bine, nu mă ating de el. Stă în cutia lui de patruzeci de ani. De ce?

- O să-ți explic cînd ajung acolo.

- Așa, spuse Camille, apoi dădu curierului pachetul.

- Cum? Julie călca. Ea nu călcase niciodată, dar acum ținuta pentru prima zi de școală era motiv de tratament special. Fotografiile acelea sînt găsite în aparatul vechi?

- Exact. Mă bucur că mi-a venit ideea să caut în aparatul colonelului Finnemore. Măcar așa voi compensa pentru faptul că l-am stricat pe primul. Imaginile au ieșit bine, clare, exprimînd stilul misterios al autorului. Finn va reuși să descifreze misterele ascunse dincolo de imagini.

Se auzi un claxon la poartă, iar Julie își retușă puțin ținuta și se îndreptă spre ușă.

Camille o îmbrățișă.

- Prima zi de școală va fi grozavă. Tu ești grozavă îmbrăcată așa.

- Da, zise Julie zîmbind. Vom vedea.

- Sînt mîndră de tine, Jules.

- Deocamdată nu am făcut altceva, decît să calc o cămașă.

Camille îi deschise ușa și o sărută pe frunte. Îi salută pe Tarek și pe sora lui. Inima îi tresălta de bucurie. O urmări pe Julie cum alerga voioasă spre prietenii ei. Era deja o domnișoară. Jace, uite ce am conceput noi, se gîndi Camille. Ne-am descurcat destul de bine. Ea se descurcă bine.

Intră în casă, pregătită de o nouă zi. Avea de făcut cîteva dezvoltări pentru un client din Washington DC. Se schimbă în ceva lejer și, cînd voia să deschidă ușa camerei obscure, auzi cauciucuri scrișnind pe aleea de la intrare. O fi curierul, care vine să ia fotografiile pentru Finn, se gîndi ea. Luă pachetul și se îndreptă spre ușă cu el. Cînd deschise,

în prag nu era curierul, ci Finn însuși.

Făcu un pas înapoi, speriată.

- Am văzut mesajul tău pe mobil când eram la volan.

E vorba de fotografii?

- Da, ale tatălui tău. În aparatul lui era o rolă expusă..

- Grozav, dar acum nu am venit pentru fotografiile nimănui, zise el și intră. Am venit pentru tine, spuse și lăsă pe masă florile aduse.

- Cum?

- Am călătorit toată noaptea, ca să ajung la tine.

- Cum? De ce?

- Fiindcă ai plecat și nu terminasem treaba.

- Ce vrei să spui? Camille parcă auzea bubuiturile inimii ei.

- Te iubesc. Asta nu se terminase. Camille, lasă-ne să încercăm. Avem șanse. mai ales că mi-ai zis cândva că ești specializată în încercări care nu mai au nici o șansă.

- Vorbeam despre un film vechi.

- Eu vorbesc despre noi, iar noi avem toate șansele să ne iubim pentru toată viața.

- Dar nu poți să vii aici și să spui...Ai spus că vom fi împreună doar vara aceasta.

- Am mințit, ca să te aduc în patul meu.

- Hei...

- Am mințit ca să nu te sperii. Nu știu să mint, dar aș face orice numai să pot fi în preajma ta.. O luă de umeri și o privi cu intensitate. Era nebărbierit și cearcănele de sub ochi trădau ore de nesomn și oboseală. Totuși, expresia lui trăda atîta energie și încredere.

- Ce faci aici? întrebă ea.

- Vreau să-ți spun ce trebuia să-ți spun când ai plecat.

Îmi pare rău ce ți s-a întâmplat acum cinci ani. Regret că soțul tău a murit și inima ta a fost zdrobită. Eu te iubesc atât de mult cât pot, poate că el te-a iubit mai mult, dar trebuie să înțelegi că, așa cum soțul tău și-a dat viața pentru tine, și eu aș face orice sacrificiu de dragul tău.

- Finn...Dumnezeule...

El o atinse ușor pe buze, oprind cuvintele.

- Dar știi, aș prefera să trăiesc pentru tine. Cu tine.

Camille puse palma pe inima lui. Caldă, alertă, care bătea puternic. Ar fi vrut să-i spună totul, dar nu știa de unde să înceapă.

- Tot mă tem să zbor.

- Ce?

- Dă-mi puțin răgaz, Finn. Nu mă așteptam la asta. Vreau să știi că tot mă tem să zbor. Dr voi continua să zbor. Când am plecat în Vermont, ca să-l căutăm pe Hank Watkins, nu am ezitat. Am zburat, deși m-am temut. Îi puse și ea mâna peste buze, la fel cum făcuse el mai devreme. Poate că mă tem să mai iubesc, dar știi ce e mai groaznic? Că mă tem să nu pierd această șansă pe care o am cu tine.

- Oh, iubito. Cu mine vei avea mereu șanse.

El o sărută calm, dulce și cu sentimentul că brațele acelea vor avea întotdeauna ceva de protejat.

- Ai probleme cu diferența de fus orar.

- Da, așa este, zise el.

- Te clatini pe picioare. Se simte.

- Atunci ar fi bine să mă întind puțin. Credeam că nu

mai spui asta. Știi, va trebui să înnopez la tine. Nici vorbă să mă întorc atîta drum...Nu mai trebuie să mă întorc nicăieri. Am demisionat din postul de profesor. Nu mai am nici casă. Cred că va trebui să-mi găsesc o casă în Bethany Bay.

- Finn, ești convins că asta vrei să faci? De unde știi că-ți va plăcea aici?

- Păi, să vedem. Există plajă. Surfing.

- Nu și iarna. Iarna e foarte nasol.

- Un oraș liniștit, cu o bibliotecă, vreo două baruri și un local pescăresc. O iubită sexy.

- Am o fiică adolescentă.

- Știu. Este grozavă, ca și mama ei. Iar cînd nu e la fel de grozavă...

- Ceea ce se întîmplă destul de des, cînd e vorba de adolescenți.

- Ne vom descurca. Va trebui să ai încredere în mine.

- Mama mea și surorile mele.

- De-abia aștept să le cunosc. Sigur mă vor plăcea.

- De unde știi asta?

- Fiindcă te iubesc, spuse el mîngîind-o pe frunte. Camille, te voi face atît de fericită încît vei avea petale de flori la picioare. Iar eu voi avea bere la frigider.

- Dar aici, în oraș sînt foști iubiți. Știi, tipi care mi-au făcut avansuri.

- Am o teorie în legătură cu asta. Tu ai făcut tot posibilul să refuzi, de aceea nimeni nu a reușit. Pînă la mine. Eu sînt tipul pe care l-ai lăsat să avanseze.

Camille rîse, fiindcă se simțea fericită.

- Chiar și așa, vei da nas în nas cu ei. Ar putea să fie ciudat.

- Mă pricep la situații ciudate. Doar ai văzut cum mă descurc. Camille Adams, te iubesc mai mult ca orice pe lumea asta. Când ai plecat, mi-am dat seama că puteam să pierd ceva special, fiindcă nu am reușit să lipesc două jumătăți. O sărută și adăugă: am o veste bună!

- Care?

- Acum am reușit.

EPILOG

Primăvara dădea tîrcoale peste peisajul trist al cimitirului din Arlington, iar briza forma o perdea din petale de cireș și arțar. Sicriul sergentului major Richard Arthur Finnemore era în sfîrșit adus acasă, spre odihnă veșnică. Procesiunea solemnă se opri în dreptul unui monument pe dealul verde.

Multă lume se adunase la ceremonie – mama lui Finn, Tavia și frații lui, nepoți și nepoate. Camille îl luă de mînă pe Finn și-l strînse ușor. Julie era alături de ea, veni și Michael, care împingea căruciorul lui Papa. De asemeni prezenți erau și cîțiva supraviețuitori, care veniseră să-și prezinte omagiul.

Camille stătea pe scaun, iar ghemotocul înfășat în brațele ei era scăldat de razele soarelui care pătrundeau printre crengile înverzite.

Reușiseră să descopere unde fusese îngropat sergentul majos Finnemore: Lomphat, Cambodgia. Totul, datorită unui mic detaliu surprins de camera foto, pe care soldatul o folosisese cu puține minute înainte de a muri.

Și Finn a trebuit să facă testul ADN, care să confirme identificarea rămășițelor tatălui său, iar el l-a adus în sfîrșit pe ultimul drum, acasă.

După ceremonie, Tavia primi drapelul împăturit, iar

opt pușcași, cu mănuși albe, au tras salvele de salut. Tavia luă drapelul și i-l dădu lui Margaret Ann, apoi se întoarse către Camille:

- Pot să iau eu copilul.

- Desigur, zise Camille și puse bebelușul ușor în poala ei.

- A avut un bunic deosebit, spuse Tavia. Sper că-i voi putea povesti despre el într-o zi.

Camille merse lângă Finn, care se apropiase de mormîntul proaspăt acoperit cu pămînt.

- Te simți bine? îl întrebă ea.

- Niciodată nu m-am simțit atît de bine, zise el și-i sărută mîna. Doamne, cît de mult te iubesc.

Acum doi ani Camille nici nu și-ar fi imaginat un asemenea moment, dar acum, iubirea dădea roade, după toată suferința și doliul și împăcarea cu viața. Îi avea alături pe cei doi bărbați pe care-i iubea nespuse: soțul și tatăl ei, dar și pe Julie, pregătită acum să-și ia zborul în aventura vieții.

Privi de jur împrejurul ei, spre fețele familiei extinse. Ce frumoasă călătorie îi aștepta: lunga dar frumoasa călătorie spre casă.

Sfîrșit